REVISTA

COLECȚIA SCIENCE FICTION

Special HALLOWEEN ///// 29.5

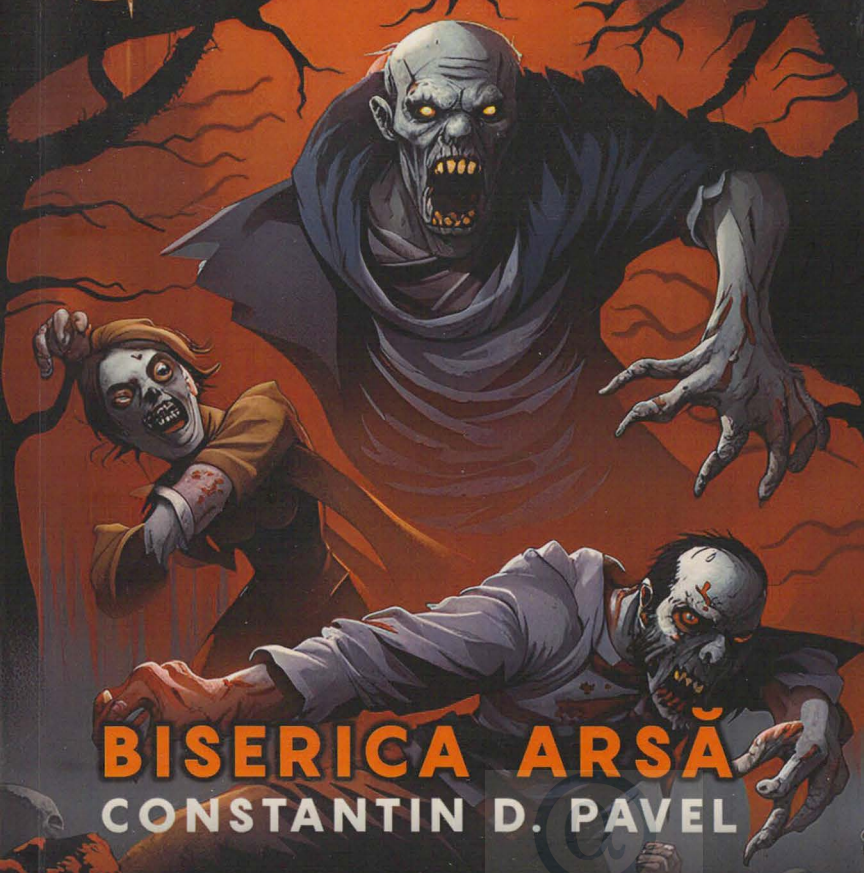

BISERICA ARSĂ

CONSTANTIN D. PAVEL

AUREL CĂRĂȘEL • DIANA ALZNER •
MIRCEA LIVIU GOGA • RODICA BRETIN •
DANIEL NINOU • LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN •
DODO NIȚĂ • GEORGE LAZĂR •

Cu spaima în priviri

Cândva, pe la începutul anilor 1990, un sefist ieșean, pe numele său Lucian Merișca, compunea cel mai scurt panseu horror din literatura română de gen: „Este îngrozitor faptul că există tot ceea ce putem să ne imaginăm. Dar și mai îngrozitor este faptul că există și ceea ce nu ne putem imagina."

În fond, ce ar însemna acest spațiu ireal delimitat de termenul „îngrozitor"? Știm că rațiunea își încetează explicațiile acolo unde se termină dominația științei.

Țara de dincolo de această barieră aparține ***fantasticului***. Lumea care o populează poate să existe alături de cea reală, atâta vreme cât rațiunea umană o acceptă, chiar dacă nu și-o poate explica. Poveștile cu zâne, balauri și zmei, cu spiriduși, pitici, gnomi și elfi ne-au stăpânit copilăria, iar noi, copiii de atunci, le trăiam intens, la limita foarte subțire care separa Realul de Ireal.

Există însă un punct, destul de greu decelabil, dincolo de care fantasticul ajunge atât de greu de înțeles pentru rațiune, încât se transformă în ***absurd***. Complet dezarmată în fața unui astfel de univers (și mai aproape de adevăr ar fi fost, probabil, *unui* ***altfel*** *de univers*), rațiunea nu are decât două opțiuni: fie îl rejectează complet, închizându-se în sine, fie îl acceptă complet, fără să încerce să și-l explice cu uneltele pe care le are la dispoziție, așa cum a făcut, de exemplu, cu fantasticul. Toți iubitorii zonei livrești își aduc bine aminte de experiența extraordinară încercată cu cartea lui Lewis

Carrol, „Alice în Țara Minunilor". Cei care au acceptat un univers inexplicabil au trăit o experiență fabuloasă, aflată la limita cu oniricul halucinator. Cei care au rămas fideli explicațiilor raționale au închis cartea după primele pagini, catalogând-o drept absurdă.

Ce ne facem, însă, când trecem și de această limită și ajungem în ***straniu***, locul pe care nu ni-l putem explica în niciun fel, oricâte eforturi am depune? Romanul fraților Strugațki, „Picnic la marginea drumului", ține numai aparent de domeniul SF-ului, pentru că, în realitate, nimeni nu înțelege puterile cvasimagice cu care sunt înzestrate artefactele rămase de pe urma vizitei unei astronave extraterestre pe Terra. Și dacă nu le înțelege, le atribuie calități de magie neagră.

Însă cel mai imposibil de acceptat dintre toate rămâne, fără doar și poate, ***horror***-ul, acel spațiu al nimănui în care ne întâlnim cu răul absolut și grotesc în exprimarea sa terestră.

Din toate timpurile au existat povești de groază, relatând despre entități provenind din alte dimensiuni, care ne invadează universul, provocând coșmaruri trăite cu ochii deschiși. Ele au fost spuse pe șoptite, la focurile triburilor, ale hanurilor sau ale caravanseraiurilor, la cele din răscrucile drumurilor, când se aprindeau focurile ritualice pentru alungarea spiritelor rele, puncte de întâlnire ale lumii noastre raționale cu „lumile lor", irațională și imposibil de acceptat.

Dintotdeauna au existat personaje halucinante ca *moroii, strigoii, vârcolacii, vampirii, fantomele, duhurile, spiritele rele, ielele, sânzienele,* provenind din spații paralele cu acesta în care există oamenii, și care au avut nenumărate confruntări cu noi de-a lungul mileniilor. Dintotdeauna, auzindu-le povestea, inima ne-a sărit din piept de spaimă și n-am mai putut dormi noaptea, atenți la orice zgomot și la orice mișcare.

Uneori, elementul *horror* a rămas captiv în spațiul său de apariție, respectiv în literatura populară, bogată în astfel de

relatări. Alteori, a migrat în literatura cultă, creând capodopere ale groazei, care au aprins imaginația generațiilor de cititori, generând reflexii și în alte arte (în pictură, în sculptură, în cinematografie). Exemplele lui Frankenstein și al lui Dracula sunt mai mult decât suficiente. Mai puține, au interferat cu medii considerate nepropice pentru emulația lor, ca de exemplu, literatura science-fiction. Cititorii mai vechi își aduc foarte bine aminte de nuvela „The Thing" („Creatura"), scrisă de John W. Campbell, sau de „Cărțile însângerate" ale lui Clive Barker. Teroarea în stare pură atrage spiritul cultivat, dornic de emoții puternice care să-l pună la încercare și să-l ajute să se desprindă complet de realitate, asemenea unui drog.

Vă propunem, în paginile revistei **CSF**, câteva astfel de texte menite să vă stârnească imaginația și altfel, punându-vă în situația de a încerca să vă explicați inexplicabilul și de a aduce sub stăpânirea raționalului teritorii considerate până acum imposibil de subordonat acestuia.

Veți descoperi, răsfoind acest număr special dedicat fenomenului **horror**, că scriitorii români știu să abordeze domeniul, chiar dacă nu sunt specializați pe această nișă. Mai mult, se pare că există o afiliere specială a lor către domeniul fantastic, oniric și horror, iar acest lucru rezidă și din statistica întreprinsă asupra lucrărilor primite la redacție: au fost atât de multe, încât ne-am văzut „siliți" să întocmim și o antologie horror, care va apărea în 2024 la editura Pavcon.

Poate vă întrebați de ce horror într-o revistă dedicată în special SF-ului? Pentru că vă respectăm imaginația, dragi cititori. Cea care cere ca de Halloween să citim proze care ne fac să ne înfiorăm, simțindu-ne bine și confortabil în casele noastre. Cu revista CSF în mâini. Și cu spaima în priviri.

Aurel Cărășel, *redactor-șef CSF*

HORROR

Biserica Arsă

de Constantin D. Pavel

Între inimă şi raţiune
nu învinge întotdeauna raţiunea.
Jules Verne

O chema Ioana. Avea doar 17 primăveri şi se făcuse, de doi ani, o mândreţe de fată. Toţi flăcăii din sat stăteau cu ochii pe ea, dar tată-său îi împuiase capul încă de când era micuţă că ea le este superioară. Era fiica părintelui Valerie şi nu se cădea să umble tocmai ea cu opinca satului. Ea avea să fie preoteasă, ca mama ei, ca bunica ei, iar alesul inimii n-avea să-l hotărască ea, ci părintele Valerie. El ştia ce e mai bine pentru fata lui! Întotdeauna el era cel care ştiuse ce-i mai bine pentru familia lui!...

Numai că tânăra n-avea habar de puterea uriaşă a dragostei. Nu ştia cum e să te fure deodată vârtejul acela neasemuit al iubirii şi să te poarte unde vrea el, în pofida dorinţelor tale încărcate de raţiune. Căci atunci când iubeşti, nu mai dictează creierul, ci inima. Iar inima – şi Ioana nu ştia nimic despre acest adevăr milenar – este oarbă. Ea nu vede încotro îţi îndreaptă paşii... Şi, la urma urmei, nici n-o interesează. Căci nu asta este treaba inimii...

Povestea de faţă s-a petrecut într-un sătuc de la poalele Carpaţilor, pe vremea când flăcăii îşi mai furau încă miresele de la părinţi. Când îi era dragă o fată, flăcăul o fura, o

ducea la el acasă şi o făcea muierea lui. Ioana auzise şi ea despre astfel de întâmplări şi le considera lipsite de omenie. Cum ar fi putut ea să iubească pe cel care o fura de la casa părinţilor ei? Cum să poată să-i ofere inima ei unui hoţ de fete? Cum?

Dar iată că Mihai a' lu' Ursu, flăcău la 25 de primăveri, cioban voinic, cu turme întinse, puse în acea iarnă ochii pe fata popii. Şi ea-i intră atât de adânc în suflet, încât nu şi-o mai putu scoate de-acolo cu niciun chip. De obicei, flăcăul îşi trecea anu' la stână, sus, pe coasta muntelui, dar iarna trebuia să coboare cu mioarele la adăpostul staulelor din sat. Şi-atât cât stătu acolo, oftă şi suspină după Ioana popii, simţind cum îi seacă sufletul de dor de ea. Spre primăvară, când zăpezile începură a se scurge şiroaie pe versaţi şi râul de devale să spumege umflat de bulbuci, ajuns la capul răbdării, Mihăiţă Ursu îşi luă inima-n dinţi şi merse la casa popii.

Părintele Valerie îl primi cu răceală. Când îi ceru mâna fetei, îi servi un refuz furios. Dar ceea ce-l duru mai tare fu gheaţa din privirea fetei pe care el o iubea atâta. Îl tratase ca pe-un linge-blide de margine de sat!

Mihai fugise atunci la stână, sus, pe munte, zdrobit de refuzul popii şi-al atât de frumoasei lui fiice. Trecură peste el trei săptămâni lungi cât veacurile, în care se perpeli pe jăratec, cu inima arsă de focul iubirii neîmpărtăşite.

Simţind că nu mai rezistă şi că-şi ia zilele fără de ea, se urcă într-o seară pe cal şi-l făcu spume până-n satul de la poalele muntelui. Ajunse acolo la două ore după ce bătuse miezul de noapte şi se duse întins la casa popii, durată din piatră chiar lângă bisericuţa veche, de lemn. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi minţile ameţite de iubire, străpunse geamul odăii unde ştia că doarme Ioana şi, în ciuda ţipetelor ei disperate, o fură pe cal şi fugi cu ea în munţi. Din moşi strămoşi aşa se făcea când îţi doreai nevastă. Şi aşa făcuse

şi el. Împăcat de-acum, avea să le treacă pe toate, indiferent ce-avea să se întâmple. Ceea ce năzuise realizase şi nimeni şi nimic n-avea să-i mai ia iubirea din braţe. Era odorul lui cel mai de preţ şi-avea să-i dea şi viaţa dacă avea să i-o ceară!

Jale mare rămase în urma lui la curtea popii Valerie. Satul întreg fu răscolit de fapta lui, dar oamenii pregetară să plece în căutarea hoţului de fete. Bătrânele şopteau, clătinând cu înţelepciune din capetele albite de trecerea anilor, că era mâna dragostii aci şi că fata avea să se întoarcă bine-sănătoasă din munte, călare pe cal, la spatele omului ei, purtând în pântece rod gingaş de iubire. Şi c-o să dureze amândoi, Mihăiţă şi Ioana, familie trainică, fericită şi bogată, aşa cum se obişnuia prin partea locului.

Dar popa, nu şi nu! Blăstăma pe Mihai al Ursului şi deschidea mereu Cartea ca să-i citească de apocalips, chemând lovituri asupra flăcăului cu toată ura şi durerea lui. Bătrânele îi cereau să s-oprească din lucrarea lui, căci blăstămul e ca apa neagră, n-atinge niciodată doar pe-ăl blăstămat, ci şi pe ăi din familia lui, dar popa Valerie o ţinea morţiş, că îi fata lui, că îi lumina ochilor lui, că netrebnicul are s-o-ntineze şi s-o nenorocească pentru toate zilele ei...

Trecură luni, veni vara şi de la ciobanii mai vârstnici veniră veşti că Ioana popii e bine cu Mihai al ei, că îi numai dulceaţă şi miere între ei şi că ea aşteaptă odor drag. În loc să se bucure, părintele Valerie se înverşună şi mai tare împotriva flăcăului. Nenorocitul făcuse sacrilegiu, îmborţoşându-i fetiţa fără de cununie în faţa bunului Dumnezeu!

Şi-ntr-o noapte, fără ştirea nimănui, porni întins spre stână, să-şi ia odorul înapoi de la sălbatic, chit c-avea să-şi dea viaţa în mâinile netrebnicului. Cu cât urca pe cărările muntelui şi se apropia mai abitir de căsuţa unde i se spusese că şi-au durat sălaş de vară cei doi tinerei, cu atât veninul urii îi umplea sângele, învolburându-i judecata. Fata

lui, Ioana lui! Nenorocitul i-o distrusese! N-avea s-o mai ia niciun fiu de popă aşa, borţoasă cum era! Şi-avea s-ajungă o amărâtă de băciţă, cu o liotă de ciobănei primprejur, ca toate celelalte roabe ale satului! Ticălosul lu' Ursu merita să ardă în focurile cele mai adânci ale Iadului! Merita să moară în pucioasă pentru nelegiuirea lui!

Când ajunse la locaşul tinerilor, spumega de furie, cu ochii injectaţi şi vinele la tâmple zbătându-se ca nişte şărpi. Nicicând peste familia lui de preoţi nu se pogorâse o aşa mare ruşine! O fată de popă să dea viaţă unui prunc fără cununie! Ca o târfă?!

Era aproape miez de zi când opri calul la poalele căsuţei de lemn, durată de mână harnică şi pricepută, în poiana însorită. Fata lui era aplecată la frecător, lângă izvor, dând rufe pe el ca o slugă. Nu-l simţi, căci apa se răsturna peste pietre cu zgomot mare. Se apropie neştiut de ea şi-o auzi cântând fericită. O privi atent. Se mai împlinise-n şolduri şi era aşa de mândră! La fel ca mamă-sa în tinereţe. Iar pântecele, pântecele rotunjor strâns în brâu alb de lână, spunea fără tăgadă că o pierduse... Şi negura urii i se vărsă iarăşi popii peste ochi.

În ciuda zbaterilor şi-a ţipetelor deznădăjduite ale fetii, o legă cu o cămaşă udă şi-o aburcă forţat pe cal. Şi fără zăbavă, se-nturnă cu ea în sat ca un vârtej. Ajunse noaptea, când gospodarii îşi trăgeau odihna din vise. Preoteasa îi aştepta, dar părintele o duse pe fiică-sa în bisericuţa de lemn de lângă casă şi-o zăvorî în altar.

— Smerenie, post şi pocăinţă, târfă! îi ordonă el, mai înverşunat ca niciodată, altoind-o cu un dos de palmă.

Fata îşi plângea de milă, cu gândul la disperarea iubitului ei. Ajunsese să-l îndrăgească tare mult pe Mihăiţă al Ursului, pentru că-i arătase preţuire şi iubire nemărginite. El era bărbatul care-o făcuse femeie. Şi şi-l închipuia mugind

de furie, căci îl ştia cât e de iute la mânie. Şi-i era frică, tare frică îi era de ce-avea să se petreacă...

Spre dimineaţă, obosită, plânsă toată, o fură în sfârşit somnul binefăcător. Şi n-auzi tropotul de copite oprindu-se în curtea largă a bisericii.

Între Mihai şi părintele Valerie se duse luptă grea de vorbe aspre. Popa nu-nceta a blăstăma şi-a chema apocalipsul pe capul flăcăului, iar ciobanul, furios, îşi cerea neîncetat muierea înapoi. Nici unul nu voia să dea-ndărăt. Şi cearta lor degeneră într-un război. Popa vru să înfigă furca în el, dar Mihai îi răspunse voiniceşte cu ghioaga ţintuită ce-o purta la oblâncul şeii. Când sângele porni să curgă şiroaie din capul părintelui, ţipetele disperate ale preotesei o treziră pe Ioana. Numai glasul ei implorator, de dincolo de pereţii de lemn ai bisericuţei, îl stăvili pe flăcău să se oprească la timp şi să nu facă moarte de om. O auzi ca prin vis, lăsă ghioaga grea să-i cadă din mână şi alergă spre biserică. Sparse uşa de la intrare cu o lovitură puternică de picior şi pătrunse, înverşunat, în sfântul lăcaş. Răsufla ca un taur înfuriat, dornic să-şi ia femeia înapoi acasă.

Uşa de la altar era însă de fier bătut, lăcătuită, şi nu izbuti să treacă de ea cu niciun chip, în pofida forţei lui încărcate de disperare. Aprinse lumânări ca să vadă împrejur şi începu să cotrobăie după un drug. Era aplecat peste o strană când dinţii oţeliţi ai furcii mânuite de părintele Valerie îi străpunse spatele. Ca un animal înfuriat, horcăind sânge, cu plămânii străpunşi de fier, se întoarse spre agresor. În lumina pâlpâindă a lumânărilor, văzu crucea cea mare, din aur masiv, îndreptându-se vijelioasă spre capul lui. Nu mai avu timp să se ferească din cale-i. Forţa loviturii îi zdrobi tâmpla stângă ca pe-o coajă de nucă şi unul dintre braţele crucii i se înfipse în creier. Pică pe loc pe piatra pardoselii, fără de suflare.

Părintele Valerie, mânjit de sânge peste tot, răsufla din greu, cu ochii injectați de ura-i aprigă. În prag, preoteasa, în cămașă albă de noapte, părea o stafie venită din cele lumi. Rămăsese stană de piatră, cu o mână la gură, mută toată. Sacrilegiu! Cel mai mare sacrilegiu! Crimă în Sfânta Biserică, săvârșită de mână de popă!

De după ușa altarului, Ioana parcă simțise ce se petrecuse în lăcaș. Rămăsese fără glas, suspinând continuu, ca un animal rănit... Mihai al ei... murise! Murise ucis de mâna tatălui ei! Și o durere ascuțită îi răscoli deodată pântecele: plodul lor făcuse prima mișcare. Apoi, copleșită, leșină...

Așa o găsi părintele Valerie când desferecă ușa altarului. Căzu în genunchi lângă ea și abia atunci își dădu seama de grozăvia faptei pe care-o comisese. El, tocmai el, slujitorul lui Dumnezeu, ucisese în Biserică!

Judecata minții i se tulbură atât de tare, încât ceea ce urmă nu mai avu de-a face cu rațiunea. Se repezi înnebunit la preoteasa încremenită în pragul ușii, o trase după el ca un apucat și o aruncă în temnița altarului, alături de fiica însărcinată, după care, cu gesturi precipitate, ferecă ușa la loc. Stropi cu ulei sfințit toate cârpele din bisericuță și le puse foc. Lemnul uscat al lăcașului vechi de sute de ani se aprinse ca iasca bărăganului, învolburându-se în vâlvătăi. Dogoarea îl aruncă afară, la aer. Țipetele femeilor prizoniere în altar îi sfârșiară urechile și sufletul, dar de-acum nu mai era nicio cale de întoarcere. Nu mai putea face nimic. Era condamnat la moarte, condamnat să ardă-n Ghenă, ca ele...

Pălălăile care cuprinseră biserica aprinseră lămpi la ferestrele caselor din sat. Oamenii își luară în fugă căldările de lemn și alergară într-un suflet să stingă pojarul.

Primii care ajunseră la locul faptei îl descoperiră pe părintele Valerie legănându-se de creanga unui nuc din ograda bisericii, la capătul unei frânghii de rufe transformate în

şţreang. Îl coborâră cu iuţeală, dar viaţa se scursese deja din el. Iar când dovediră să stingă focul şi aflară printre ruinele fumegânde trupurile carbonizate ale celor două femei şi pe al lui Mihai al Ursului, pricepură întreaga tragedie petrecută acolo. Necuratul le cotropise biserica lor sfântă!...

☆ ☆ ☆

Aceasta-i povestea care stă la baza întâmplării stranii pe care au trăit-o, prin anii '70, doi cercetători de la Institutul de Arheologie din Bucureşti, care doresc să-şi păstreze anonimatul. N-a fost uşor pentru ei să îşi reamintească cele trăite în noaptea aceea de coşmar, la poalele munţilor Apuseni, şi tocmai de aceea ţinem să le mulţumim încă o dată pentru amabilitatea de care au dat dovadă şi pentru curajul de a prezenta lumii întregi secvenţe de viaţă pe care alţii le-ar fi ascuns, cu mare teamă, în adâncul fiinţei.

Liviu M. şi Marian A. – nume fictive – au primit informaţii potrivit cărora în zona localităţii X s-ar fi aflat ruinele unei cetăţi daco-romane pline de relicve de o importanţă uriaşă din punct de vedere arheologic. Au obţinut aprobările, s-au pregătit trei zile şi au plecat într-acolo, cu inimile încărcate de emoţia unor descoperiri uluitoare. Expediţia era una de documentare, de contact, nu de excavare şi săpături, aşa că n-aveau nevoie de personal auxiliar şi de unelte greoaie. Cortul de două persoane, alimente conservate pentru o săptămână, câteva hârleţe, perii şi recipiente au constituit tot bagajul pe care l-au luat cu ei.

Era o dimineaţă frumoasă de vară când au ajuns în localitatea X. Au mers la primărie să-şi vizeze delegaţiile şi să solicite sprijin autorităţilor locale. Acolo au luat prima dată contact cu misterul. Primarul, om în toată firea, care trecuse bine de 60 de ani, le-a atras serios atenţia:

— Apăi, dragii mei, eu nu-s atât de sigur că-i bine să 'noptați prin cele coclauri. Ziua nu-i bai, dar când se lasă seara se trezesc tot felul de lucruri spurcate...

Arheologii au râs.

— Nu-i nicio problemă, tovarăşe primar, a zis Marian A. Ne-am mai lovit noi şi altădată de astfel de superstiții. S-au dovedit, în cele din urmă, că sunt doar scorneli de adormit copiii.

Primarul a lăsat capul pe-un umăr şi a oftat.

— No, să nu ziceți că nu v-am zis! Eu vă dau maşină să vă ducă până-n apropiere de Biserica Arsă. D-acolo, mai trebuie să mergeți 'mneavoastră pe jos cale de-o juma' de ceas, dar o să vă-nsoțească şoferul meu. V-ajută el să puneți cortul şi să aduceți apă de la pârâu, da' după aia o să plece, că i-i frică...

— E bine aşa, mulțumim!

Şoferul IMS-ului era un tânăr abia trecut de 20 de ani, nu prea vorbăreț. Se simțea în atitudinea lui că nu-i face deloc plăcere să meargă spre destinația ordonată de primar. Arheologii fură nevoiți să-i scoată cuvintele din gură cu cleştele. Aflară astfel de la el povestea fiicei părintelui Valerie, o poveste care îl îngrozea în mod evident pe şofer, dar ei nu se lăsară impresionați. Pe ei îi interesa vatra satului, durată peste o aşezare daco-romană mai veche de două mii de ani. Nu-i impresionă nici informația că satul întreg apucase calea pribegiei după numai două luni de la întâmplarea tragică petrecută în localitate şi nici că oamenii fugiseră şi duraseră alte aşezări, cât mai departe de Biserica Arsă.

— Ar fi trebuit ca asta să ne dea de gândit în primul rând, îşi aminteşte Liviu M., cutremurându-se. Nu s-a întâmplat decât foarte rar ca populația unei întregi aşezări să lase totul în paragină şi să fugă fără să se mai uite înapoi. Doar în caz de cataclisme naturale sau de invazii. Însă nici una, nici alta

nu se petrecuse acolo... Noi, însă, eram prea entuziaşti în acele momente ca să judecăm lucrurile în lumina lor reală, pentru a putea trage concluzii care să ne mai tempereze elanul...

Şoferul i-a ajutat să-şi care lucrurile, să-şi monteze cortul şi să aducă apă rece de la pârâu, apoi a plecat grăbit – deşi încerca să nu pară –, promiţându-le că o să revină peste două zile, cu provizii proaspete de la săteni şi pentru a vedea cum se descurcă. El n-ar fi vrut s-o facă – ţinu să precizeze –, dar era ordin de la to'arăşu' primar şi avea să se conformeze.

Arheologii i-au mulţumit şi, imediat după plecarea lui, s-au pus pe treabă. Au cercetat zona de-a fir a păr, până când, spre după-amiază, li s-a făcut foame şi s-au întors la cort. După ce s-au ospătat din bucatele oferite cu dărnicie de soţia primarului, oboseala călătoriei le-a atras atenţia că e timpul să o lase mai moale, aşa că au intrat în cort şi, deşi nu se întunecase, s-au pregătit de culcare. Au adormit discutând, făcându-şi planuri pentru a doua zi...

— Primul m-am trezit eu, spune Marian A., cu glasul sugrumat de emoţie. Am auzit aşa, ca prin vis, nişte ţipete... Am deschis ochii, dar în jur bezna era totală şi n-am văzut nimic. O vreme, deşi am stat cu urechile ciulite, n-am mai prins niciun zgomot. Noaptea parcă încremenise în tăcere, o linişte sacră, de mormânt, cum numai la munte poţi întâlni. Apoi, deodată, un ţipăt ascuţit explodă chiar în apropierea cortului nostru. Mi s-a ridicat părul în cap şi-am simţit că paralizez, nu altceva! Atunci s-a trezit şi Liviu...

— Ce?!... Ce e?!!! a făcut el speriat.

Am întins mâna spre el şi l-am apăsat pe piept, prin întuneric, să tacă, povesteşte mai departe Marian A., vizibil impresionat de amintirea acelei nopţi.

Ţipătul s-a auzit din nou, făcându-i pe cei doi să înlemnească. Era ascuţit, rece, ca o lamă tăioasă de brici. Parcă le

străpungea creierele. Iar stomacurile păreau că li se umpluse cu ghemotoace de sârmă ghimpată. Era glasul încărcat de disperare şi de furie al unei femei tinere. Un ţipăt de moarte!

Liviu M., cu o umbră de curaj, întinse mâna şi dibui după lanternă, aprinzând-o. Lumina nu avu însă efectul scontat. Nu îndepărtă ţipetele, aşa cum sperau ei, ci le intensifică.

— Se transformaseră în urlete de astă dată, urlete de groază! povesteşte Marian A. Nu mai ştiam ce să fac, începusem să tremur tot, nu mă mai puteam controla în niciun fel!... Stinge-o! Stinge-o! am strigat la colegul meu, ca un descreierat.

— Şi atunci s-a auzit al doilea ţipăt. Mai grav, mai tare, mai adânc, mai sumbru... Ţipa tot glas de femeie, dar strigătele ei păreau a fi o tânguială rea, rece, plină de furie şi amărăciune... Am stins lanterna, speriat de moarte, tremurând teribil. M-am trezit că îmi clănţăne dinţii în gură, incontrolabil. Nu mai puteam nici să gândesc, nu mai ştiam pe ce lume trăiesc sau dacă mai trăiesc...

Cei doi arheologi, acum în vârstă, se privesc unul pe celălalt cu ochi stranii, sticloşi. N-au uitat şi nu vor uita cât vor trăi prin ce-au trecut. Amândoi au părul alb ca laptele, dar nu de bătrâneţe. Au albit atunci, brusc, în acea noapte de coşmar.

— Nu erau ţipete omeneşti, spune Marian A. Erau atât de adânci încât îţi pătrundeau până în măduva oaselor. Nişte vibraţii rele pe care nu le poţi întâlni nicăieri în natură...

— Am simţit atunci, îl completă şoptind Liviu M., atingerea altei lumi...

Însă acesta a fost doar începutul aventurii stranii prin care au trecut cei doi arheologi.

Când ţipetele s-au intensificat şi Liviu M. a stins lanterna, cortul a început brusc să se zgâlţâie în corzi, ca bătut de un

vânt turbat, când dintr-o parte, când din cealaltă. Părea că o armată întreagă de duhuri rele se abătuse cu o forță diavolească asupra micului adăpost în care cei doi își găsiseră refugiu iluzoriu.

— Deodată, o lovitură năpraznică a făcut bucăți geamul de plexiglas al cortului! zise Liviu. Am dus mâinile la față, să-mi protejez ochii, simțind că nu mai rezist. Mi-era așa de frică, eram atât de îngrozit de ce se petrecea, încât eram pe punctul de a fugi ieșit din minți, oriunde, numai să scap de acolo!

— Şi eu la fel!... îl aprobă prietenul său. Dar, în nebunia de-atunci, nu ştiu ce mi-a venit şi mi-am făcut cruce, rugându-mă la Dumnezeu să ne ajute...

— Totul a încetat brusc, ca prin farmec! continuă Liviu să relateze. Atmosfera s-a potolit ca şi cum s-ar fi pogorât pe pământ liniştea Raiului. Nu ne venea să credem! Nu tu țipete, nu tu zgâlțâieli, nu tensiune, nu teamă... Eh, teama rămăsese, dar se transformase cumva, devenise mai suportabilă, nu ştiu cum să zic, puteam trăi cu ea, puteam să ne mişcăm în prezența ei, nu mai era atât de paralizantă, atât de rea, de rece.

N-am aşteptat să ne invite cineva să ieşim de-acolo. Am zbughit-o din cort ca doi şobolani îngroziți, cu lanternele aprinse şi cu câte-o lopățică de campanie în mână, pe post de armă. Afară, noaptea era acum luminată de luna plină, ieşită parcă printr-o minune dintre nori, o lună atât de albă şi strălucitoare încât părea o altă planetă agățată pe cer. Cu toate acestea, era o lună înghețată şi nu ne inspira deloc încredere. Mai ales că în jurul ei se formase un halou gros, ca un cerc de ceață alburie care parcă ținea prizonier astrul nopții.

— Ce facem, Liviule?! m-a întrebat Marian, cu glasul gâtuit de spaimă.

— Să plecăm naibii de-aici! am exclamat eu, la fel de pierdut, cu mintea aproape rătăcită. Lasă-l încolo de sit, că nu-i a glumă cu asta!

Cei doi erau numai în chiloți și maiouri, căci în interiorul sacilor de dormit era cald și bine. Purtați de vârtejul neînțeles al evenimentelor, nu apucaseră să-și ia nimic pe ei când alergaseră afară. Marian s-a oprit și l-a prins de mână pe colegul lui.

— Să ne luăm hainele mai întâi, a zis el și a dat să intre înapoi în cort.

În acel moment, luna a fost acoperită iarăși de nori și întunericul s-a prelins grabnic peste munte, învăluind totul în jur ca un lințoliu negru, blestemat.

— N-am cum să descriu urletul pe care l-am auzit chiar atunci în spatele meu, povestește Liviu cu glas răguşit de emoție. Dumnezeule, cred că atunci am albit! A trecut prin mine, m-a străpuns ca o săgeată, lăsându-mi în trup o răceală înghețată, ca de moarte. A fost o umbră, o umbră neagră, mai întunecată ca noaptea din jur, fără formă, o umbră... Am văzut-o dându-mi târcoale și urlând disperată. Striga într-una: *Mihăi, Mihăi, Mihăi!...* Și mi-am adus aminte, într-o fracțiune de secundă, de povestea părintelui ucigaș, pe care ne-o spusese șoferul când ne adusese acolo...

— Eu m-am repezit în cort, spune Marian, și n-am mai ieșit când am auzit țipetele. Mi-era teamă de viața lui Liviu, dar mai teamă mi-era de-a mea... Liviu știe, m-a iertat de mult... (Surâde îngăduitor către prietenul său și-i mulțumește din priviri.) Am auzit și eu cuvintele alea, apoi a apărut și-al doilea glas, strigând sumbru: *Valerie, Valerie, Valerie!...* Și atunci am știut că erau cele două femei ucise de preot: Ioana și mama ei, preoteasa. Dar nu putea fi adevărat!!! Pur și simplu, deși trăiam din plin acele momente de groază, refuzam să cred că ar putea fi duhurile lor, sau fantomele lor,

sau naiba mai ştie cum le ziceau oamenii!... Nu putea fi adevărat aşa ceva!!!

Arheologii se opresc din povestit şi se uită împietriţi unul la altul. Au privirile rătăcite, pierdute în trecut, afectate încă de ce li s-a întâmplat cu aproape treizeci de ani în urmă. Apoi se uită amândoi la mine.

— Tinere, îmi spune Marian A., viaţa e împânzită de lucruri pe care raţiunea nu le poate cataloga. Noi suntem arheologi, iar arheologia este o ştiinţă cu un grad apreciabil de eroare. Încercăm să rescriem istoria din mici piese disparate, găsite ici-colo. Le punem cap la cap, ca piesele dintr-un puzzle uriaş, în speranţa că vom reuşi să recreăm viaţa celor care s-au dus de mult. Am învăţat să citim în pietre, în oale şi ulcele, în straturi de pământ şi cenuşă, în documente vechi, am învăţat să reconstituim lumea trecutului, dar toate acestea le facem doar pe baza unor... prezumţii, a unor presupuneri. Căci bucăţelele de lut ars şi ruinele unor cetăţi nu vor putea niciodată să ne arate *sufletele* acelor vremuri. Toate au un *suflet* şi ceea ce ni s-a întâmplat nouă ne-a demonstrat fără putinţă de tăgadă că şi *sufletele* pot fi căutate, găsite şi cercetate, căci o parte din ele nu se duc acolo unde ar trebui să se ducă, ci rămân aici, rătăcitoare, prizoniere într-o lume de care nu mai aparţin... Iar aceste suflete ne-ar putea şi chiar ne pot spune mult mai multe decât nişte simple rămăşiţe materiale găsite îngropate sub straturi de pământ... Sufletele pierdute au poveştile lor...

Se cutremură o dată, făcând o pauză, suficient pentru ca prietenul său să-l completeze imediat:

— Ne-am gândit întotdeauna, de atunci încoace, dacă nu cumva ar fi oportun să înfiinţăm o nouă ştiinţă, pe care am numi-o *Ştiinţa Sufletelor Pierdute*. Prin intermediul ei am putea afla mult mai multe despre istoria diferitelor epoci ale civilizaţiei umane...

— Dar nu există deja o asemenea ştiinţă? l-am întrerupt eu. Ba chiar, aş putea spune, două: religia şi metoda mediumurilor.

— Da, ai dreptate, spune el, însă nici una nici cealaltă nu se ghidează după legi cu adevărat ştiinţifice. Nici preoţii şi nici mediumurile nu lucrează după un sistem, pentru a acumula informaţii, a face descoperiri şi, mai apoi, a le dărui societăţii.

Am rămas un pic surprins şi am replicat:

— Dar Biserica dăruieşte din plin oamenilor...

— Da, e-adevărat, dăruieşte, continuă el, dar cu măsură. Sunt credincios, sunt creştin ortodox şi cred în Dumnezeu şi în Iisus Mântuitorul – care ne-a salvat în noaptea aceea îngrozitoare, dar, aşa cum spunea un prieten de-al meu, preot –, dacă Biserica ar face publice toate informaţiile pe care le are, întreaga concepţie a oamenilor despre viaţă şi, mai ales, despre moarte, ar suferi schimbări majore. Şi nu unele îmbucurătoare (Râde.) Eh, tinere, am ajuns, iată, la alte discuţii!... Poate vrei, totuşi, să afli sfârşitul poveştii noastre...

— Oh, da, am încuviinţat îndreptându-mi spatele.

Am verificat reportofonul de pe masă şi l-am dat mai aproape de ei.

Liviu a tras adânc aer în piept şi a reluat:

— Am îndreptat raza lanternei spre arătarea aceea neagră, dar lumina nu a întâmpinat niciun obstacol. Şi-n plus, se mişca atât de repede, încât nu aş fi fost în stare s-o urmăresc nici dac-aş fi vrut. Mai ales că nori din ce în ce mai groşi veneau să acopere luna, pogorând peste noi o beznă adâncă. Mi-era o frică de moarte şi atunci mi-am amintit o vorbă de-a bunicii mele: *„Când ţi-e teamă de necunoscut, roagă-te, copile! Bunul Dumnezeu va veni lângă tine să-ţi îndrume paşii. Iar cu un asemenea tovarăş de drum alături, este imposibil să nu ajungi la lumină!"* Fără să vreau, am căzut în genunchi şi am înce-

put să murmur singura rugăciune pe care-o ştiam: „Tatăl Nostru". Pusesem atâta speranţă în rugăciunea mea, încât aproape că m-am autosugestionat să nu mai aud ţipetele şi vocile acelea îngrozitoare.

Liviu M. se opri câteva clipe, să-şi tragă sufletul şi să se adune. Prietenul său îl privi fără a interveni. Auzise de nenumărate ori povestea sa şi de fiecare dată îl impresionase la fel de puternic. Nu putea scăpa nici măcar acum, după atâţia ani, de senzaţia aceea de laşitate care-i inundase sufletul atunci: el la adăpost, în cort, iar colegul şi prietenul său cel mai bun afară, în întunericul ca smoala, înfruntând singur răul cel mai rău!

— Spun că m-am autosugestionat, continuă Liviu, pentru că, la un moment dat, am realizat ca prin vis că ţipetele se aud în continuare, dar pe mine nu mă mai afectează atât de tare. Pe moment m-am bucurat şi-am zis că asta-i, Dumnezeu m-a salvat şi-am să pot să-l scot pe Marian din cort şi-o să plecăm de-acolo fără nicio problemă. Ba chiar am simţit cum mi se umple inima de curaj şi-am dat să mă ridic de jos. Murmuram în continuare „Tatăl Nostru", cu un patos de student eminent la un seminar de teologie, ferm convins de-acum că salvarea noastră era aproape şi că duhurile aveau să fie oprite de sfânta rugăciune. Numai că, în clipa în care am fost din nou în picioare, o voce groasă, rea, rece, mi-a îngheţat spatele.

„— Nu te-ajută cu nimic! Nici pe mine nu m-a ajutat! Şi n-o să mă ajute în veci!!!"

Mi-a stat inima în piept. Vocea se auzise atât de clară, de distinctă, încât – în pofida fricii atroce pe care-o resimţeam cu fiecare celulă a corpului – am întors încet capul să mă uit peste umăr. Ce am văzut mi-a ridicat părul în cap de groază. Mi-amintesc şi-acum, în cele mai mici amănunte. Era o arătare înaltă, întunecată, înveşmântată parcă într-o sutană fâl-

fâitoare. În mâna dreaptă ținea, cu dinții în sus, o furcă ascuțită, ai cărei colți sclipeau întunecat; nu știu cum să explic asta ca să mă înțelegeți, dar chiar sclipeau, deși afară era beznă și toată vedenia aceea era neagră ca smoala. M-am uitat la arătare și mi s-a ridicat tot părul în cap, la propriu! Era chiar părintele Valerie, preotul-ucigaș!

Arheologul respira precipitat, pierdut cu gândurile în trecut, iar pe fruntea-i ridată de vârstă îi apăruseră broboane lucitoare de sudoare. Îmi transmitea și mie emoția lui puternică, reușind să mă transpună în acea noapte de coșmar pe care o trăiseră. L-am îndemnat fără vorbe să continue, printr-un gest înțelegător din cap.

— M-a privit cu niște ochi răi – nu-i vedeam, dar îi simțeam răi, le simțeam toată ura îndreptată împotriva mea! – și am perceput, în acea clipă, că mi-a sosit sfârșitul!... Mă găseam în fața unui personaj mort demult, care, cumva, avea puterea să răzbată în lumea reală și voința atroce de a face în continuare rău celor vii. Deși o parte a conștiinței mele refuza cu obstinație să accepte situația ca pe o realitate palpabilă, ochii, urechile, toate simțurile mele umane îmi transmiteau că ceea ce mi se întâmplă e cât se poate de adevărat! Pericolul în care mă aflam era fatal!

— Doamne, ajută-mă! am zis atunci, cu glas pierdut.

— *N-o să te ajute cu nimic!* țipă arătarea la mine, făcându-mă să înțepenesc. *N-o să te-ajutece!*

Genunchii mi s-au tăiat și am picat la pământ. Frica îmi paralizase orice mișcare. Aș fi vrut să-l strig pe Marian să-mi sară în ajutor, dar nu mai puteam. Corzile mele vocale se blocaseră. În gât simțeam un nod imens, care mă împiedica să respir. De pe buze îmi ieșea numai un horcăit imbecil, grav, din care nu se putea înțelege nimic...

— *Valerie! Valerie!* am auzit atunci glasul preotesei. *Lasă-ne să plecăm, Valerie! Eliberează-ne, Valerie!*

— *Tăceeeți!!!* urlă preotul şi flutură furca în aer.

Trăiam momente ireale. Instinctul de supraviețuire nu-mi mai funcționa, mușchii mi se blocaseră şi, deşi îmi doream să mă ridic şi s-o zbughesc de-acolo, nu puteam face nicio mişcare. Asistam la spectacolul de groază oferit de duhurile acelea ca o statuie fără voință. Şi ce mă îngrozea cel mai tare era neputința mea, neputința de a acționa asupra acelor fantome, neputința de a influența în vreun fel, oricât de puțin, situația în care mă găseam.

După ani şi ani, analizând la rece întâmplarea, am ajuns la concluzia că duhul rău al preotului ucigaş pusese stăpânire – într-un fel profund, dincolo de puterile la care noi, cei vii, avem acces –, pe voința mea, pe acea parte a creierului meu responsabilă cu acțiunea, cu funcția de mobilitate, de mişcare. Altfel, sincer vă spun, nu-mi pot explica în niciun fel, oricât m-aş strădui, incapacitatea mea de a fugi de acolo!...

— *Muriți cu toții! Meritați să muriți cu toții!* urla duhul ucigaşului, continuând să-şi agite furca.

Şi se îndreptă spre mine. Eram pierdut. Aveam să mor. Nu mai aveam nicio îndoială. Se sfârşise...

Brusc, din întuneric apăru o altă umbră. La fel de neagră şi uriaşă. Se repezi ca un vârtej asupra fantomei preotului, ciocnindu-se de el aidoma unui uragan furios, înverşunat.

— *Blestematule!!! Mori!* strigă fantoma popii, împungând cu furca, plin de ură, în cealaltă entitate. *Mori! Mori! Mori!!!*

Între ele s-a pornit o încăierare teribilă. Dumnezeule, parcă se rupseseră zăgazurile Iadului! Urlete de o grozăvie greu de imaginat au umplut noaptea din jurul meu. Atmosfera a început să vibreze şi țipetele ascuțite ale femeilor au renăscut cu o şi mai mare intensitate. Arătările morții vâjâiau la propriu pe lângă mine! Aerul se umpluse cu un miros greu, înțepător, miros de cadavru. Cu un efort considerabil, m-am aplecat într-o parte, lăsându-mă să cad la pământ. M-am

chircit pe sol ca un copil în uterul mamei. Ochii mi se bulbucaseră să-mi iasă din orbite, iar gura-mi larg deschisă nu mai era îndeajuns pentru a inspira aerul care să mă țină în viață. Îmi simțeam capul vâjâind şi o durere apăsătoare în piept îmi spunea că inima mea o luase razna. Când şi pământul de sub mine a început să vibreze, ca într-un început de cutremur, leşinul salvator m-a luat în brațele lui protectoare...

Liviu M. se opreşte şi răsuflă uşurat, ca şi când ar fi scăpat chiar atunci din ghearele coşmarului. Prietenul lui se foieşte tăcut pe scaun, ştiind că e rândul lui acum să povestească. Îşi frământă mâinile în poală, cuprins de emoție. Deşi s-au scurs decenii de la întâmplare, nu se simt deloc în largul lor când vine vorba de ea. Sunt nevoit să-i dau un impuls pentru a-l determina să continue:

— Şi ce-ați făcut mai departe?

Marian A. tuşeşte şi îşi drege glasul.

— Când am auzit ce-i afară, spune el, am realizat că prietenul meu se găseşte în mare necaz, într-un pericol de moarte. Frica mă paralizase şi pe mine şi ştiam că foaia cortului nu reprezintă decât o pavăză iluzorie în calea forțelor dezlănțuite ale necuratului; geamul de plexiglas făcut țăndări dintr-odată era cea mai bună dovadă. Aşa că, de unde de neunde, am găsit în mine forța de a mă rupe din starea de imobilitate şi de a ieşi afară. Am scos întâi lanterna şi am aprins-o, căutându-mi colegul cu raza ei puternică. L-am văzut. Zăcea nemişcat la pământ, chircit ca un foetus... Atunci m-am înspăimântat cel mai tare! Atunci am albit eu! Am crezut că murise, că fusese ucis de duhul rău al preotului ucigaș... Am simțit atunci o aşa de mare durere în suflet încât mi-am dorit să fi fost eu în locul lui! Contrar tuturor aşteptărilor, durerea aia mi-a dat aripi... N-am mai ținut cont nici de urletele din noapte, nici de vânzoleala sălbatică

de fantome negre din jurul meu, nici de țipetele lor deznădăjduite, n-am mai ținut cont de nimic. Disperarea mi-a dat aripi şi-am alergat într-un suflet la Liviu. Țin minte și-acu' că i-am luminat fața cu lanterna şi m-am înspăimântat când i-am văzut rictusul de groază întipărit pe chip. În spatele pleoapelor închise, însă, globii oculari i se mişcau haotic, cu o viteză halucinantă, iar pe la colțul gurii i se scurgea un firicel de salivă înspumată. Şi mi-a venit inima la loc. Trăia! Liviu trăia!...

Răsuflă uşurat, la fel cum probabil făcuse și atunci, şi îşi priveşte colegul de suferință cu un surâs trist pe buze. Apoi se întoarce iar către mine şi continuă:

— L-am ridicat de acolo şi l-am luat în brațe ca pe-un copil. Cred că Dumnezeu mi-a dat putere, fiindcă Liviu era solid bine pe-atunci, mai solid ca mine... Am pornit cu el prin noapte fără să ştiu încotro mă îndrept. Aş fi alergat oriunde, numai să scap odată din infernul acela!

— Dar duhurile ce făceau? l-am întrebat.

— Cui îi mai păsa? replică el. Nu mai mă interesa absolut nimic. Toată energia mea, toată voința mea era canalizată spre un singur țel: să mă îndepărtez cât mai repede de locul ăla blestemat.

— Eu, interveni Liviu, m-am trezit când Marian s-a împiedicat de ceva şi m-a scăpat din brațe. Am căzut amândoi, dar cum mi-am revenit, am zbughit-o ca doi descreierați spre un pâlc de copaci aflat la câțiva metri în fața noastră.

— Da, îl aprobă colegul său, am alergat aşa, cu sufletul la gură, până când n-am mai auzit niciun țipăt, niciun urlet, nicio voce scăpată din iad...

Marian se opreşte brusc din povestit, parcă retezând fraza la mijloc. Rămâne cu privirea ațintită în gol, în trecut. Îmi dau seama că istorisirea lor ia sfârşit aici. Totuşi, Liviu se simte dator cu o încheiere:

— Ne-au găsit sătenii peste trei zile, pe undeva prin pădure, cu mințile rătăcite... Doi ani încheiați a durat recuperarea, la un sanatoriu de boli nervoase. Cu greu ne-am putut reface viețile, carierele... Nu doresc nimănui să treacă prin ce-am trecut noi!...

☆ ☆ ☆

Istoria celor doi arheologi, deşi pare ruptă din ireal, nu este una singulară pe plaiurile mioritice. Multe alte persoane au avut parte de pățanii la fel de stranii, unele dintre ele sfârşindu-se, din păcate, extrem de tragic, cu moartea celor implicați, în moduri de nedescris...

Dacă este să privim prin ochii lui Marian A. şi Liviu M., lumea de dincolo există şi, din când în când, în anumite locuri şi anumite condiții ea se intersectează cu a noastră, producând efecte de cele mai multe ori devastatoare pentru protagoniştii de pe tărâmul celor vii.

Sătenii din zona Bisericii Arse au propria teorie prin care încearcă să explice fenomenele stranii care se petrec acolo. Ei susțin că dragostea mare dintre Ioana şi Mihai al Ursului, neîmplinită, nedusă la final, atât de tragic oprită de ura ucigașă a preotului Valerie, a închis porțile către Rai şi Iad, blocându-i pe toți într-un spațiu situat undeva între cele două lumi, a noastră şi a spiritelor.

Deşi am fost tare curios să ştiu dacă duhurile celor patru mai bântuie încă prin preajma localității de la poalele munților Apuseni, recunosc deschis că mi-a fost teamă să merg acolo şi să întreb sătenii dacă fenomenul se mai manifestă. De aceea m-am rezumat doar la a prelua povestea de la cei doi arheologi şi de a o istorisi aici, lăsându-te pe tine să tragi concluziile. Ca fapt divers, de atunci n-am mai fost cu cortul pe munte...

HORROR

Specii

de Aurel Cărăşel

Când coborâse din trenul vechi şi zgomotos, în gara din Arsoaia, Daniel Breit nu ştiuse cu adevărat la ce trebuia să se aştepte. Dobbs, şeful de rubrică şi prietenul său, îl expediase cu o indicaţie destul de vagă: „Trebuie să găseşti tu ceva. Doar e locul unde s-a născut Dracula!". Îl urcase în taxi, îi pusese în mână biletul de avion, rezervarea la pensiunea cu nume bizar „Transilvania Lodge" şi îi dăduse unul dintre laptopurile vechi ale redacţiei, cu indicaţia expresă să nu-l viruseze. După 34 de ore de călătorie, cu minute de somn furate prin trei aeroporturi şi în două trenuri, stătea cu rucsacul în mână, aşteptând un semn al destinului.

Dar destinul întârzia, ca de obicei, la întâlnire. Un câine îl lătră în silă, apoi îşi văzu de treabă, răscolind cu botul în cutia metalică de gunoi a gării. Impiegatul îl măsură tăcut cu privirea, apoi intră în biroul de mişcare. Îşi făcu socoteala că nu are ce să piardă dacă îl întreabă cum să ajungă la pensiune. Bătu în geamul mobil al ghişeului, acesta se deschise după câteva clipe, dar omul cu chipiu părea să nu ştie nicio boabă de engleză. Două hârtii de un dolar îi luminară însă minţile şi, mai prin gesturi, mai în cuvinte indigene pocite ca pentru creierul său de anglo-saxon, îi arătă cum să ajungă la staţia de autobuz care trebuia să se afle la aproape un kilometru de gară.

Mulțumi, își săltă rucsacul pe umăr și porni voinicește într-acolo. Drumul înainta în direcția unui munte nu prea înalt, la poalele căruia se zăreau acoperișurile roșii ale unei așezări. Făcu peste un sfert de oră până acolo, suficient pentru ca soarele să se apropie de creasta din dreapta și să se pregătească să coboare în spatele ei. Breit se gândi că nu mai mersese atât de mult pe jos de la Maratonul Verde, din urmă cu aproape trei ani, când trebuise să-l înlocuiască pe Gandhi Kostka, de la „Sport", care și murise între timp, în urma unui infarct.

Prinse autobuzul aproape gol în ultima clipă și se așeză lângă un bătrân bărbos, îmbrăcat ponosit, care sorbea dintr-o sticlă un alcool al cărui miros îi întorcea mațele pe dos. Noroc că mașina ajunse destul de repede la prima stație, iar șoferul se răsuci spre el și-i spuse, rânjind, pe silabe, numele pensiunii, arătându-i cu degetul către partea dreaptă. Îi lăsă un dolar bacșiș și coborî la timp ca să se ferească de gestul celui ce-i întindea, râgâind, sticla pe jumătate goală.

Autobuzul plecă scârțâind spre un pod aflat nu departe, în direcția muntelui. Breit își încordă privirile și îl văzu dispărând în spatele unui pâlc de brazi înalți. O mulțime de vile, cu acoperișuri țipător colorate, se întindeau în stânga și în dreapta șoselei. Din coșurile celor mai multe se ridicau fire aproape drepte de fum și își aminti că peste numai două zile începea toamna. Ridică din umeri: o toamnă străină, într-o țară străină... De-abia aștepta ca totul să se termine cât mai repede și să se poată întoarce acasă.

Firma electrică, cu inscripția „Transilvania Lodge", se aprinse chiar în momentul acela, pe jumătate din suprafața peretelui dinspre drum. Un semn bun, hotărî Daniel Breit și se grăbi să treacă strada și să o apuce pe firul de drum pietruit care îl conducea spre curtea mare, pătrată, în fundul căreia se găsea pensiunea.

Semnul fu confirmat aproape imediat: bărbatul din curte, care aranja lemnele tăiate la mărime egală într-o stivă, se dovedi a fi chiar proprietarul, un tip înalt, brunet, care vorbea o engleză cursivă. Fu condus imediat pe aleea pietruită până în sala mare de la parter, apoi George Ialomițeanu, după cum i se prezentase, îl căută într-un registru mare de rezervări, îl descoperi, îi zâmbi complice şi îi dădu să completeze un formular tipizat.

— Pentru festival? îl întrebă, în timp ce-l înscria într-un alt registru, cu coperte albastre. Festivalul Vampirilor?

— Exact.

— Ați ajuns la țanc, îi zâmbi celălalt, examinându-l pe sub sprâncene. Serbările au început de o săptămână, dar partea cea mai importantă şi ultima a manifestărilor are loc chiar în noaptea asta. Să vă dau o cameră cu vedere spre Piața Castelului?

Întrebă dacă se găseau departe de castelul Bran. Proprietarul îi desenă cu pixul pe un şervețel harta aproximativă a locului şi îi arătă unde se găseau.

— Cinci minute de mers pe jos, îi zâmbi. Dar nici nu e nevoie să mergeți, dacă sunteți obosit, e de ajuns să vă luați o sticlă cu bere neagră (e cea mai bună din regiune, îi şopti, complice) şi să vă relaxați în scaunul de răchită de pe balcon. Ca la cinematograf se vede. Puteți chiar să şi filmați.

Luă camera cu vedere spre piață şi plăti 10 dolari în plus. Nu-i păsa, revista deconta tot. Mulțumit, proprietarul strigă după un flăcău cam tomnatic, cu o privire tulbure, îi dădu bagajele şi îl însoți personal până la camera de la etajul al doilea. Îi arătă cum funcționează luminile, unde este cablul de internet, îi scrise parola de acces, ba, într-un exces de zel îi deschise chiar şi uşile de la şifonier. Flăcăul tomnatic aştepta cu rucsacul în mână, în pragul uşii.

— Ce naiba ai înțepenit acolo, Gheorghe? îl luă la rost proprietarul. Pune bagajul ăla pe pat și șterge-o la spart lemne, că acu' intră iarna-n sat!

Gheorghe se conformă și ieși fără să spună nimic.

— Aveți vecini un cuplu de belgieni în vârstă, cu ștaif nobiliar, și o suedeză frumoasă. În rest, palierul e gol. Să vă pregătesc ceva de mâncare?

Breit clătină din cap. Acceptă numai sticla de bere, pe care celălalt o desfăcu imediat, cu ajutorul unei chei de yală, apoi ieși cu ea pe balcon, să examineze situația. Proprietarul îi spuse că dacă are nevoie de ceva să apese pe butonul roșu al soneriei, de la capul patului, după care părăsi încăperea și se duse într-ale lui.

Avusese dreptate, nu se lăudase cu priveliștea, constată el examinând spectacolul de la distanță. Deși destul de departe, Piața castelului se zărea ca-n palmă, iluminată ca un pom de Crăciun. Zeci de oameni se foiau de colo-colo cărând scaune de plastic, umbrele de soare, navete cu bere, elemente de butaforie. Într-un colț, călări, șase soldați îmbrăcați în armuri și cu sulițe lungi în mâini așteptau sosirea momentului în care urmau să intre în scenă. Se auzeau, slab, tot soiul de sunete, între care Breit deslușì pe cele ascuțite ale unui țimbal.

— Parcă ar aștepta-o pe Regina-mamă! mormăi el încântat și se așeză în fotoliul de răchită de alături.

Luă o gură din sticlă și se legănă de câteva ori. Berea era într-adevăr bună și-i mai spăla praful de pe gât. Avea un gust puțin ciudat, dar, la urma-urmei, trebuie că era o bere vampirică. Râse și săltă sticla cu eticheta în lumina becului din cameră. Nu se înșelase: un vampir caricaturizat era așezat la o masă și bea dintr-un craniu un lichid sângeriu care îi făcea clăbuci în jurul gurii.

— „Berea lui Dracula", silabisi şi nu mai avu nevoie de nicio traducere.

Intră în cameră, răsturnă conţinutul rucsacului pe pat şi luă camera de filmat. Îi verifică acumulatorul, apoi ieşi cu ea pe balcon şi trase câteva cadre cu piaţa îndepărtată, cu balconul pe care se afla şi curtea de sub el. Asta ca să nu zică Dobbs că n-a avut activitate.

Reveni în cameră şi se trânti pe pat, direct peste efectele personale. Bău încă o gură din lichidul aromat, parcă vag dulceag. Ce naiba, berea nu trebuia să fie amăruie? Puse sticla alături pe podea şi porni televizorul. Butonă mai multe canale, apoi se opri pe CNN şi încercă să se concentreze asupra ştirilor referitoare la situaţia din America de dinaainte de alegeri. Nu reuşi. Era obosit. Poate că ar fi trebuit să se culce şi să-i lase dracului cu festivalul lor cu tot! Iar a doua zi l-ar fi plătit pe proprietarul pensiunii să-i traducă câteva materiale din presa locală şi cu asta basta. Până seara ar fi întocmit un material, de bine de rău, l-ar fi trimis prin e-mail şi s-ar fi dus să se îmbete în vreo crâşmă locală.

Se răsuci pe o parte, cântărind situaţia. Era posibil ca Dobbs să-l fi trimis aici ca să-l pună la încercare. Fantome, vampiri, poltergeist... toate făceau parte din arsenalul lui.

Se ridică în fund şi ascultă cu atenţie: dinspre coridor se auzea un zgomot de paşi furişaţi, ca şi cum cineva cu tălpi mici ar fi alergat uşor pe carpeta groasă. Scutură din cap. Începuse oare să-l prindă flama fenomenelor paranormale? Se aştepta ca uşa să se deschidă brusc şi pe ea să intre vreun drăcuşor cu coarne ascuţite şi coada petrecută pe după braţ?

Înhăţă sticla şi trase încă două gâturi zdravene de bere, după care se hotărî brusc: o să facă un duş, ca să alunge oboseala şi praful, apoi îşi va schimba ţinuta de drum cu una mai sport, îşi va lua camera şi va încerca să se integreze în viaţa ultimei nopţi a festivalului.

Apa fierbinte păru să-i dea o energie pe care nu o mai simțise până atunci. Închise ochii şi se lăsă biciuit de şuvițele lichide până ce aproape că nu-şi mai simți pielea de pe spate. Când îi deschise, îşi stăpâni cu greu un urlet de groază – apa era sângerie, iar culoarea se închidea tot mai mult, cu fiecare clipă. Trânti mâna pe clapeta robinetului, apoi țâşni afară din cabină, fără să ia în seamă stropii care pătau gresia şi faianța.

Dumnezeule! gândi încrâncenat în timp ce se freca apăsat cu prosopul. Ce naiba e gluma asta de prost gust? Aveau în program să-şi trateze oaspeții cu elemente desprinse din lumea festivalului? Bere Dracula? Duşuri cu sânge?

Reuşi, în cele din urmă, să scape de toată umezeala aceea roşiatică, iar prosopul pătat îl aruncă direct pe fereastra băii, în curtea din spate. Se îmbrăcă repede, îşi trase pantofii de sport în picioare, înhăță camera cu un gest furios şi coborî treptele în grabă, hotărât să aibă o explicație cu proprietarul.

— Ah, berea, da! râse acesta, după ce-l ascultă cu atenție. E făcută cu suc de mure şi de aceea pare... mai dulce. Face parte din spectacol, trebuie să înțelegeți. Dar apa de la baie... O să verific ce s-a întâmplat. E vorba, probabil, de vreun filtru defect. Mii de scuze şi, pentru a uita disconfortul, aveți acces gratuit la barul nostru. Puteți să serviți orice vă poftește inima. Sau stomacul... râse el, făcându-i cu ochiul.

Îi făcu cinste cu un coniac Burgogne, franțuzesc, cu un parfum deosebit, după care se scuză şi plecă să verifice personal ce se întâmplase în baie. Daniel Breit mai stătu câteva minute pe scaunul înalt, rezemat cu coatele pe tejgheaua barului, savurând gustul băuturii de culoarea stejarului. Asculta cu o ureche la zgomotele de afară, cel al localității îndepărtate, asemenea unui fundal, mat, fără asperități, şi cel venit din curtea din spate, unde probabil acel Gheorghebun-la-toate spărgea încă lemne, după cum primise poruncă.

Când se ridică să plece, pendula de deasupra şemineului bătu ora douăzeci şi două. Mai avea ceva timp, se gândi şi, în grabă, mai puse o măsură de coniac. Îi plăcea arsura pe care i-o lăsa alcoolul pe gâtlej. De astă dată îl dădu peste cap dintr-o înghiţitură. Îşi săltă camera pe umăr şi porni cu paşi fermi către uşa de la intrare. Chiar în clipa în care apăsă clanţa, auzi iarăşi zgomotul de paşi furişaţi coborând scările. Se răsuci cât putu de repede şi i se năzări că o umbră neagră tocmai sărise peste balustradă în golul de sub scări.

— Am vedenii, bombăni şi se grăbi să părăsească vila.

Nu se îndoia că era vorba despre efectul combinat al duşului neterminat, al oboselii care aştepta în expectativă şi al celor 200 de grame de alcool tare şi parfumat care-i alerga prin vene.

Ieşi pe poartă fără să privească înapoi. Noaptea era înstelată, dar neagră ca un fund de ceaun. Noroc că becurile cu argon iluminau strada principală spre care se îndreptă fără ezitare. Avea să meargă în Piaţă, să caute un loc potrivit pentru filmare, să aştepte începerea spectacolului, să tragă 15 minute de casetă, apoi să identifice un restaurant fără pretenţii şi să mănânce ceva local. N-avea să mai vină prea curând în România, aşa că voia să le povestească prietenilor ce mâncări găteau cei din ţara domnitorului-vampir. Sângerete, îşi spuse şi scuipă scârbit.

Ajunse repede la intrarea în Piaţă şi se opri să admire castelul care se înălţa ameninţător deasupra capetelor mulţimii. Lumina câtorva reflectoare de efect mai mult ascundea decât dezvăluia privirilor zidurile mâncate de cariile timpului. Atmosfera începea să prindă contur, realiză Breit, în timp ce se străduia să fixeze camera pe infraroşu, pentru a trage câteva cadre de deschidere. La o fereastră, în dreapta porţii de la intrare, o femeie apărea la intervale neregulate, scotea câteva ţipete îngrozite, apoi dispărea pe coridorul întunecos.

Foarte aproape de zidul castelului, la doi paşi de şosea şi de râul ce curgea pe sub podul iluminat în alb, câțiva soldați, îmbrăcați în cămăşi de zale, cu scuturi triunghiulare şi săbii scurte, se duelau simulând o bătălie adevărată. De fapt, repetau o scenă care urma să aibă loc după începerea spectacolului, înțelese Breit şi se opri, conştiincios, să execute cuvenita filmare.

— Domnul Daniel Breit? Ce naiba faci singur pe aici, doar nu vrei să-ți dai întâlnire cu vreun vampir?

Se răsuci, surprins că femeia blondă care-l ajunsese din urmă ştia cum îl cheamă. Lăsă camera în jos.

— Bună seara. Am avut plăcerea să facem cunoştință? o întrebă, examinând-o cu un ochi curios.

Era înaltă, bine făcută, cu un ten alb ca laptele. Şi frumoasă, într-adevăr. Daniel trebui să recunoască faptul că nu mai văzuse încă atât de aproape un asemenea tipar de frumusețe feminină. O regină nordică abia coborâtă de pe tron...

— Avem chiar acum. Sunt Vilma Theodora Christiansen, vecina de palier de la „Transilvania Lodge". Mi-a spus proprietarul pensiunii pe cine voi avea alături şi te-am recunoscut după aerul tipic american. Cu toții vă mişcați în aşa fel de parcă întreaga lume v-ar aparține.

Îi strânse mâna şi se gândi că problemele din ultima oră puteau fi date uitării cu uşurință, dacă avea să aibă parte de o asemenea companie pentru restul nopții. Îi mulțumi în gând lui Dobbs pentru inspirația de a-l fi azvârlit tocmai în colțul acesta uitat de lume.

O întrebă ce avea în plan pentru noaptea respectivă. Vilma îi răspunse că voia să vadă spectacolul, evident. O atrăgeau distracțiile de tipul acesta şi cheltuise ceva bani ca să aibă parte de el. Apoi era disponibilă pentru o băutură în orice bar mai acătării din zonă.

— Ştii vreun loc? îl provocă ea din nou.

Daniel ridică din umeri. Îi spuse că abia sosise şi că-i lasă ei plăcerea alegerii. Femeia îl privi ca şi când ar fi fost din sticlă, apoi îi ceru să o lase pe ea să conducă ostilităţile şi în prima parte a nopţii. Adică în timpul spectacolului ce stătea să înceapă. Nu de alta, dar avusese timp să se familiarizeze cu locurile, cu oamenii şi cu programul.

— De ce nu? îşi arătă disponibilitatea. Fii gazdă până la capăt.

Aşa că porniră mai întâi spre Muzeul Vampirilor, o încăpere lungă în forma literei „S", care semăna exagerat de mult cu toate locurile groazei din parcurile de distracţii pe care Breit le vizitase de-a lungul carierei sale de reporter. Singurul lucru mai original părea să fie funia cu usturoi autentic cu care ţi se înconjura gâtul la intrare, ca să te ferească de provocările bestiilor dinăuntru.

— La naiba, mirosim ca un depozit de legume uscate! se enervă el încercând să-şi scoată ciudatul colan şi să-l arunce în vreun colţ. Parcă am fi la tăiatul porcului, de Crăciun...

Dar Vilma râse, îi făcu un semn cu ochiul şi-l obligă să-l lase acolo unde se găsea. Bărbatul o ascultă, neconvins, şi continuă să filmeze cu conştiinciozitate tot ce i se părea interesant. În jurul lor, mulţimea se foia, murmura, striga de groază atunci când vreuna din făpturile din ceară se apropia prea mult, râdea înfiorată, glumea. Prin aer se încrucişau chemări, nume proprii, înjurături nervoase şi multe oftaturi.

Parcă nici n-am plecat din State, gândi Daniel Breit când, în sfârşit, circuitul groazei binevoi să se încheie. De cald sau de enervare, transpirase. Ar fi vrut să-şi dea cu puţin spray, dar nu-l avea la îndemână. Se opri lângă un portal şi îşi aprinse o ţigară.

— Hei, n-am ştiut că fumezi! se miră femeia, apucându-l de braţ.

— M-am enervat, recunoscu el şi-i întinse pachetul. Tu nu vrei?

Vilma clătină din cap.

— Chiar nu ştiam că fumezi, repetă.

— Păi de unde naiba să ştii? râse el, încă nervos. Asta nu scria în dosarul meu personal de la CIA?

— Dosarul tău personal e foarte alb la o mulțime de capitole, zâmbi ea. Credeam însă că ştiu suficient de multe date intime despre vecinul meu de palier, ca să nu mă surprindă cu mărunțişuri din astea.

Breit se uită intrigat la ea. Prin spatele lor trecu un călăreț înzăuat, cu un felinar uriaş în mână. La lumina lui tremurată, bărbatul îi zări dunga dintre sprâncene şi ştiu că spunea adevărul. Un fior rece îi alunecă pe şira spinării. Îşi petrecu din nou cureaua camerei de filmat peste umărul drept.

— Doar nu eşti vreuna din nemernicele alea de la Agenție trimise să mă spioneze! Ce dracu', sunt doar un ziarist oarecare de la o revistă de provincie de doi bani! Pe cine vreți să turtiți?

— Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă lucram la Agenție, spuse din vârful buzelor Vilma, apoi se apropie şi-l luă de braț. Mergem? Încurcăm circulația.

Daniel vru să-i răspundă că nu vedea pe nimeni în jurul lor, aşa că n-aveau pe cine să încurce. Dar nu apucă să o facă, deoarece femeia îl conduse cu eleganță, dar cu fermitate, către dreapta, spre un şir de loje din lemn unde se pregătea începerea turnirului. Se aşezară pe o bancă, lângă doi bărbați care beau bere din recipiente de plastic, mâncau semințe şi scuipau cojile pe jos.

— Ce e cu tine, play-boy-ule, ți-ai pierdut aroganța tipică yankeilor?

— De fapt, cine dracu' eşti tu? răspunse el cu altă întrebare, privind-o suspicios.

— Vilma Theodora Christiansen. În lumea asta, sunt exact ființa care afirm că sunt. Așa cum tu ești, pentru lumea asta, David Breit, jurnalist fără succes.

David aruncă chiștocul pe nisip și-l strivi sub talpă. O privi lung, fără să spună nimic, apoi clătină din cap. Bărbații cu berea se traseră spre capătul celălalt al banchetei, ca să nu-i deranjeze.

Brusc, ornicul mare din turnul castelului bătu orele 22:00, iar dangătele clopotului lovit de barele de aramă răsunară peste întreaga vale. De pe zidul castelului, salbe de artificii se ridicară spre bolta întunecată și înfloriră într-o mulțime de nuanțe galbene, roșii și indigo. Mulțimea risipită în piață și în împrejurimi izbucni în aplauze și în chiote prelungi. Un miros iute de praf de pușcă și de cauciuc ars coborî din văzduh, odată cu resturile de la cartușele trase.

— Nu înțeleg. David înghiți în sec, încercând să scape de senzația că nu e decât o ființă manipulată. Cine naiba este Vilma Theodora Christiansen?

— O designeră de modă pentru lumea bună și foarte bună din statele nordice ale continentului. Pentru tine, doar o femeie care te caută de când te-ai născut.

— Râzi de mine?

Femeia se aplecă spre el ca și când ar fi vrut să-l sărute. Își opri fața la numai două degete de a lui. În luminile tremurătoare și vag colorate părea un spectru ieșit din mormânt.

— Am eu aerul că râd, dragul meu David?

Brusc, bărbatul se hotărî. Venise până aici mânat de voința altcuiva, dar avea să părăsească locul după cum îi dicta propria-i voință. Nu-l putea obliga nimeni să rămână acolo unde nu se simțea bine. Se ridică de pe bancă, dar mâna femeii îl prinse de dosul palmei și îl trase în jos. Degetele ei aveau duritatea și răceala oțelului.

— Am eu aerul că te voi lăsa să pleci, așa, pur și simplu, dragul meu David?

Ce putea să-i facă? Să-l pună la pământ cu o figură de karate? Să scoată un pistol din poșetă? Să...

— Ce pot să-ți fac? Nimic din tot ce-ți trece prin minte în clipa asta. Dar pot să-ți spun că William Dobbs nu s-a gândit nici măcar o singură clipă, din capul lui, să te trimită în acest colț uitat de lume. Până ce nu a primit telefonul acela misterios, nici nu visa că se va lipsi de serviciile tale pentru atât de mult timp.

Îi citea gândurile?!

Se uită lung la ea, încercând, atât cât îi permitea lumina slabă din jur să îi zărească trăsăturile. Era al naibii de frumoasă, iar ea știa perfect asta, de aceea se aranja să stea, întotdeauna, în cel mai bun unghi posibil în raport cu sursa de iluminare. Fiorul acela nedesluşit care-i strânsese terminațiile nervoase de pe șira spinării într-un pumn de gheață îl asaltă din nou. Ar fi vrut să se ridice pur și simplu de pe bancă și să plece. Oare de ce nu se simțea în stare? Ce reușea să-l...

— Chiar, de ce nu te ridici o dată de pe bancă să pleci, ca să-ți demonstrezi că ești încă stăpân pe corpul și pe mintea ta?! râse ironic femeia și îi atinse brusc obrazul cu mâna dreaptă.

David Breit tresări atât de puternic, încât aproape că răsturnă banca. Mâna femeii părea din freon congelat, iar pe locul atingerii simți arsura unui foc viu. „Dumnezeule, încep să înnebunesc!", își spuse și închise ochii pentru a se liniști. Când îi deschise, lângă el nu mai era nimeni. Vilma Theodora Christiansen dispăruse pur și simplu, ca și când n-ar fi existat vreodată.

Dar existase! tresări David violent și pipăi cu degete tremurânde locul unde aceasta stătuse cu numai o clipă înainte.

Se ridică în picioare şi privi în jur. În celălalt capăt al lojii, cei doi bărbaţi stăteau cu spatele la el şi continuau să golească sticlele de bere ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Îşi întoarse privirile. Cercetă cu rapiditate piaţa străbătută de actorii care urmau să participe la cel din urmă spectacol cu vampiri al anului. Nu se zărea nici urmă de femeie blondă.

Poate că nici nu existase vreodată, bombăni el şi înghiţi în sec. Scoase camera din portul de pânză, o porni şi derulă mai multe secvenţe înapoi. Le examină în micul ecran de pe laterală. La naiba, pe imaginile filmate nu era nicio Vilma Theodora Christiansen! Deşi ştia cu certitudine că intrase de mai multe ori în cadru.

— Am înnebunit? se întrebă cu voce tare. Ce naiba se întâmplă aici?

Şi, pentru că nu-i răspundea nimeni, închise camera video, o puse la locul ei, apoi se hotărî să se întoarcă la hotel. Exista o şansă să verifice în registrul de la Recepţie dacă avea o vecină de palier cu numele acesta. Scoase o nouă ţigară din pachet, o aprinse, trase câteva fumuri, apoi se strecură în mulţimea din spaţiul circular al pieţei medievale.

☆ ☆ ☆

„Transilvania Lodge" era iluminată ca de sărbătorile de iarnă. Paiete sclipitoare şi licurici tremurători se fugăreau în jurul firmei şi al conturului clădirii, la concurenţă cu firmele pensiunilor învecinate.

Patronul se afla la Recepţie şi se uita la televizor. La bar, beau whisky Jack Daniels din pahare burtoase doi bătrânei plictisiţi. George Ialomiţeanu îl strigă să-i spună că problema duşului defect s-a aranjat şi că totul a revenit la normal.

— Care normal? întrebă el nervos. Pe cine spuneaţi că am vecini de palier?

— Pe domnul şi doamna de colo, surâse patronul, arătându-i pe cei doi bătrânei cu o mişcare a capului. Sunt belgieni, iar el chiar e de viţă nobilă. Viconte sau baron, nu ştiu prea bine. Se poartă după ritualul de la curţile regale. Salută întotdeauna protocolar, îi trage scaunul soţiei de câte ori se aşează sau se ridică, nu vorbesc nimic până ce nu vine chelnerul să servească...

— Lasă-i pe dumnealor în pace! Mă interesează doamna suedeză...

— Care doamnă?! se miră Ialomiţeanu.

— Suedeza frumoasă... vecina de alături... doar dumneata mi-ai atras atenţia asupra ei, când am ajuns în cameră...

Patronul se uită lung la el şi clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnu' Breit. Nu v-am spus nimic despre vreo suedeză. Poate că faceţi o confuzie.

— La dracu' cu confuziile! izbi cu palma marmura lucioasă. Nicio confuzie! Aveţi un registru al turiştilor?

— Sigur că am, răspuns omul, încruntând sprâncenele.

— Aş putea să-l văd?

— Numai poliţia şi procuratura are acest drept, dar şi lor le trebuie mandat pentru asta.

— Am mandat, dădu din cap David şi extrase din portofel două hârtii de 10 dolari. Le puse pe marmură. E valabil?

Patronul aruncă o privire scurtă către belgieni, apoi un zâmbet îi înflori larg pe faţă.

— Sigur.

Scoase registrul din spatele tejghelei şi i-l întinse. Apoi, cu un gest demn de un prestidigitator, palmă cele două bancnote verzi şi se răsuci spre barul din spatele său.

— Domnul bea un coniac? Din partea casei...

Reveni cu un pahar cu două degete din lichidul maroniu clătinându-se în el. I-l puse înainte. Daniel Breit se mulţumi

să încline din cap şi continuă să răsfoiască registrul. Nicăieri, în ultimele două săptămâni, nu descoperi numele Vilmei.

Am visat, se gândi şi îşi propti fruntea în podul palmei. Bău din paharul de coniac aproape fără să-şi dea seama ce face. Doamne, începea să înnebunească! Sau alţii voiau să îl facă să creadă asta. Ceea ce, la urma urmei, era cam acelaşi lucru.

Îi întinse celuilalt registrul, îşi luă paharul şi se duse direct la masa celor doi. Ceru voie să se aşeze. Domnul Var der Ouste (aşa citise în registru că se numea), îl privi surprins, apoi îi arătă locul liber dintre ei. Se aşeză şi-i întrebă dacă vorbeau limba engleză. Baronul îi răspunse că a studiat în America în urmă cu vreo 30 de ani. Avea chiar şi accent de Pennsylvania, constată David, morocănos. Le spuse că abia a sosit la hotel şi că se simte singur. Că ar dori să petreacă o jumătate de oră în compania lor, dacă nu aveau nimic împotrivă. Nu aveau, atâta doar că, fiind oameni în vârstă, nu puteau să fie o companie prea plăcută pentru un tânăr ca domnia-sa.

Daniel Breit râse şi îi asigură că nu dorea alt tip de companie. Dacă ar fi vrut, ar fi căutat în piaţa castelului Bran. Le ceru permisiunea să închine în sănătatea lor. Ciocniră, mai întâi baronul, cu multă distincţie, apoi femeia, care purta mănuşi albe, tricotate, până la cot. La sfârşit, aşezară paharele unul lângă altul pe masă, se lăsară pe spătarele scaunelor şi-l priviră simultan. Domnul Der Ouste îl asigură că era o plăcere să bea în compania lui, dar Daniel ştia că totul nu era decât etichetă şi politeţuri de ocazie. Schimbară câteva opinii cu privire la politica americană în Asia Mică, la pagubele generate de uraganul Caroline, la ultimele meciuri de crichet şi, într-un tîrziu, îşi ceru scuze şi se retrase, neştiind dacă să urce în camera sa sau să se întoarcă la festival.

Stătea nehotărât pe holul pustiu, întrebându-se dacă nu era mai bine să dea cu banul, când i se năzări din nou că aude

pași mărunți, furișați, strecurându-se prin spatele său. De astă dată nu se mai răsuci, ci rămase nemișcat și încordat ca un arc. O mână ușoară i se așeză pe umăr, făcându-l să se cutremure.

— Domnule Breit...

— Unde naiba ai dispărut până acum? aproape că strigă la ea, dar Vilma Theodora Christiansen nu se sperie, ci făcu un pas în lateral, fără să-și ridice palma. Și de ce nu te cunoaște nimeni în pensiunea asta, dacă spui că ești cazată aici?

— Hm. Pui cam multe întrebări, iar eu nu am decât un singur răspuns. La prima: am fost să mă aranjez puțin pentru partea a doua a spectacolului. Urmează să evoluez și eu câteva minute, pentru ca distracția să fie maximă. Îți place cum m-am costumat?

Arăta exact ca o războnică din vremurile de demult ale Nordului. Daniel Breit se gândi pentru o clipă la frumoasa și fioroasa Brunhilda, regina Islandei. Chiar și palașul ei uriaș îl avea petrecut peste spate cu o baretă de piele.

— Te duci să tai vreo căpățână? bombăni el, încă supărat.

La urma urmei, de ce nu? Vilma dispăruse de lângă el așa cum apăruse și nu era în măsură să-i ceară explicații.

— Dacă totul ar fi la fel de simplu cum era odinioară, cred că aș avea ceva de lucru, râse ea și o luminiță îi sclipi în pupilele dilatate. Deocamdată, cred că mă voi mulțumi să intru în atmosferă. Mergem? Nu mai e mult până să bată gongul.

Ieșiră în holul pensiunii, apoi coborâră treptele, urmăriți de privirile fixe ale baronului Der Ouste și ale consoartei sale. În curte, se opriră câteva clipe, pentru că Vilma nu-și găsea pudriera în poșetă.

— Sunt cam uitucă, îi spuse, zâmbindu-i galant. Nu te superi dacă te rog să aștepți câteva minute aici? Sunt sigură că obiectul acela afurisit a rămas pe noptieră. Mă întorc imediat. Poți să te așezi în leagănul acela.

Îi arătă cu bărbia spre el, se răsuci pe călcâie și urcă din nou treptele de lemn. În câteva clipe, dispăru în lumina slabă a holului. Daniel Breit nu se dăduse în viața sa într-un leagăn, așa că nu voia să spargă tiparul tradiției tocmai atunci. În loc să se dea huța, mai bine s-ar fi întors la bar și ar fi comandat încă un coniac. Simțea nevoia unui întăritor, cu atât mai mult cu cât noaptea se anunța lungă și încâlcită.

Cu siguranță și încâlcită, repetă, în timp ce revenea, la rândul său, în hol, îl traversa și reintra în bar. Familia baroneților dispăruse de la masă și doar paharele pe jumătate goale aminteau de ei. Nici patronul Ialomițeanu nu se mai găsea în spatele tejghelei. Probabil că se pregătea să închidă șandramaua și să fugă și el la spectacol. Era doar ultima reprezentație, ce naiba!

Trecu în spatele barului, găsi sticla de coniac din care fusese servit și turnă într-un pahar de pe tejghea. Așeză două hârtii de un dolar lângă celelalte pahare și puse sticla deasupra. Apoi, cu paharul în mână, dădu să iasă spre mesele din sală, când aproape că se izbi cu șoldul de registrul pe care i-l prezentase Ialomițeanu cu câteva minute mai înainte. Își strânse pleoapele, gânditor, după care lăsă paharul pe bar, apucă registrul și îl deschise. După ce foietă câteva pagini, ajunse la însemnările de cazare de pe palierul său. În stânga sa figura familia baronetului Van der Ouste, iar în dreapta numele Vilmei Theodora Christiansen, designer de modă.

Își scutură capul, după care se mai uită o dată. Numele Vilmei era scris cu litere mari, înclinate spre dreapta. Data sosirii era cea din urmă cu o zi, iar în dreptul actului de identitate era trecut numărul și seria pașaportului eliberat de statul suedez.

Luă din nou paharul și îi bău conținutul fără să răsufle. În timp ce înghițea cu lăcomie, se întrebă dacă nu cumva cineva se distra jucându-i o festă urâtă de tot. Și totuși, vă-

zuse el singur, atunci când citise înregistrările prima oară, că locul din dreapta sa fusese gol.

Așeză paharul pe marmura groasă a barului, apoi tuși de câteva ori, cu ochii în lacrimi. Și nu coniacul era de vină, ci mintea sa, care părea că se defectase încă de când intrase în pensiunea aceea afurisită.

Recapitulă, ridicând degetele de la mâna dreaptă: se întâlnise la spectacol cu o frumoasă suedeză, care afirma că îl cunoaște și că, în lumea asta (așa cum subliniase) era designer de modă; dar femeia dispăruse de lângă el în mod straniu, iar la pensiune patronul îi arătase negru pe alb că visase – nu avea înregistrat nici un client cu acel nume în registru; apoi Vilma reapăruse, iar el o descoperise însemnată în același registru în care nu o găsise prima dată. Ce concluzie putea să tragă de aici?

— Că ești beat, băiete, gândi cu voce tare. Și că ar fi mai bine pentru tine dacă te-ai duce la culcare. Fără să uiți să o cauți pe această Vilma pentru a-i cere scuzele de rigoare, bineînțeles. Hai, sus pe scări și fuga la patul pe care ți l-a plătit cu atât larghețe Dobbs.

O apucă pe trepte în sus, clătinându-se ușor. Parcă ar fi fost pe puntea unei corăbii din Evul Mediu. Numai că lichidul care îi producea un ruliu atât de accentuat era alcool curat, nu apă de mare: băuse bere „Dracula", coniac și din nou coniac și nu mâncase nimic.

Ajunse în dreptul ușii, vârî cheia în broască, o deschise și intră fără să se uite înapoi. Văzu patul cu cearșaful său alb, proaspăt apretat, care-l îmbia să se întindă și nu rezistă tentației. Se răsturnă pe spate, prinzând sub el prosoapele albe, meșteșugit împletite, în formă de caliciu floral. Ce bine era să ai un loc unde să te întinzi și să nu te deranjeze nimeni în clipa în care te fură somnul! Închise ochii și așteptă să-l ia cu el valul și să-l scufunde în Marea Oneiros.

În loc de asta, auzi un gâlgâit puternic venit din direcția băii. Se ridică brusc în șezut, cu ochii cârpiți de somn. Spera că se înșelase și că totul nu fusese decât un semn venit din marea visurilor. Dar gâlgâitul reveni, încă și mai distinct. Înghiți în sec și se îndreptă, cu ochii pe jumătate mijiți, spre sala de baie.

Deschise ușa cu grijă și strecură capul înăuntru. Apăsă pe întrerupător și urletul îi înțepeni în gât. Dușul deschis se zbătea ca un șarpe în cabina de duș, împroșcând pereții, podeaua și vasul de toaletă cu sânge. De data asta nu mai era apă colorată, ci sânge adevărat, care împrăștia un miros greu și aproape muced. Gemu uluit și ridică brațul, încercând să-și protejeze fața, dar dușul își continua zbaterile incontrolabile fără să-l ia în seamă. Dumnezeule mare, aici se risipea rezerva de sânge a unui spital întreg!

Se trase speriat înapoi, închizând ușa în spatele său. Sânge! Văzuse sânge adevărat, știa foarte bine cum arată, era donator de peste zece ani. De astă dată nu mai era vorba de recuzită și nici de vreo înscenare realistă a mitului contelui blestemat.

Străbătu încăperea alergând, ieși pe coridor și învârti cheia în broască. Înjură de două ori și izbi cu pumnul în zid. Pe locul loviturii rămase o mică pată roșie. Ce trebuia să facă? Să anunțe poliția? Jandameria? Echipajele medicale paraclinice? Și cum să facă asta dacă nu știa niciun număr de telefon local?

Se îndreptă spre ușa vecină, unde ar fi trebuit să fie camera Vilmei. Bătu cu putere în palul melaminat, dar dincolo nu se auzi nicio mișcare. Mai bătu o dată, apoi apăsă pe clanță, cu o strângere de inimă, și vârî capul prin deschizătură.

George Ialomițeanu stătea răstignit în fotoliu, dezbrăcat până la brâu, cu capul lăsat într-o parte, de parcă ar fi dormit.

Pe pielea gâtului lui se vedeau clar două incizii mari, prin care încă mai curgea un firicel de sânge aproape negru. Cămașa și haina erau aranjate frumos pe spătarul unui scaun, semn clar că se dezbrăcase singur. Pe parchet luceau picături mari din același fluid vital, iar pe pervazul ferestrei deschise cineva lăsase o urmă de pantof înmuiat în sânge.

Strigă la el, dar bărbatul rămase nemișcat, cu ochii întredeschiși și cu un zîmbet tâmp pe buze. Intră grăbit și îi puse două degete pe gât, așa cum văzuse că procedau doctorii prin filme ca să ia pulsul pacienților răniți. Nu simți nimic și se sperie și mai mult. Se aplecă deasupra lui și își apropie urechea de buze, străduindu-se să audă șuierul slab al respirației. Dar Ialomițeanu părea mai mort decât ar fi dorit el, așa că îl abandonă și merse la fereastră. Se uită în jos. Cineva mai înalt ar fi putut să iasă în exterior, să se agațe de pervaz și să sară în curte. Nu văzu pe nimeni în lumina slabă a felinarelor de bronz agățate de stâlpi, așa că reveni în încăpere și încercă să stabilească ce avea de făcut.

Mai întâi, era necesar ca în niciun fel numele său să nu fie asociat cu cadavrul patronului de pensiune. Pentru asta trebuia să părăsească încăperea și apoi pensiunea. Nu voia să fie amestecat în nicio anchetă a poliției și să implice ziarul într-un scandal internațional. Apoi, dacă mai avea timp și chef să facă asta, avea să întreprindă o anchetă proprie cu privire la cele întâmplate la „Transilvania Lodge". Dacă nu reușea să obțină un material coerent despre festivalul „Dracula", publicul avea să se mulțumească și cu relatarea unei crime stranii care conducea către același univers.

Ieși pe hol cu pași mari, îl străbătu fără să se uite în stânga sau în dreapta, coborî scările, dar nu-l răbdă inima să nu mai tragă o dușcă din sticla de coniac de pe tejghea.

Afară era liniște și numai greierii se auzeau țârâind puternic prin iarbă. Stelele străluceau îndepărtat, într-un cer

care i se păru dintr-odată străin și pustiu. Merse de-a lungul aleii pavate cu pietre de râu, cu inima bătându-i nebunește. Se aștepta ca în orice clipă vreuna dintre ferestrele clădirii să se izbească de perete și să audă țipete de groază.

Nu auzi, însă, decât un scârțâit, care-l opri în loc, făcându-l să uite să respire, și o voce cunoscută, puțin îngroșată, venind de undeva din dreapta.

— Ești grăbit, domnule Breit? Încotro fugi așa, pe ascuns?

Răsuci încet capul într-acolo. Vilma Theodora Christiansen se dădea încet în leagănul de lemn și fuma dintr-o țigară subțire și albă. În mod ciudat, fumul urca drept în sus, de parcă ar fi fost aspirat de o fantă nevăzută. Își întoarse și trupul după cap și se apropie de ea, trăgând de picioare de parcă ar fi mers prin smoală.

Se opri la doi pași de leagăn și o privi cu atenție. În lumina cerată a felinarului din spatele leagănului, fața femeii avea o culoare proaspătă, ca și când abia atunci ar fi terminat cu machiajul. Iar buzele... ei bine, buzele acelea senzuale păreau înmuiate în carmin. Ochii îi sclipeau precum cei ai unei feline pornite după pradă. În mâna stângă ținea baretele paloșului sprijinit de pământ și care, din cauza legănării, făcuse o gaură în locul unde se sprijinea vârful.

Își frecă palmele una de alta de parcă ar fi vrut să le curețe de impurități.

— Am... voiam să... să merg la festival și să fac filmări. Așa cum ți-am mai spus. Ăăă... te-am așteptat și nu... ai venit.

— Știi cum sunt femeile când e vorba de machiaj. Vilma râse și scutură scrumul. Ce e cu tine? Arăți cam ciudat. De parcă ai fi văzut o fantomă.

— Am văzut un mort, înghiți el în sec și arătă cu mâna către fereastra deschisă de la camera ei. Acolo, înăuntru, stă întins într-un fotoliu patronul pensiunii. Gol până la brâu și cu două crestături la gât. Sunt urme de sânge peste tot,

iar el pur și simplu nu mai respiră. Știi tu ceva de treaba asta?

— Dacă știu eu ceva? repetă femeia, trăgând din țigară și slobozind ușor fumul pe gură. Ar trebui?

— E camera ta, Vilma. În regulă, mie nu trebuie să-mi spui nimic, dar autoritățile locale or să-ți pună tot felul de întrebări neplăcute. Va fi nevoie de răspunsuri al naibii de bune ca să-ți permită să părăsești localitatea la încheierea festivalului. Mai ales că pervazul are imprimat pe el urma unui pantof de femeie care a călcat în sângele victimei.

— În sângele victimei, dădu din cap deloc impresionată Vilma, continuând să fumeze.

— Ei bine, da, acolo e un om care, după toate aparențele, a fost ucis. În fine... nu știu de ce-ți spun toate astea. Probabil că n-ai nicio vină și totul nu este decât butaforie și spectacol bun să impresioneze ziariștii ca mine. Știai că vin aici și ai ales un mod inedit de a-mi atrage atenția.

— O crimă, apoi butaforie și spectacol, râse iar femeia. Ridică paloșul și întinse brațul, fixându-i vârful ascuțit pe cămașă. Conform scenariului pe care l-ai imaginat cu o remarcabilă ușurință, acum ar trebui să-ți tai capul pentru că ai descoperit criminalul. Dar... Daniel Breit, te-ai gândit vreodată că s-ar putea să mai existe o explicație care să nu aibă nicio legătură cu primele două?

— Nnu, se bâlbâi el, trăgându-se un pas înapoi, cu ochii fixați pe lama armei. Ce altă explicație ar mai fi posibilă? Am văzut sânge curgând pe furtunul de la duș, la mine în baie. Am văzut un cadavru dezbrăcat la tine în cameră. Sânge peste tot... iar tu vii cu posibilitatea unei alte explicații.

— George Ialomițeanu nu era mort, așa cum ai crezut. Ci doar intrat în staza de recuperare, după ce m-a lăsat să-i sug puțin sânge. Așa se întâmplă cu strigoii, după ce sunt nevoiți să facă o donație: forța vitală le slăbește mult și au ne-

voie de o perioadă de zăcere și refacere. Aveam mare nevoie să fiu hrănită, ca să rezist până în zori, iar el a trebuit s-o facă, înțelegi? Ziceai că la dușul tău curge sânge? Slavă cerului și adâncurilor! Asta înseamnă că rezerva așteptată a sosit mai devreme decât a fost programat și, timp de câteva zile, nu vom mai avea nicio problemă cu hrana.

— Vrei să spui...? Daniel Breit simți cum i se înmoaie picioarele, apoi cum îl cuprinde un val de furie. Îți bați joc de mine, nu?

— Sunt un vampir, da, dacă asta voiai să întrebi.

Femeia aruncă țigara și o strivi sub talpă, apoi coborî vârful paloșului. Se ridică în picioare și îl vârî în teaca fixată pe spate dintr-o singură mișcare. Ca și cum ar fi făcut treaba asta de o mie de ori până atunci.

— Am făcut-o de o mie de ori până acum, dădu ea din cap. Și, încă o dată, da, sunt telepată, citesc gândurile, dar și mai bine citesc emoțiile. Nu ai cum să te ferești de mine, Daniel. Nu ai făcut-o niciodată până acum, chiar dacă ai uitat. Mergem la spectacol?

Porni spre strada slab luminată la capete, iar el rămase câteva clipe în cumpănă. Cum adică era vampir? Cum adică uitase? O mai întâlnise pe frumoasa și mincinoasa Vilma Theodora Christiansen și altădată în viața sa?

Se mai uită o dată către fereastra deschisă a camerei ei. Personajul acela, Ialomițeanu, era mort sau numai în stare de stază? Dar dacă ar fi fost mort, iar ea era ucigașa lui, cum naiba dădea dovadă de atâta sânge rece, plecând pur și simplu de acolo după ce o acuzase pe față de crimă? Prea multe întrebări și niciun răspuns, hotărî. Ori poate că vremea răspunsurilor nu sosise încă.

Porni la rândul său către stradă și apoi o luă la fugă, ajungând-o din urmă chiar la intrarea pe podul de lemn ce traversa râulețul. Piața era inundată de lumina albă a reflec-

toarelor care scânteia pe săbiile ce se încrucișau cu zgomot și pe scuturi. Bătălia era pe sfârșite, iar cavalerii cu scuturi lungi și viziere de metal aproape că îi înfrânseseră pe invadatorii îmbrăcați în șalvari, cu turbane pe cap și iatagane arcuite în mâini. Grupuri mici se luptau încă pe malurile îmbrăcate în tufișuri, dar deja din castel ieșeau alergând femei îmbrăcate în rochii lungi, cu coșuri cu fașe și cu ploști cu apă în mâini. Primele se și aplecaseră deasupra răniților și îndepărtau cămășile de zale, ca să le oblojească rănile. Câteva trompete trâmbițau din înaltul donjonului victoria și urale stinghere se auzeau de-a lungul zidului de apărare. Un arcaș veghea în picioare pe buza zidului, cu arcul încordat, ca niciun inamic stingher să nu dea năvală prin surprindere în iminenta retragere care urma să înceapă.

— Să nu te miști de aici! îi porunci Vilma, trăgând paloșul din teacă. Poți să filmezi, doar pentru asta ai venit.

Străbătu podul cu pași mari și se apropie de primul grup de soldați, care se înfruntau foarte aproape de o caleașcă oprită în drum. Daniel Breit bănui că atacul surprinzător al inamicului avusese loc când mijlocul de transport se apropiase de castel, iar porțile se deschiseseră ca el să intre. Bătălia se pornise, prilej pentru scenariștii de *living history* să o comemoreze, apoi după încheierea ei să introducă tematica festivalului – vampirii care aveau să apară după răsăritul lunii, ca să-și satisfacă setea de sânge. Pentru că unde puteau să găsească mai multă hrană obținută fără niciun efort decât pe un câmp de bătălie plin cu răniți și muribunzi?

Duse mâna către geanta agățată de umăr, să scoată camera de luat vederi. Pentru asta venise, nu?

Dar nu apucă să îi deschidă clapeta, pentru că răcnetul venit dinspre caleașcă îl făcu să se întoarcă într-acolo. Sabia frumoasei regine nordice tocmai se abătea către dreapta, făcând să se rostogolească într-o parte jumătate din piciorul

drept al soldatului care o înfrunta. Căscă gura să spună ceva. Constată că nu avea destul aer pentru asta și o închise la loc. Brațul unui alt soldat zbură prin aer și ateriză alături de picior, ținând încă strânsă între degete lancea pe care o ridicase ca să se apere de loviturile furiei dezlănțuite.

Pentru că asta era, constată Daniel, cu o stupoare care-l făcu să încremenească. O furie nordică, izbind, retezând și căsăpind tot ce i se punea în cale. Nimeni nu apuca să se ferească din cale-i și armele de recuzită se dovedeau asemenea bețelor de chibrit, rupându-se atunci când erau izbite. Iar regina Nordului, Vilma Theodora Christiansen, demonstra că știe cum se mânuiește o sabie.

După primele trei-patru minute, atunci când se lămuriră că scenele care se desfășurau în fața lor nu făceau parte din spectacol, spectatorii începură să urle, la rândul lor, și se bulucira către ieșiri. Scaunele se trânteau, băncile se răsturnau și sticlele cu bere erau azvârlite către câmpul de luptă, în ideea vagă că ar putea să o atingă pe femeia-măcelar. După un timp, unul dintre tehnicienii de la lumini avu inițiativa să stingă reflectoarele, sperând că acest lucru va conduce la încheierea ostilităților. Dar se înșela, constată Daniel Breit. Furia vikingă părea să vadă la fel de bine și pe întuneric, în vreme ce bieții soldați creștini nu.

Era un măcel, reuși el să formuleze pe scurt carnajul la care asista și pe care nu voia să-l filmeze. Pentru că marile crime nu se filmează. Ele rămân posterității numai prin cuvinte. Când reuși să se desprindă de pe pod, Vilma intra pe poarta castelului, lăsând în urmă un morman de răniți. Și de rănite, majoritatea femeilor nereușind să se retragă la timp.

O luă la fugă spre pensiune și, pentru că geanta cu aparatul i se izbea mereu de șold împiedicându-l să se miște mai repede, o azvârli într-un șanț. Drumul era cu desăvârșire pustiu și numai câte un câine de pază lătra din spatele gar-

dului atunci când trecea prin dreptul lui. Daniel Breit se simțea mai singur și mai speriat ca niciodată în viața lui. Pentru că niciodată până atunci nu mai văzuse cum sunt uciși semeni de-ai săi, fără putința de a interveni în vreun fel.

☆ ☆ ☆

Clădirea pensiunii era cufundată în semiîntuneric. Undeva, în dreapta, luna răsărea peste vârful Ponoare, punând o strălucire albă peste zidurile castelului clădit pe spinarea muntelui.

Daniel străbătu curtea cât putu de repede și intră în hol, lăsând ușa de la intrare larg deschisă. Se repezi la recepția iluminată de o veioză și căută din ochi telefonul. Îl văzu pe un raft, sub biroul masiv, din lemn de nuc, pe care erau așezate registrele. Înșfăcă receptorul, dar tonul îndepărtat îl făcu să-și vină în fire. Nu știa niciun număr în țara asta afurisită, în care designerele de modă mânuiau spadele mai dihai decât războinicii varegi de pe vremuri. Pe cine să sune?

Lăsă receptorul în furcă și abia atunci văzu biletul scris cu litere înclinate spre dreapta. Ridică primul registru și îl trase de sub el. Era adresat „Domnului jurnalist Daniel Breit – personal". Era rugat să telefoneze, la orice oră, redacției revistei „The Paranormal among us". Nu exista nicio explicație și nu era semnat.

Cineva din pensiune aflase că lucra la revistă și îi lăsase acest mesaj. Nu putea decât să facă presupuneri în privința scopului pentru care era căutat de la redacție, dar era prea obosit ca să mai încerce așa ceva. Așa că ridică din nou receptorul, formă prefixul pentru State și apoi tastă numărul cu grijă. După un timp, care i se păru nesfârșit, cineva își drese vocea la celălalt capăt al firului și rosti un „alo" sau un „hello" abia audibil.

— Sunt Breit și aș...

— Pe unde naiba umbli? strigă ca dintr-un fund de oală vocea supărată a lui Dobbs. Pe aici e o vânzoleală cumplită și nu mai am niciun om disponibil pentru teren.

— Sunt unde m-ai trimis: în Transilvania, România, la festivalul dedicat vampirilor.

— Ești nebun?! Ce Transilvania? Care festival?

— Al vampirilor, ai uitat? Ai primit un telefon de la nu știu cine și ți-a cășunat să mă trimiți tocmai la capătul lumii, fără să mă întrebi dacă vreau sau nu.

— Cred că ai mâncat mațe de caracatiță și ți s-a îmbibat creierul cu cerneala ei. William Dobs părea mai degrabă amuzat decât supărat. Ce telefon? Întoarce-te imediat la lucru, vampirii adevărați sunt aici, pe străzile din Manhattan. De ieri seară, poliția descoperă într-una oameni spintecați cu sabia, cu gâturile mușcate de colți ca de șarpe boa constrictor. Primarul Sorge parcă a înnebunit, vrea desfășurare de unități militare pe străzi și intervenția trupelor de elită ale CAD-ului. Televiziunile sunt în delir, oriunde te uiți vezi numai sânge și organe umane desprinse de trunchi. Așa că revin la întrebare: ce telefon, nenică?

— O nordică, spuse rar Daniel Breit, de parcă ar fi vorbit cu un handicapat. Vilma Theodora Christiansen. Afirmă că este designer de modă și că te cunoaște.

— Vilma, spui? Nebuna aia? Când a scăpat de la clinica de psihiatrie?

— Psihiatrie?

— Ei, da, o nebună cu acte în regulă. Ca și ăia care spintecă oamenii cu sabia.

— Spintecă oamenii cu sabia? repetă celălalt, cu voce incredulă.

— Nu mai auzi bine? FBI-ul vorbește despre o conspirație malefică a practicanților de magie neagră, dar ce încre-

dere poți să ai în astfel de declarații? Mă mir că președintele Standford nu și-a scos încă mutrișoara lui perversă pe niciun post, ca să mai emită vreun decret, acum, cu două luni până-n alegeri. Încă nu ai plecat din România aia?

Daniel Breit îndepărtă puțin receptorul de ureche, privind uluit la jocul unor flăcări îndepărtate care păreau să vină dinspre castelul din preajma căruia tocmai plecase. Urlete slabe urcau spre cerul înstelat, părând că îl înconjoară de pretutindeni. Câțiva câini lătrau speriați în curțile din apropiere de „Transilvania Lodge".

— Aici e noapte și până mâine dimineață nu circulă nimic, reuși să articuleze după câteva clipe, lipind iarăși aparatul de ebonită de ureche.

— Bani de bilet de avion ai? continuă să-l întrebe celălalt, părând să nu-l fi auzit. Unde să-ți trimit 500 de dolari? Dă-mi un cont, ceva...

În clipa aceea, un zgomot foarte aproape de recepție făcu să-i bubuie inima în piept; întinse brațul foarte încet și închise telefonul. Ridică fruntea și îl văzu pe domnul Van der Ouste puțin aplecat peste blatul de marmură al recepției, examinându-l cu atenție. Era îmbrăcat într-un costum ușor demodat, la două rânduri, iar cravata neagră era prinsă de cămașă cu un ac de aur cu perlă. Ochii îi luceau, fosforescenți, de parcă ar fi aparținut unei feline nocturne. Când deschise gura să vorbească, Daniel tresări, zărind doi colți lungi și ascuțiți ieșind puțin în afară, de sub buza superioară.

— Domnule Daniel, nici n-ai idee cât mă bucur că te descopăr aici! Altfel, ar fi trebuit să scotocesc casă cu casă toată localitatea asta, chiar în inima evenimentelor care tocmai au început să se desfășoare. Dar regina Vilma a avut dreptate când mi-a spus că fix la miezul nopții o să dau de dumneata la recepție, vorbind la telefon. Mă scuzi o clipă?

Întoarse capul și abia atunci Daniel văzu coada subțire de păr alb, împletită cu măiestrie și legată la baza craniului cu un șnur roșu de piele.

— Elisabteh, draga mea... Domnul Breit ne așteptă la recepție. Uite că tinerii din ziua de azi nu sunt cu toții lipsiți de etichetă și politețe. Ești drăguță să te apropii, ca să-l convingem de bunele noastre intenții?

Femeia cu aspect de bunicuță cumsecade apăru din obscuritate și se apropie de ei parcă plutind deasupra podelei. La obținerea acestui efect contribuia atât rochia lungă, cu volane din mătase gri, cât și evantaiul mare, din pene de păun, pe care îl mânuia cu dexteritate.

— Eram sigură că regina nu ne păcălește, Merlijn. Când a mai făcut-o până acum?

— Ei, să nu umblăm la detalii. Baronul se înclină în direcția ei. Scumpa mea doamnă, îl luăm cu noi pe acest tânăr neștiutor?

— Păi nu așa a fost vorba?

— Ei, parcă nu ai știi! Vorbele se mai schimbă, mai ales când trăiești atât de mult ca noi.

— Ca și în lumea oamenilor, scumpul meu: unii au cuvânt, alții nu. Băiatul acesta are. Regina ne-a asigurat de asta.

Daniel Breit stătea cu degetele încleștate de blatul de marmură și îi asculta cu gura căscată. I se părea că asistă la o repetiție a unei scene, înainte de filmare.

— Îl ducem la castel?

— În camera secretă, prin tunelul de sub scară.

— Și îl lăsăm să admire portretele antecesorilor?

— E nevoie să-și cunoască stirpea. Până termină regina curățenia generală, avem timp să-l convingem... ăăă... cum ai spus? Ah, da, *de bunele noastre intenții.*

Ridică ambele brațe, străduindu-se să potolească avalanșa dialogurilor.

— Cred că... nu mai înțeleg nimic, spuse în cele din urmă, regăsindu-și vocea.

Baronul Merlijn van der Ouste își privi consoarta cu ironie și tandrețe.

— Nu ți-am spus, draga mea, că vor exista probleme de adaptare?

Elisabeth van der Ouste scoase din mica poșetă de piele, pe care o ținea sub braț, un lornion cu mâner de argint, pe care îl duse la ochi și îl privi ca pe o insectă rară.

— Este chiar el, fără cea mai mică îndoială: același nas vulturesc, aceiași ochi încruntați, aceeași bărbie ascuțită. Doar privirea e mai... mai puțin aspră, ca să zic așa. Daniel – îmi dai voie să-ți spun așa, nu, ținând cont de faptul că îți sunt stră-stră-străbunică? Ei bine, Daniel, l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Pe tatăl meu?! repetă el neîncrezător. Cum așa? Nici măcar eu nu l-am cunoscut. În certificatul meu de naștere scrie: tată necunoscut.

— Ce-ai fi vrut să scrie despre un tată mort de patru veacuri? întrebă baronetul Van der Ouste, turnându-și încă o porție de coniac.

— Cum adică mort de patru veacuri? făcu uluit Daniel Breit, holbându-și ochii.

— Nu ți-am spus, drăguțo, că trebuia să lăsăm amănuntele astea în seama Vilmei? Der Ouste aruncă licoarea pe gât cu un gest nu tocmai elegant. La urma-urmei, mama e tot mamă.

— Vreți să nu mai vorbiți în șarade?! izbucni Daniel, izbind cu palma în placa de marmură. Ce mai e și prostia asta cu maică-mea?

Zgomotul ca de împușcătură făcu să se cutremure paharele pe raftul din spate. Cei doi se priviră unul pe altul, apoi baronetul așeză paharul gol pe blat și își îndreptă spatele.

— Are dreptate, băiatul. Ar trebui să-i spunem, totuși, Elisabeth. Înainte de a pleca de aici.

— În regulă, Merlijn. Femeia împunse cu evantaiul în direcția lor. Merită adevărul, la urma-urmei nu are nicio vină că s-a născut în acest secol. Dar trebuie să-și cunoască obârșia și strămoșii. Numai așa poate să aleagă.

— Vrei să iei loc, domnule Daniel? Îi arătă un scaun cu mâna dreaptă. E vorba de o istorie mai lungă. Iar poveștile de felul ăsta fac să li se taie picioarele celor care sunt implicați în ele.

— Prefer să stau unde mă aflu, mormăi el și își puse palmele pe blat. Ascult ce vreți să-mi spuneți, doar cu condiția ca povestea asta, cum îi spuneți, să fie scurtă de tot. Altfel, vă las baltă, îmi iau geanta și plec din nebunia asta.

— Cum vrei, dădu din cap Van der Ouste. Pesemne că ai auzit de un personaj miraculos numit Dracula?

— Cine n-a auzit de romanul lui Bram Stoker?

— Nu e vorba despre un personaj literar, îl contrazise celălalt. Contele Dracula a existat cu adevărat și numai manipularea dovezilor despre el a făcut să devină o legendă. Vrei să spui ceva, Elisabeth?

Femeia se așeză pe un scaun apropiat, mișcând ușor din evantai.

— Vârsta, se scuză ea, zâmbind slab. La aproape nouă veacuri, încep să te mai lase articulațiile. Da, vreau să-i spun lui Daniel că l-am cunoscut personal pe conte și că îi seamănă ca două picături de apă.

— Eu plec, îi anunță Daniel Breit, făcând un pas spre ușă. M-am săturat de bazaconii.

— I-am promis că o să-i spun fiului său că a avut un tată pe cinste, continuă bătrâna doamnă, fără să-l ia în seamă. Ei, gata, am făcut-o, poți să continui Merlijn.

Și baronetul Merlijn Van der Ouste continuă.

Contele Dracula existase ca personaj real. Trăise într-un castel din Transilvania și avusese o existență zbuciumată, fiind un inadaptat. Într-un anume moment al vieții, omorâse un prieten de pahar și numai influența pe care tatăl său o avusese la curtea regală de la Viena făcuse să nu urce pe eșafodul călăului. Apoi, în alt moment al vieții, o întâlnise pe Vilma Theodora Christiansen, o prințesă nordică plecată hai-hui prin lume, de care se îndrăgostise nebunește. Familia se opusese legăturii, dar pentru tânărul conte sfaturile părintești erau mai puțin importante decât ceea ce-i spunea inima. Așa că le ignorase, iar urmarea fusese că familia îl ostracizase într-un castel situat între munții Bucegi și Piatra Craiului. Bărbatului îi plăcuse pedeapsa: o luase cu el pe Vilma și închiseseră porțile fortăreței în urma lor, trăind rupți de lume aproape o jumătate de veac.

— Există un zapis regal emis de cancelaria lui Leopold I, care întărea faptul că fortăreața Branului aparținătoare familiei Drăculeștilor se afla în posesia contelui Vlad Dracula, care putea să dispună de proprietatea sa așa cum considera de cuviință, mai puțin dreptul de a-l vinde fără aprobarea Coroanei. Deci, în anul 1665 contele Dracula încă trăia, având probabil vârsta de 112 ani. Nu se cunoaște cu exactitate anul morții sale, dar e probabil că aceasta a avut loc în ultimele două decenii ale secolului al XVII-lea.

— Destul de bătrân, mârâi Daniel, fascinat totuși de pagina de istorie pe care o interpretase cu mult meșteșug baronetul. Au mai existat însă și alte cazuri de longevivi.

— Da, Biblia pomenește despre ei, ha-ha! râse sec celălalt, privind cu jind către sticla de coniac. În lumea mea se cunoaște faptul că strigoii au o viață fizică lungă, care poate să ajungă și la două secole.

— Filmul lui Stoker era cu un vampir, făcu așteptata corecție Daniel.

— Filmul, da, interveni Elisabeth der Ousten, zâmbindu-i elegant, ca o bunicuță rafinată. În realitatea istorică, oamenii care sunt mușcați de vampiri se transformă în strigoi, rămânând la dispoziția primilor pe toată durata existenței pentru a-i hrăni cu sângele lor.

— Ați complotat mult înainte să-mi vindeți povestea asta desuetă?! se strâmbă Daniel. Nu înțeleg de ce naiba mai stau să vă ascult.

— Pentru că te fascinează, băiete, râse uscat baronul. Pentru că vrei neapărat să afli cine ești și ce cauți aici.

— În fine, flutură el din mână și chiar atunci, pentru o clipă, luminile de pe hol se aprinseră și se stinseră.

— Ai văzut, Merlijn? făcu bine dispusă consoarta acestuia. Are darul luciferic.

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Domnule Daniel, vrei să afli cine ești, bănuiesc.

— Poate vă îndurați până la urmă, răspunse acesta ironic, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Afară este o nebună cu un paloș, care a declanșat o baie de sânge. Ar fi trebuit să anunț demult autoritățile.

— Autoritățile umane nu au nicio putere să intervină într-o afacere vampirică. Pot cel mult să constate că a existat una. Așa cum au făcut-o mereu de-a lungul mileniilor de coabitare.

Dădu din mână și își privi soția.

— Îi spui tu, Elisabeth sau, ca de obicei, lucrurile grele rămân în seama bărbaților?

— De data asta îi voi spune eu. Ca să fie mai puțin... șocant. Băiete dragă, ești rodul iubirii dintre o vampiră și un strigoi. Contele Dracula nu a mai apucat să te vadă deoarece Vilma a hotărât ca nașterea ta să se facă în vremuri mai... ăăă... adecvate. Te-a conservat în ea până în acest uimitor secol XXI și ți-a dat naștere într-un spital din Lumea

Nouă. Un spital din orașul Salem, dacă îți spune ceva numele acesta.

— Orașul vrăjitoarelor, îngăimă Daniel, simțind că nu mai are pic de salivă în gură.

— Mda, văd că știi puțină istorie magică. Oamenii au întotdeauna grijă de asta.

Baronul Der Ouste râse și, cu toată privirea dezaprobatoare a consoartei, își umplu din nou paharul.

— Ești moștenitorul averii contelui Dracula, dragă domnule Daniel. Castelul de acolo e al tău, dacă ții să-l revendici. Mai mult chiar, ești moștenitorul tronului Suediei, pe linie maternă. Asta dacă te pasionează să rămâi în lumea oamenilor. Dacă nu...

Daniel Breit înghiți în sec. Își simțea buzele uscate ca iasca. Se întrebă ce se putea întâmpla dacă ar fi fluturat din nou mâna prin aer.

— S-ar aprinde și s-ar stinge luminile, îi răspunse Elisabeth der Ouste, clătinând din cap. Nu te mira prea tare, suntem telepați. Cu toții. Chiar și tu, dar va mai trebui să aștepți vreo trei sferturi de veac pentru ca puterea asta să se trezească în tine. Așa se întâmplă când dispui de o viață prea lungă, toate fazele ei devin aproape nemăsurate. Da, voiai să întrebi ceva?

La naiba, sigur că voia. Avea atât de multe întrebări, încât nu știa care era cea mai importantă.

— Vilma... Vilma este cu adevărat mama mea?

— Este stră-strănepoata mea și, da, este mama ta. Soția morganatică a contelui Dracula.

— Și de ce... îi omoară pe oamenii aceia nevinovați?

Elsabeth și Merlijn se uitară unul la altul cu îngrijorare.

— Nu îi omoară, dragă băiete. Mai taie câte un braț, câte un picior. Pregătește ospățul. Oamenii aceia nu vor muri. Se vor preschimba în strigoi.

— Ce ospăț?

— Ospățul de acceptare a ta în cadrul familiei vampirilor. Foarte curând, toate coclaurile astea vor colcăi de rude invitate să se bucure de marea sărbătoare.

— Va să zică, erați siguri încă dintru început că am să înghit povestea asta cu pene și cu fulgi cu tot! se răsti la ei Daniel, ștergându-și fruntea cu mâneca. Și ați pregătit distracția.

— Așa se obișnuiește din vechime, dragul meu, clătină încet din cap Elisabeth. Când un nou venit își acceptă statutul, se cheamă că este botezat. Oamenii botează în numele unui zeu mort pe cruce. Noi, în numele speciei noastre. Și fiecare organizează după botez o petrecere. A noastră, normal, e una cu sânge. Doar că unii dintre noi au cam luat-o pe căi greșite în ultimele secole și s-au dedat la plăceri mai... umane, ca să le spun așa.

Și Elisabeth der Ouste își privi cu asprime soțul care întindea mâna după pahar.

— Ei, să zicem că alcoolul face să crească apetitul față de sânge, se scuză acesta, în timp ce-și umplea paharul. În sănătatea ta, stră-stră-strănepoate, și să ajungi un vampir onorabil!

Goli coniacul castaniu dintr-o înghițitură, apoi își trecu vârful limbii peste cei doi colți lungi și adușI spre interior.

— Cine v-a spus că o să fiu de acord cu acest statut? Nu mi l-am dorit niciodată.

Elisabeth bătu cu evantaiul în masă.

— Dragă băiete, ce-ți închipui că se va întâmpla în următoarele luni cu persoana ta?

— Ce?

— Organismul tău va începe transformarea. Și vei avea nevoie de fluidul vital. De sânge. Mâncarea își va pierde orice gust și nu te va mai sătura până ce nu vei suge măcar un litru

din fluidul vital. Apa nu îți va mai potoli setea și vei avea o arșiță permanentă în coșul pieptului. În cele din urmă, vei ceda și te vei repezi la primul gât întâlnit în cale. Justiția umană te va încarcera și nu este exclus să fii chiar condamnat la moarte pentru omor și tentativă de canibalism. Nu că ei te-ar putea omorî cu adevărat. Au mai fost cazuri și atunci, în cele din urmă, semenii noștri au fost ziditi în turnuri, în peșteri sau aruncați în apă cu pietre de moară legate de picioare. Așa că, vezi, e mai bine să previi astfel de fenomene neplăcute. Ospățul de inițiere te va introduce în regulile lumii vampirice și astfel nu vei avea parte de ele.

Urmă o lungă tăcere. Baronul trase din nou sticla mai aproape de el.

— Iar pe de alta?

— Pe de alta, te va învăța cum să trăiești printre oameni fără să te deconspiri. Cred că...

Ușa de la intrare se deschise cu un zgomot ușor și un cap pătrunse prin deschizătură. Daniel Breit recunoscu trăsăturile lui Ialomițeanu, cu toate că se afla într-un con de umbră.

— Nu te mira, îl avertiză Elisabeth. Ai început să vezi luciferic. Ce s-a întâmplat, dragă prietene? se răsuci ea către intrus. Să nu-mi spui și tu că vine poliția!

— De ce-ar face-o? zâmbi strigoiul și Daniel remarcă abia atunci rictusul care-i făcea obrazul stâng să se miște aproape imperceptibil. Am fost trimis de regină să vă anunț că botezul poate să înceapă. Oaspeții sosesc cu zecile, iar sala de primire de la castel este plină deja.

— Întoarce-te și asigur-o că ajungem în câteva minute.

— Da, doamnă. George Ialomițeanu schiță o plecăciune. Domnule baron, mi s-a atras atenția să vă interzic cu desăvârșire să consumați alcool.

— Ce mai contează un pahar în plus? rânji Merlijn Van der Ouste, împingând totuși sticla spre celălalt capăt al tej-

ghelei. Ne așteaptă pe toți sânge proaspăt la discreție. Mergi și împlinește porunca.

Ialomițeanu își strâmbă buzele, într-un rictus de neîncredere, dar nu comentă, își retrase capul și închise ușa.

Daniel își imagină cum se pierde pe alee, sub clarul străveziu al celei mai vampirice luni pe care o văzuse vreodată. La urma-urmei, de ce nu? Singurul care are dreptul firesc să-ți schimbe destinul este doar propriul trecut. Iar trecutul acela năvălise acum peste prezent, cerându-l înapoi. Înapoi în lumea vampirilor.

— Sunt gata, spuse cu voce răgușită și își îndreptă spatele, trântind scaunul de alături. O viață lungă, lungă, spuneți?

— Matusalemică, dragă băiete. Pesemne că încă vei fi în viață când oamenii ăștia care ne servesc drept conserve vor ajunge în alte sisteme stelare și le vor coloniza.

Elisabeth râse și se ridică.

— Iar noi vom fi alături de ei, ca să descoperim alte și alte surse de sânge proaspăt. Știai că nu oamenii sunt cei care au inventat termenul de energii regenerabile? Iar tu, cu sângele tău nobil în vene, va trebui să îți conduci neamul pe căile încă înțelenite ale galaxiei.

— Hai mai bine să ne bucurăm de ospăț! îi grăbi baronul. Uitați de cântecul cocoșilor?

— Ca întotdeauna, ai dreptate, dragule. Să ne grăbim. Ziua vine cu alte provocări și va trebui să fim gata să le facem față.

— Cântecul cocoșilor?! întrebă mirat Daniel.

— E o poveste lungă. Elisabeth der Ouste îl apucă de braț și îl îndreptă spre ușă. Pe vremuri, cei ca noi nu puteau să vadă lumina minunată a zorilor. Iar ziua era noaptea lor ucigașă. Acum, lucrurile s-au mai schimbat. Putem să ne ducem viața amestecați printre oameni. Ducelui Bartholomeu Diaz de Santa Lucia i-am ridicat deja un monument pe malul

oceanului Pacific, la Luz de la Luna, pentru treaba asta. Ești atât de politicos încât să deschizi ușa unei doamne în vârstă?

Daniel Breit întinse brațul și apucă clanța. În clipa aceea, luminile luciră din nou în becuri și se stinseră cu părere de rău.

— Două întrebări, stră-stră-străbunico: femeia aceea... Vilma... a fost internată vreodată într-o clinică de psihiatrie?

— Asta de unde ai aflat-o? Bătrâna doamnă se apropie de el și clătină din cap. Nu vreau să te mint, dragule. A suferit o cădere psihică atunci când i s-a spus că fătul născut e normal. Analizele de sânge nu corespundeau clinic. Adică nu te atestau drept urmaș de vampir. Fusese însă numai o fișă plasată greșit în dreptul tău. Dar ea a suferit trauma. Chiar și vampirii au parte de așa ceva, ce credeai?

— Și ce era cu sângele acela care curgea pe dușul de la baia mea?

— Un test. Voiam să vedem dacă nu cumva ți-a sosit ceva mai devreme maturizarea, dar nu, stai liniștit, este timp și pentru asta. Merlijn, lasă sticla la locul ei și urmează-ne!

Ieși cu multă grație, într-o învolburare de mătăsuri, urmată îndeaproape de proaspătul stră-stră-strănepot, în timp ce baronul Van der Ouste așeza cu vădită părere de rău sticla pe jumătate goală la locul ei pe raft.

Afară, zeci și zeci de luminițe pâlpâitoare curgeau de pe versanții din apropiere, îndreptându-se spre un punct unic, aflat undeva în fața lor. Invitații cu torțe, tresări Daniel Breit, străduindu-se să țină aproape de baroneasa care mergea extrem de repede în fața lui. Sau poate cu focul lui Elm în vârful degetelor, își luă el repede seama. Apoi ridică mâna dreaptă și pocni din degete. O flăcăruie sprințară, albă și strălucitoare, îi cuprinse deodată pumnul și atunci știu că aceea avea să fie cea mai tare petrecere la care luase vreodată parte.

Dădu din cap, ridică brațul sus, mult deasupra creștetului și o luă la fugă, să o ajungă pe Elisabeth, care tocmai dispărea după un cot al străzii. Galaxia, rânji el, cu vântul izbindu-l peste obraji.

Galaxia, de ce nu?

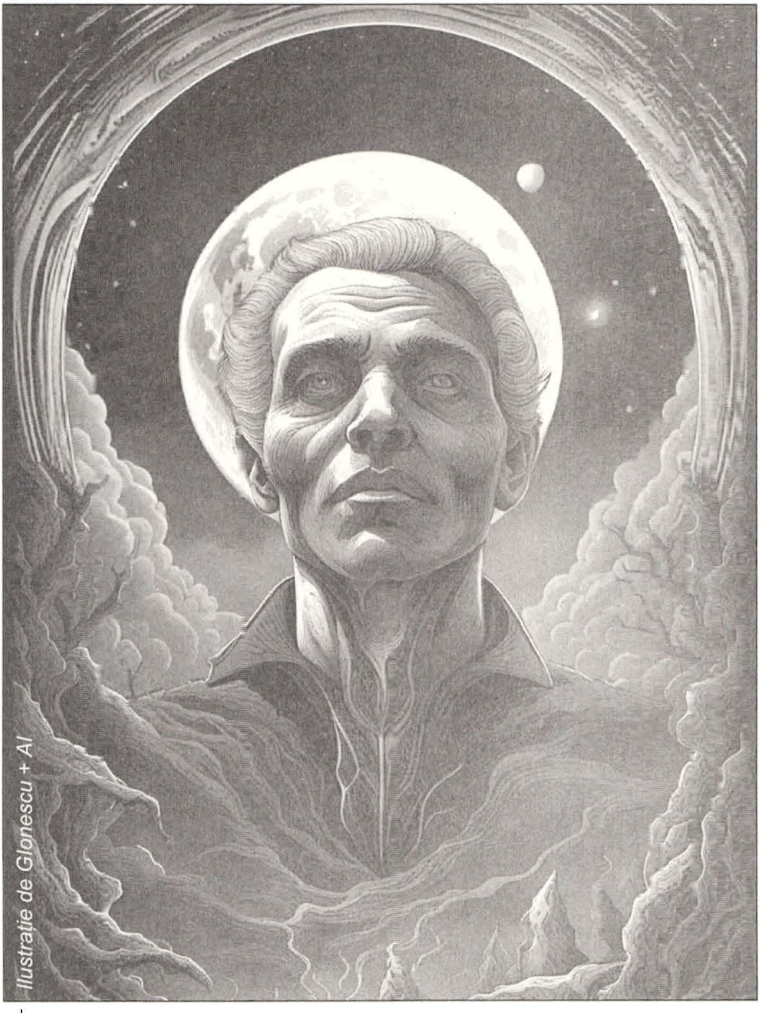

Ilustrație de Glonescu + AI

Cinci rățuște

de Diana Alzner

Curierul de Vâlcea, 18 septembrie 2022:

„După tragedia familiei Oprea, caz cunoscut de întreaga țară, ca și după disparițiile rămase fără explicație ale elevilor Matei Pătrașcu și Vlad Moșteanu, încă un elev de la școala numărul 5 s-a evaporat, efectiv, de la domiciliu."

☆ ☆ ☆

Cu trei luni în urmă

Deja toți copiii vomitaseră, ce altceva mai rău ar fi putut să se întâmple, se întrebă doamna Dana îndesând într-un sac de plastic șervețele folosite, pungi, batiste. Mia, cealaltă învățătoare, curăța de zor mocheta de pe interval cu un prosop umed, de frica șoferului. În timpul ăsta la difuzoare se auzea a suta oară *„Five little ducks went out one day!"*, iar cântecul era reluat în dezordine de cei treizeci de țânci, astfel că Dana nu auzi de prima oară remarca fiică-sii, adolescenta care o însoțise în excursie doar de nevoie:

— Te distrezi bine, mama, îți place, hm? A, te faci că nu m-auzi? Să știi că preferam să rămân cu tata și cu Ramona, adăugă ea, special ca s-o enerveze.

Clătinându-se pe picioare din cauza autocarului care intra în curbă, Mia veni spre ele cu fața roșie de efort:

— Eu zic c-am reușit, pata nu se mai vede dacă știi unde să te uiți.

— Le-am confiscat toate alimentele și le-am pus în cutiile frigorifice. Le-am lăsat apa. Matei m-a anunțat că mă reclamă la întoarcere, iar Lexi plânge, vrea ciocolata înapoi.

— Hei, care vă bateți acolo în spate? se întoarse Mia vigilentă și porni cu avânt spre zona de conflict.

Dana o împunse pe Alina cu degetul în coaste, așa cum se jucau când era încă mică:

— Da, puteai rămâne cu taică-tău și cu nevastă-sa, dar lor le-ar fi plăcut?

— E Ramona, mamă, o cheamă Ramona! Nu suporți să-i spui pe nume?

Dana schiță un gest de lehamite cu mâna și se întoarse la locul ei din fața autocarului. Ascunse sacul cu mizerii într-o plasă sub scaun, opri caseta cu rațele, luă microfonul și ceru liniște, dar trebui să repete rugămintea până când tonul pălăvrăgelilor, râsetelor și țipetelor de tot felul se reduse la un nivel acceptabil, iar ea putu să-și imagineze că cei treizeci de școlari o ascultă:

— Copii, ne apropiem de ultimul obiectiv pe care îl vizităm azi, Peștera Ursilor.

— Uraaaa!

— Doamna, mama a zis să țin telefonul la mine tot timpul. Vă uitați să vedeți dacă m-a sunat? Altfel o să se sperie!

— Raul, fără întreruperi, te rog. Maică-ta e bine, stai liniștit. Deci, copii, vreau să ne ținem unii lângă alții, nimeni să nu se îndepărteze de grup. Avem sfoara și ne ținem de sfoară, nimeni nu-i dă drumul, bine?

— Daaa!

— Doamna, sfoara e pentru ăia de la grădiniță, ne facem de râs.

— Doamna, vrem telefoanele înapoi!

— Te-le-foa-ne-le! Te-le-foa-ne-le! Te-le-foa-ne-le! scandară treizeci de guri de parcă ar fi fost trei sute, dar Dana învățătoarea, neimpresionată, le spuse cu voce suavă:

— Dragi copii, suntem într-o excursie în care am plecat pentru ca să explorăm locuri necunoscute, să descoperim lucruri interesante, să aflăm informații despre câteva obiective turistice din țara noastră, nu pentru a sta cu nasu-n telefon, ceea ce, oricum, puteați face și acasă. Ia priviți pe partea dreaptă a drumului: intrăm în localitatea Chișcău. Încă puțin și ajungem la Peștera Ursilor. La intrare este un pavilion cu o sală de așteptare. Acolo toată lumea merge la toaletă, ne-am înțeles? Nimeni nu poate cere la baie când suntem în peșteră, să fie clar, da?

— Daaaa!

— Priviți pe ferestre: suntem la poalele munților Apuseni. Vedeți cât de frumos sunt înșirate gospodăriile de-a lungul râului Crăiasa?

— Daaaa!

— Ștefan! Las-o în pace! Ție ți-ar plăcea să te tragă cineva de păr? Atenție toată lumea: acum scoatem din bagaj bluza mai groasă pe care mămicile voastre v-au împachetat-o, așa cum le-am cerut. Când ajungem la pavilion, îmbrăcăm bluza, pentru că în peșteră este mult mai frig decât afară.

— Doamna, mie mama nu mi-a pus nicio bluză.

— Mai este cineva în afară de Jasmine care nu are bluză?

— Nuuu! Vrem caseta! Vrem caseta!

— Dacă mai ascult mult *„Five little ducks"* îmi cresc pene, mormăi Dana ca pentru sine. Jasmine, vino încoace. Am o bluză în plus, m-am gândit că-i posibil să uite vreo mămică.

— Eu mi-am făcut bagajul, mama era obosită.

— Nu mai suport idioțenia asta de cântecel!

— Alina, dragă, sunt copii, este excursia lor. Șoferul nu are decât CD-uri cu manele. Nu uita că ai nimerit întâmplă-

tor aici. Dacă aș fi bănuit că e un efort atât de mare pentru tine, zău că te lăsam acasă.

— Matei, Dorin și cu Vlăduț au murdărit cu markere speteaza scaunelor din față și au desenat pe pereții din spate și pe tavan. Simt că nu mai pot! le comunică Mia, întoarsă de la ultimele rânduri de scaune.

— De unde, Doamne iartă-mă, au avut markere? Nu mi-a trecut prin cap că ar fi trebuit să le facem control corporal...

— Ce te prostești atâta, markerul se curăță cu pastă de dinți sau cu zeamă de lămâie. Aproape toți bastarzii ăștia au avut lămâi la ei, du-te și curăță, ce te tot agiți?

Cu toate că difuzoarele urlau iar și iar *„Five little ducks went out one day,/ Over the hills and far away"*, Dana păru învăluită într-o pătură de tăcere în acel moment. Îi întoarse spatele fiică-sii, dar nu atât de repede încât Mia să nu-i observe ochii inundați instantaneu de lacrimi.

— De ce vorbești atât de urât cu maică-ta, Alina? Și, în general, de ce te porți ca o viperă cu noi toți?

— Nu e treaba ta!

— „Nu e treaba ta, urâtule!", nu-i așa? Sigur, nu e treaba mea, dar aș prefera ca celălalt membru al echipei mele cu care ținem piept acestei hoarde drăgălașe de copilași să fie bine dispus, înțelegi? Într-o zi, cineva îți va aplica o corecție dură, Alina.

— Mă întreb cine va avea curajul?

— Viața. Crezi că înțelegi totul, nu? Ești convinsă că poți descifra toate subtilitățile? O să-ți treacă! Peste câțiva ani o să-ți dai seama ce naivă ai fost la vârsta asta. Și peste și mai mulți ani o să vrei să-ți sapi o tranșee în care să te ascunzi de rușine, amintindu-ți de toate lucrurile pe care credeai că le stăpânești și de toți oamenii pe care i-ai rănit.

— Și peste și mai mult timp, o maimuțări Alina, o să dezvolt și eu năravul de-a ține predici tineretului, bla, bla!

— Eu nu îți țineam predici, dragă, eu îți vorbeam despre mine. Am trecut și eu prin perioada cu ifose, știu cum e. Numai că un accident de mașină mi-a spulberat toată familia și a trebuit să-mi mut ifosele la o casă de copii unde m-am și lecuit rapid. Pe toți ne așteaptă undeva un pahar cu o licoare amară...

— Am tăiat o lămâie în două și am reușit să șterg urmele de pe tavan, dar de pe tapițerie nu se ia. Uite ce-am găsit!

— Semințe de floarea soarelui!? se panică Mia.

— Îți dai seama ce ar fi însemnat? Noroc că n-au apucat să le deschidă.

Autocarul opri la o răscruce de drumuri și șoferul lăsă două mașini mici să treacă, apoi, urmând un indicator, coti la dreapta pe o șosea de țară, asfaltată, dar foarte îngustă. Dana închise CD-ul și parcă și copiii se mai liniștiră. Raul se apropie din nou de scaunul ei:

— Doamna, vă rog să-mi dați telefonul. Tata a spus că este proprietatea mea și nimeni nu are dreptul să mi-l ia. Mama sigur vrea să vorbească cu mine. Și vreau să fac poze.

— Doamna, doamna! Și noi vrem telefoanele!

— Eu, dacă mi-ar lua cineva telefonul, i-aș da în cap! rânji Alina în auzul tuturor.

Dana îi aruncă fiică-sii o privire plină de reproș, dar după ce înregistră și încuviințarea tacită a Miei, capitulă:

— Bine, copii, vă dau telefoanele înapoi pentru că oricum după vizită ne oprim peste noapte la pensiune și acolo aveam de gând să vă las să vorbiți cu părinții.

Dana scoase dintr-o sacoșă păturica-de-confiscat-telefoane prevăzută cu buzunărașe etichetate cu numele elevilor și trecu pe la fiecare rând de scaune, nu fără oarecare regret. Da, micuții vor fi mai cuminți, dar cu ce se vor alege din toată excursia, dacă în loc să privească pe fereastra autocarului vor sta cu ochii în telefon? Se întoarse apoi în față,

la locul ei de lângă Alina și îi transmise mulțumiri pentru ajutorul acordat și replicile caustice pe care le presărase din belșug tot timpul și care nu făceau decât să-i știrbească autoritatea în fața elevilor.

— Mamă, nici n-ai idee cât ne plictisești pe toți cu atitudinea ta! Copiii ăștia sunt în excursie, nu la examen, de ce să renunțe la telefon?

— Pentru înțelegerea și acceptarea unor limite? Unde vor ajunge dacă li se permite totul?

— Vor deveni leaderi de opinie. Influenceri.

— Ce grozav! Așa ca tine, nu? Le spui fetelor ce șampon să folosească, dar faci naveta la un liceu industrial de mâna a șaptea, că ai picat la capacitate...

— Și așa eram sortită navetei între tine și tata, după ce v-ați despărțit din cauza ta!

— Sigur, că eu mi-am găsit o fătucă cu cinșpe ani mai tânără!

Și uite că iar se atingeau de subiectul acela sensibil pe care nu-l puteau evita așa cum nu poți evita să te lovești la un deget deja rănit. Nu era bine și nici frumos, cu atâția străini în jur, cu atâția copii care erau gata să absoarbă ca un burete tot ce auzeau.

— Am ajuns! le întrerupse Mia, exasperată.

Dana privi fațada din piatră de râu cu care era decorată clădirea lipită de munte, care servea ca intrare în peșteră, gândind că n-a văzut de multă vreme ceva mai de prost gust. Urcară mai multe trepte până la o terasă de ciment înconjurată cu jardiniere în care mureau câteva plante. Desfășură sfoara și copiii, cam buimaci odată ieșiți la aer curat, se agățară fiecare de câte o curelușă. Tocmai atunci se deschiseră ușile și un alt grup de elevi, cam de aceeași vârstă, ieși din obiectiv tot ținându-se de o sfoară.

— Vedeți, îi atenționă Mia discret, nu e nicio rușine.

Dacă Mia se poziționă la capătul din față al sforii, Dana rămase la urmă. Se întoarse și privi spre șosea. La vale de intrarea în peșteră drumul pe care veniseră șerpuia printre gospodării și fiecare casă semăna cu casele de la dreapta și de la stânga ei, avea în față o grădiniță de flori și în spate o grădină de legume, dar, în ciuda aparenței banale, Dana percepu ceva ciudat, chiar sinistru degajându-se din atmosfera micii localități. De la ce să fi venit? Poate era din cauză că umbra muntelui cădea peste centrul localității? Sau poate că era din cauza cerului plumburiu ca o foaie de cort? Apoi înțelese subit: satul părea nelocuit, deprimant și pustiu, ca și cum toate casele aliniate la șosea ar fi fost doar un decor.

— Doamna, telefonul meu s-a descărcat. Aveți încărcător?

— Aici tot nu-l putem încărca, Rodica. Diseară la pensiune vom vedea ce putem face.

Grupul de copii intră în pavilion ca un miriapod uriaș, gândi Dana neștiind cu ce să-i asemene. Doar Alina era înaltă între ei, dând impresia unui al treilea cadru didactic. Înăuntru, primul lucru pe care-i căzură ochii fu un ceas de perete ținut în labe de doi urși, un kitsch perfect care arăta ora 18:30. Erau ultimul grup pentru ziua respectivă și ghidul le ceru să se grăbească. Dana încremeni: oare i se părea sau chiar era fostul ei coleg de liceu, Horațiu?

— Dragi copii, vă rog să nu vă abateți de la pasarelele speciale pe care vă voi conduce, nici la dreapta, nici la stânga, spunea el elevilor, iar Dana recunoscu ținuta dreaptă a corpului, alura aristocratică și părul blond închis, întotdeauna prea lung, buclat, cu care o fascinase pe vremuri. Dacă sunteți atenți, am să vă spun o poveste veche de mai multe zeci de mii de ani despre acest loc în care urșii se întorceau ca să moară. E gata toată lumea?

— Daaa!

— Atunci apucaţi-vă de frânghie şi n-o lăsaţi să vă scape! Gata, pornim!

— Bună, Horaţiu! se strecură Dana lângă el, trimiţând-o pe Mia la capătul din urmă al sforii. Ştia că nu va mai avea altă ocazie de a-i vorbi şi dacă n-ar fi făcut-o, ar fi regretat.

— Ce surpriză! Sărut-mâna, Dana, zise el moale, pe tonul care ei îi era atât de cunoscut, atât de drag. Secunda de tăcere care îi precedase cuvintele o convinse că sentimentele lui pentru ea nu se şterseseră nici după douăzeci de ani, însă erau cumva prăfuite şi fragilizate ca un trandafir presat într-o carte. La plecare, neapărat să-mi dai un număr de telefon, adăugă el precipitat. Acum trebuie să intrăm, ştii, regulamentul. După ora 19:30 trebuie să tragem obloanele...

Dana îl urmă radioasă, smucind sfoara cu copii când el înainta, oprindu-i când el se oprea, abia având răbdare să asculte cu adevărat ce povestea el despre Galeria Oaselor, Galeria Lumânărilor, Sala Emil Racoviţă, stalactite şi stalagmite, urşi care au trăit cu o sută de mii de ani în urmă... Din când în când, el o privea anume pe ea sau îi surâdea cu surâsul acela special al său, care nu se schimbase deloc, dar deloc!

— Cât de mare este un urs de peşteră? întrebă Raul de undeva de pe la mijlocul sforii şi Dana simţi o oarecare iritare că un elev întrerupea ghidul şi poate îl făcea să-şi piardă şirul ideilor, fără să ştie că era ultima oară când îl mai auzea pe Raul vorbind.

— Urşii de peşteră erau cu mult mai mari decât urşii din zilele noastre, răspunse Horaţiu fără să pară supărat. Un urs de peşteră ridicat în două picioare avea patru metri înălţime şi cântărea peste o mie de kilograme.

— Uau! Adică ajungea până la etajul doi! se minună Vlad.

— Aproape, admise Horaţiu şi îi atenţionă că venise momentul să păşească peste două trepte, să nu cumva să se îm-

piedice, pentru că urma să se întoarcă pe altă pasarelă, cea de sus, așa încât la ieșirea din peșteră să poată admira Valea Crăiesii. Dana conchise brusc că acea oprire pe terasa de sus, unde cu grupul anterior ghidul nu fusese, ținu ea să sublinieze în gândul ei, era cu siguranță menită să le ofere puțin timp anume lor, ca să poată schimba câteva cuvinte.

— De ce plecăm înapoi? Peștera continuă mai încolo, se indignă alt băiat.

Dana nu-l putu identifica. Își promise să afle cine a fost și să-i administreze o mustruluială la pensiune.

— Acolo este Galeria Științifică, unde pot intra numai speologii.

— Ce este un speolog?

— Ei, liniște acolo! se mulțumi ea să zică fără o direcție anume. Fiți atenți la picioare, da?

Apoi, brusc, o inundă un val de căldură când realiză că uitase să-i observe mâna stângă. Avea verighetă?

— Un speolog e un om de știință care studiază peșterile, răspunse calm Horațiu.

Dar ca un făcut, oricât de calm părea, nu ținea deloc mâna în poziția în care ar fi putut să-i vadă inelarul. Trecură prin săli spectaculoase, înalte, cu ecou, pe lângă oase dispuse artistic, unde probabil tot Vlăduț (sau poate Matei?) fluieră ca un prost-crescut, dar ea tot nu descoperi cum stăteau lucrurile cu situația matrimonială a iubitului ei din liceu. Oare ar fi fost posibil ca după douăzeci de ani ei doi să reia povestea aceea care dintru început fusese prea frumoasă ca să reziste? Tot ce și-ar fi dorit mai mult, înțelese ea dintr-odată, ar fi fost să se trezească cu o jumătate de oră înaintea lui, să-i pregătească micul dejun, să-i pună lângă farfurie ziarul împăturit (se mai publica vreun ziar local pe hârtie?), să-l audă căscând în dormitor și apoi chemând-o: „Iubito, ia vino tu încoace!"

— Dana! Dana!

— Da, scuze, ce e?

— Una dintre învăţătoare a rămas în urmă. Şi face poze, ştii, e interzis, erau anunţuri pe pereţi la intrare...

Dana privi în spate şi, exact cum se aştepta, o văzu pe Alina încă pe pasarela de jos filmând cu telefonul.

— Nu e învăţătoare, e fiică-mea. Alina! Ţine-te de grup şi termină cu telefonul, e interzis.

Ar fi vrut să se întoarcă la reveria ei, însă vraja se pierduse. Nici Horaţiu nu mai zâmbea chiar aşa de când aflase că ea are o fiică. Poate că într-un fel îi rănise sentimentele. Cam asta rămâne din toate marile iubiri, după ani şi ani, concluzionă Dana, teama de a nu-şi răni reciproc sentimentele. Şi chiar atunci el întinse mâna stângă şi apucă un mâner deschizând o uşă pe care Dana n-o văzuse: inelarul lui era curat, locul era liber, neocupat. Copiii se bulucirăafară, pe terasă, în lumina soarelui care scăpăta. Valea Crăiesii era într-adevăr magnifică, dar într-un sens domol, pastoral. Doar sătucul înşirat de-a lungul şoselei de lângă peşteră părea învăluit într-o umbră rece.

— Aici aveţi voie să faceţi poze, îi anunţă ghidul şi se întoarse spre Dana, care stătea sprijinită de balustrada înaltă. Iar tu trebuie să-mi spui neapărat numărul tău, nici nu ştii cât te-am căutat. N-ai fost la întâlnirea de zece ani, nici la cea de douăzeci şi niciunul dintre foştii colegi nu ştia nimic de tine, decât că te-ai mutat din oraş.

— M-ai căutat?

— Sigur. După povestea pe care mi-a servit-o Manu... Îl ţii minte pe Manu? Nu am vrut să cred, dar am fost şocat la început. Mi-am zis, după o vreme, că trebuie totuşi să aud şi punctul tău de vedere... Ştii tu, cu întâmplările de la balul de absolvire.

— Manu ţi-a spus o poveste?

— Ceva urât, nu am vrut să cred, dar eram naiv și gelos, m-am enervat.

— Și mie mi-a spus Manu o poveste. Ah, ne-a lucrat pe amândoi.

— Mai știi ceva de el?

— L-am luat de bărbat...

Horațiu îi întoarse o privire albă, de parcă s-ar fi uitat la ea o statuie. Înțelegerea unor evenimente trecute își făcea loc între ei ca o rază de lumină care pătrunde într-o încăpere în care nu s-a mai umblat demult.

— Mamă, vreau o broșură de la magazinul de pe hol.

— Da, atenție toată lumea, dacă vreți să cumpărați ceva care să vă amintească de Peștera Ursilor, e la intrare un magazin. Coborâm pe treptele din stânga. Alina, vrei bani, nu?

Horațiu ascunse telefonul în buzunarul din spate al blugilor. Acum avea numărul ei, însă ce folos dacă ea se măritase cu Manu?

Abia reușiră să-și facă un semn discret de salut pe când copiii urcau, cu hărmălaie, în autocar. Dana se uită cum fostul iubit demarează într-un Nissan Pathfinder fără să mai întoarcă privirea spre ea. Se așeză pe locul ei de lângă Alina și, cale de doi kilometri, până la pensiunea Poarta Zmeilor, unde aveau rezervare, nu mai făcu nicio observație nimănui; câțiva băieți se certau destul de aprins, o fetiță se smiorcăi din motive neelucidate, glasuri răgușite de atâta vorbit sporovăiau continuu pe tonuri ba înalte, ba joase, râsete izbucneau ca niște incendii ici-colo și, chiar când autocarul trase în parcarea pensiunii, ca la o comandă, toată lumea reluă plină de avânt: *„Five little ducks went out one day/ Over the hills and far away/ Mother duck said quack, quack, quack,/ But only four little ducks came back!"*

Oricât ar părea de neverosimil, abia la cazare, la pensiune, fu observată absența lui Raul și numai pentru că Dorin

rămăsese fără coleg de cameră. După primele momente de agitație, când cercetară în toaletele de pe hol, Mia se opri și o reținu și pe Dana:

— OK, hai să nu ne panicăm, precis e pe-aici, pe undeva. Poate a rămas lângă acvariul de la intrare.

Doar că Raul nu era lângă acvariu, așa cum sperase Mia și nu-l găsiră nici în parculețul din fața pensiunii, nici printre leagănele și toboganele de peste drum. Dana arăta ca și cum și-ar fi pierdut dintr-odată aspectul de ființă rațională, semănând mai mult cu Meduza, cu părul vâlvoi și hainele fluturându-i în dezordine.

— Eu sun la 112! amenință ea, de parcă anunțul ar fi putut stoarce un strop de informație de la cineva sau l-ar fi putut convinge pe băiețel să iasă de unde se ascunsese.

— Hai să-l sunăm pe el, doamna, propuse Iasmina, care încă nu-și văzuse telefonul pus la încărcat.

Dana se lumină: cum de nu-i venise ideea? Pentru că era prea speriată! Să piardă un elev?! Doamne ferește! Mia formă de îndată numărul lui Raul și ascultară amândouă sperând să-i audă telefonul sunând prin apropiere, însă după câteva apeluri, cineva răspunse.

— Alo! Raul! Sunt doamna învățătoare. Unde ești?

Tăcere.

— Raul, de ce nu vorbești? întrebă și Mia, privind concentrată ecranul aparatului.

Din micul dispozitiv răzbătea un fel de sunet cu ecou, ca cel pe care-l face o scoică lipită de ureche.

— Raul, nu e de glumă, am să vorbesc cu părinții tăi, să știi! scânci Dana.

Din telefon se auzi vag o respirație. Sau poate un balon dezumflându-se.

— Dacă l-a răpit cineva? întrebă Vlăduț cu voce egală, de pe canapea.

Acasă fusese instruit să nu vorbească necunoscuților, să nu primească bomboane și să nu se urce în mașini, cu excepția autobuzelor. Maică-sa sugera lucruri teribile care li se întâmplau copiilor care ar fi nesocotit aceste reguli.

Învățătoarele se întoarseră spre el, încercând să apuce un fir invizibil. Apelul fusese oricum întrerupt. Cine să-l fi răpit de la peșteră până la pensiune?

— Nu l-a răpit nimeni, doamna, le asigură Matei fără să ridice ochii din propriul telefon, pe care juca Minecraft. A vrut să câștige pariul.

— Ce pariu?

— Pariul cu Alina, murmură Dorin cu glas scăzut, privind pe furiș spre fata care stătea într-un fotoliu, de cealaltă parte a încăperii. L-a provocat să intre în galeria închisă.

— Da, doamna, așa e! se ridicară și alte glasuri.

— Alina!!

Fata ridică o privire plictisită din telefonul la care butona vehement, dar nu se sinchisi că maică-sa venea spre ea cu o atitudine războinică.

— Alina, ce-ai făcut?! țipă la ea, dar fiica o ignoră, ba chiar făcu un gest de respingere. Era prea ocupată să răspundă unui interlocutor online.

Dana nu mai așteptă răspuns. O plezni cu forță peste obraz. Telefonul zbură din mâinile Alinei și se izbi de podea cu sunet de sticlă spartă. Danei i-ar fi plăcut să se facă țăndări, deși încă plătea rate la afurisitul acela de aparat. Și pe Alina i-ar fi plăcut s-o zgâlțâie bine și s-o aducă la realitate: nu era de joacă, nici de făcut pariuri idioate, când era vorba de viața unui copil de nouă ani. Dar mai putea ea să aibă pretenția ca o adolescentă veșnic online să deosebească realitatea de povești? O fată pe care o prinsese mâncând o pernuță de Ariel în fața camerei de la laptop, ca să răspundă unei provocări?

— Nu-ţi permit, scorpie! şuieră adolescenta, roşie la obraz, căutând să descopere cât de rău i se spărsese telefonul. Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată! Şi să ştii că toată lumea a observat că-i făceai ochi dulci ghidului. De-aia ai pierdut un elev, că nu erai atentă!

Dana îi întoarse spatele. Acum era clar ce avea de făcut.

— Mia, culcă tu copiii, ocupă-te de cazare. Eu mă întorc la peşteră. Şi sună imediat la 112!

— Auzi, o prinse colega ei de mânecă, nu crezi că ar fi mai bine să amânăm puţin apelul la Urgenţe? Şi coborând glasul, adăugă: sigur găsim copilul şi ne distrugem carierele degeaba. Îţi dai seama ce-ar însemna? Am apărea la ştiri. După aia, adio învăţământ!

— Sună naibii la 112! strigă Dana smucindu-se, fără să-i pese de ochii tot mai alarmaţi ai ţâncilor şi ieşi în curtea pensiunii să-l caute pe şofer.

Înserarea dura mult, totuşi n-avea de gând să meargă doi kilometri pe jos printr-o zonă necunoscută, la ora la care probabil că sătenii dădeau drumul la câini. Reuşi să-l convingă pe şoferul morocănos să scoată autocarul din parcare şi s-o ducă înapoi la peşteră.

— Auzi, doamnă, câteva secunde dacă veneai mai târziu, dădeam berea aia pe gât. Mi-e tare sete şi sunt cu nervii praştie de la gălăgia voastră. Prefer să plec în curse cu pensionari decrepiţi decât cu copii mici.

Dana tremura pe scaunul ghidului. O lacrimă de furie i se scurse pe obraz şi o şterse rapid cu dosul palmei.

— Hai, că-l găsim, o consolă şoferul stânjenit, apoi îşi aprinse o ţigară cu o singură mână.

Autocarul se strecura încet pe banda îngustă a şoselei ce şerpuia printre case. Din sens contrar veneau de la păscut vaci şi fiecare se oprea în dreptul porţii stăpânilor ei. Pe ferestruica pe care şoferul o întredeschise ca să iasă fumul se

auzeau mugete blânde, chemări ale viteilor care își așteptau mama cu ugerul plin de lapte, câini lătrând, zgomotul unei securi despicând lemne. Becurile stradale se aprinseră toate deodată, deși afară era încă lumină.

Pe măsură ce se apropiară de peșteră, mișcarea și zgomotele scăzură, până când ajunseră din nou în zona pustie și tăcută. Aici ardeau și mai multe becuri. Ce risipă!

Dana se gândi că oamenii își vânduseră proprietățile ca să facă loc unei parcări mai mari sau poate unor clădiri administrative. Când, în sfârșit, autocarul se opri în parcarea de acum goală a obiectivului turistic, observară vânzătorul de la magazinul de suveniruri urcându-se în mașina personală.

— Claxonează-l! Claxonează-l! strigă ea și țâșni pe ușă spre automobil. Stai, domnule, stai! alergă ea făcând semne.

Omul scoase capul pe fereastră:

— Ce-i?

— A rămas un copil în peșteră!

— Nu se poate! Am închis, n-am văzut pe nimeni.

— Haideți, trebuie să mă lăsați înăuntru! Unii dintre copii ne-au spus că ar fi intrat în Galeria Științifică...

Bărbatul își desfăcu centura de siguranță și coborî încet din mașină. Se schimbase la față auzind de Galeria Științifică, însă Dana era prea agitată ca să bage de seamă.

— Grăbiți-vă, e un copil înăuntru, nu înțelegeți? îl zori femeia, privind peretele din piatră de râu, cu ușa banală ce marca intrarea în sala cu magazinul și regulamentele afișate pe pereți.

Urcară treptele și bărbatul descuie fără tragere de inimă. Îi arătă încăperea cu brațele deschise:

— Nu e nimeni, făcu el tâmp.

— Omule, ești dus? Un băiețel a rămas în peșteră! țipă ea exasperată și se strecură pe sub brațul lui spre ușile duble

pe unde se intra efectiv sub munte. Hai să-l căutăm! Aprinde luminile!

— Cucoană, eu nu intru acolo. Nu e voie să intre nimeni neînsoțit.

— Dar e un caz special! pledă ea aproape isterică. Te voi reclama, să știi! Am să povestesc la toate televiziunile... Dacă dumneata nu vrei, lasă-mă pe mine... Aprinde luminile!

— Ascultă, doamnă, dacă era acolo, l-aș fi văzut, avem instalat un senzor de mișcare. M-ar fi avertizat.

— Dacă ați stins luminile, copilul nu s-a mai mișcat. E încremenit de frică, bietul de el. Cui i-a dat prin cap așa o prostie? Senzor de mișcare?! De ce era nevoie de el?

— Un domn cercetător din străinătate care a venit să studieze peștera avea un cățel de care nu se despărțea și voia să-l ia și în peșteră... Ai noștri s-au cam opus, nu era indicat să iei un câine într-un mediu conservat, intact...

— Nu mă interesează!!! Deschide! Și sună și dumneata la 112, nu înțeleg de ce întârzie atâta...

— Știi ceva, doamnă dragă: io unu' nu mă bag în chestia asta. Poți raporta la cine vrei. Te sfătuiesc și pe dumneata să nu intri până nu vin specialiștii noștri. Ce să facă săracu' polițai în peșteră? Ăia de la 112 îl trimit pe șefu' de post. Păi, Feri al nost' nu intră sub pământ nici dacă îl dă afară din Poliție. Dacă vrei să suni, sună unde vrei. Ai semnal până mai încolo. Unde terenu' coboară prea mult, semnalu' se pierde.

Și cu aceste cuvinte, își trecu cartela magnetică prin fantele ușii. Dana trase de mâner. Luminile fură aprinse și răcoarea cavernei o învălui.

— Auzi, strigă-l de-aici, nu te du mai departe! mai făcu bărbatul o încercare.

— Lasă-mă în pace! Raul! Raaauuul!

— Nu coborî de pe pasarelă! Io ți-am spus...

Chemării ei îi răspunse un ecou ciudat, distorsionat, care până la urmă se transformă într-un chicot răutăcios pe măsură ce undele sonore erau strivite iar și iar de pereți, de bolte, de galerii înfundate.

— Vezi sârma aia cu leduri din stânga jos, lângă pasarelă? Dacă se aprind ledurile, este mișcare undeva în peșteră.

— Nu înțeleg, mormăi Dana și se întoarse să-i ceară mai multe explicații, dar omul închisese deja ușa.

O străbătu un fior. Își imaginase că va veni cu ea. Avansă câțiva pași timizi, privind atentă în jur. Aerul i se părea dens și încețoșat. Se opri tremurând. Uitase să-și ia un pulover. După toate acele stalactite (sau stalagmite?) se putea ascunde ceva? Se întoarse brusc când i se păru că aude un fâlfâit. Să fi fost lilieci în peșteră? Nu-și amintea mai nimic din discursul lui Horațiu.

„Sunt o idioată", își zise. „Dacă mă las cuprinsă de spaimă ca o fetiță, ar fi bine să mă gândesc ce-o fi simțind băiețelul ăla rămas în beznă de două ore... din cauza Alinei." Ar fi trebuit să-l strige, dar nu mai avea curaj să înfrunte ecoul acela cumva batjocoritor, aidoma râsului unui demon.

Înaintă încă zece metri și zări scheletul ursului de peșteră expus frumos, ca și cum ar fi stat nederanjat mii de ani, de când îl surprinsese moartea. Avea colți redutabili. Rămase încremenită, privind prostește oasele. Ce să facă? Să strige nu mai avea curaj.

Scoase telefonul din buzunar. Poate printr-o minune mai exista semnal. Telefonul îi arăta două liniuțe mici. Selectă numele lui Raul și lansă apelul. După câteva momente numărul se formă. Îndepărtă aparatul de ureche, încercând să deslușească dacă aude vreun apel undeva, mai departe, în peșteră. Nu se auzea nimic. Ascultă iar în telefon și i se răspunse.

— Raul?

— ...

— Raul, am venit să te iau, sunt aici. Poți vorbi? De ce nu vorbești? Nu sunt supărată pe tine, nu te va certa nimeni, șopti Dana, neștiind ce-i venise de vorbea așa.

Privi peste umăr. Era cineva în spate? O privea cineva?

— Raul?

Auzi în telefon un fel de tuse. Tuse să fi fost? se întrebă ea, încercând să clasifice sunetul. Nu, nu! Era sunetul unei pisici care scuipă.

— Raul!

Dar Raul (oare el să fi fost?) întrerupse legătura. Dana privi confuză ecranul aparatului. Cele două liniuțe mici pâlpâiau. Era exact la limită, mai încolo cu un pas semnalul se pierdea. Atunci, cum putea telefonul lui Raul să primească apelul? În fond, nu conta! Nu era de stat să analizeze teoria propagării undelor, trebuia să sune iar, atât. Pe când suna, observă că ledurile senzorului de mișcare clipeau. Raul se urnise, în sfârșit. Probabil era prea terorizat ca să vorbească, bietul copil! Apoi ledurile se stinseră.

— Raul? șopti ea în telefon, dar tot ce venea din cealaltă parte era un vuiet surd.

Ledurile se aprinseră în șir lung și Dana porni pe cărarea luminată, mai întâi șovăielnic, apoi tot mai hotărât, cu telefonul la ureche.

— Raul, ești lovit? Te doare ceva?

Trecu prin galerii, pe sub bolți și peste praguri fără să privească în jur, doar cu ochii spre ledurile care nu se mai stingeau și cu urechea ascultând vâjâitul monoton. Deodată, realiză că pasarela principală se bifurca și înțelese că ajunsese la derivația care ducea spre Galeria Științifică, cea închisă pentru public. Nu sperase nicio clipă că va avea curaj să meargă până în acel punct. Ledurile pâlpâiau ca luminile dintr-un brad de Crăciun. Dana privi telefonul: era mort,

semnalul lipsea cu desăvârșire, însă vuietul acela constant încă se auzea în aparat.

Coborî de pe pasarelă și păși în praful vechi ce acoperea traseul. În Galeria Științifică nu exista o pasarelă, dar era vizibilă cărarea și firul senzorului de mișcare ce continuau spre adânc. După primii pași, chiar la intrarea în galerie, Dana simți un fel de undă sonoră, un fel de vâjâit pe care-l recunoscu din telefon. În acel loc sau undeva prin apropiere se afla Raul, de acolo răspunsese apelului ei. Însă cum rezistase acelei presiuni sonore? Sunetul deveni repede iritant. Era ceva profund, ca murmurul unui abis, vocea cu care adâncul cheamă pe adânc... Frecvența urca și cobora trimițându-i fiori direct în creier. Dana făcu un pas înapoi. Era un mesaj, un cod în vâjâitul când moale, când dur. Era o nerăbdare? O foame lacomă?

Trebuia să existe o explicație și chiar o găsi, după câteva momente de nesiguranță: cercetătorii lăsaseră acolo aparate care funcționau, erau într-un fel de stand-by, ca televizorul. Porneau și se opreau ca frigiderul, stabili Dana. Nimic altceva. Aparate în funcțiune, știință. Porni mai departe în galeria cu mult mai mică decât cele prin care trecuse, cu becuri mai rare, din nefericire.

— Raul? rosti ea când i se păru că aude un alt zgomot peste vibrația inițială.

Ascultă atent. Vuietul scăzu brusc și se instală o liniște neobișnuită. Acum respirația ei făcea zgomot. Poate i se auzea și inima. Nu mai putea să meargă. Undeva, departe, da, într-adevăr, se auzea ceva. Din adânc se auzea...

Rămase la mijlocul distanței dintre două becuri, dar lumina lor era săracă și cețoasă, se destrăma înghițită de întunericul moale, material, lipicios. Dacă ar fi continuat să meargă ar fi putut fi auzită. Așa cum ea auzea zgomotul. Era un scormonit. Cineva zgârma cu unghiile în pământ. „Nu,

nu cu unghiile, se corectă, cu ghearele." Se gândi la colții care împodobeau craniul de *ursus spelaeus*, o ființă cu asemenea colți avea și gheare pe măsură. Un urs de patru metri...

Ridică încet capul, încercând să estimeze dacă galeria în sine avea patru metri înălțime, în situația în care ursul ar fi avut chef să meargă în două picioare, dar nu-i putu vedea tavanul, era pierdut în tenebre. Becurile se luptau zadarnic cu bezna care părea tot mai deasă. „Ursul de peșteră a dispărut cu mii și mii de ani în urmă", o vizită un gând rațional, dar contraargumentul, deși lipsit de orice logică, se ivi și el de îndată: „Veneau aici ca să moară, să-și dea sufletele lor de urși."

Dacă Raul murise și el deja? Era posibil să moară de spaimă. Privind umbrele cum jucau pe calcarul vechi, martor antic la scene de-o violență extremă, Dana înțelese într-un fel dureros de subit că moartea impregnează totul, tot ce e viu; că moartea este materia întunecată a universului vieții și poate răsări de oriunde, în orice moment. Oricine poate muri, oricând, chiar și copiii... Pentru că totul este lipsit de sens. Iar oamenii, ca să nu înnebunească în fața lipsei de sens, au început să caute sens în absolut tot, să creadă că pentru orice întâmplare stupidă există un tâlc subtil. O fulgeră gândul că era posibil să moară până și Alina! Îi reveneau în memorie replicile ei acide, veșnic furioase, nemulțumite, disprețuitoare... Însă înainte de toate astea existase o altă Alina, o fetiță dulce și solară, care cu timpul dispăruse. Dar ea tot o iubea! „De ce mă gândesc la așa ceva tocmai acum?" se întrebă nedumerită. „Pentru că vreau să mă asigur că o voi mai iubi pe Alina chiar dacă s-a întâmplat cel mai rău lucru posibil cu Raul. Din vina ei." Cu inima bătându-i în gât asculta cum o creatură cu gheare zgâria roca moale. Sau poate smulgea carne de pe oase. Strânse pleoapele și încercă să înghită nodul care era pe cale s-o sufoce. Cum de

avusese curajul (sau prostia?) să intre în peșteră? De a veni până aici? Se chirci la pământ, sprijinindu-se de peretele calcaros, plin de praf. Știa motivul pentru care intrase acolo ca o nebună: tentativa de a-l salva pe Raul era de fapt un gest simbolic de a o salva pe Alina. „Altă căutare de sens..."

Ceva în centrul ființei ei începu să înghețe. Groaza se răspândea în corpul ei ca gheața pe un geam când afară e ger. Acel *ceva* malefic care răpea zâmbetul copiilor transformându-i în dușmanii părinților lor, acel *ceva* râcâia cu ghearele nu foarte departe de locul unde ea capitulase. Poate se înfrupta din trupul băiețelului. Privea cu ochii holbați dansul luminițelor de-a lungul firului. Nu știa să le descifreze sensul, dar era evident că ceva se mișca. Lucrul acela oribil știa de prezența ei, îi putea mirosi teama. Venea spre ea!

Auzi pașii rari. Nu se grăbea. Un mârâit răsună surd din bezna ce învăluia galeria dincolo de becul următor. Dacă ținea ochii strâns închiși și rămânea încremenită s-ar fi putut să n-o vadă? Nu, sigur nu, pentru că inima ei bubuia ca o tobă.

Din întunericul adânc se prelinse o umbră în lumina pâcloasă. Dana icni. Ledurile luminau continuu. Un miros greu se insinuă spre ea, putoarea unei vizuini în care dorm animale alături de bucăți de carne putrezită. Își simți părul electrizat, ridicându-i-se pe ceafă și în creștetul capului. Umbra se apropie și mai mult și, pentru că nu-și putea nicicum închide ochii, văzu că era ceva negru pe care atârnau fuioare lungi de blană, sau păr?, ceva fără o formă precisă, un contur fluid în care sclipeau mai mulți ochi. Umbra crescu și se subție, iar din ea se desprinse un copil. Raul! Băiatul păși încet, șovăitor și se opri în dreptul becului. Ținându-și respirația, Danei i se păru cu neputință să fi fost atât de proastă, dar iată că se speriase de umbra aruncată pe pereți tocmai de elevul ei! Se lăsase mințită de propria-i imaginație, ce penibil! Cu membrele încă moi încercă să se ridice de jos.

— Raul? Hai, te-am găsit. Ai fost foarte curajos să vii singur spre mine, zise ea cu vocea răgușită de spaimă. Vino, dragule!

Băiețelul întinse mâna spre ea și porni cu pași mici, de parcă ar fi pipăit terenul cu picioarele. Danei i se păru că și-a încălțat adidașii invers, dar pe întuneric cine știe cum se întâmplase... Da, ceva nu era tocmai în regulă cu picioarele lui... Porni spre el, să-l ia de mână, când un glas tună în spatele ei:

— Nu-l atinge!!

Tresări atât de puternic, încât era să cadă iarăși. Horațiu?

— Nu-l lăsa să te atingă!

Dana se dădu înapoi nemaiștiind ce să creadă. Ce bine că venise Horațiu! El o prinse cu brațul și trase de la brâu un dispozitiv ca un uscător de păr. Îl îndreptă spre copil.

— Ce faci?

— Îl țin la distanță.

— Să nu-l împuști!

— E doar o rază de lumină concentrată. E singurul lucru care-l ține la distanță. Nu ne pricepem să-l ucidem.

— Ce tot vorbești? E elevul meu, zise Dana confuză.

— Ascultă, Dana, tot va trebui să stăm aici câteva minute, să-l amețim un pic, altfel se va lua după noi. Vezi umbra de pe perete? Nu, nu încerca să-mi spui că e a băiatului. E cu totul altceva. E ceva ieșit dintr-o crevasă adâncă. Nu este un urs de peșteră, doar a împrumutat rămășițele ursilor pentru a se mișca în lumea noastră materială. E o fiară cu mult mai periculoasă venită prin crăpătura din adâncuri.

— Râzi de mine? se enervă Dana, dar el nici n-o băgă în seamă, atât de concentrat era să țină fascicolul de lumină îndreptat fix în mijlocul umbrei. Raul rămăsese în același loc, iar mâna pe care o ținuse întinsă cobora încă, lent, de-a lungul trupului. Și Danei îi fu groază din nou.

— Realitatea noastră tremură și se destramă ca aburul în anumite locuri din peșteră, toate în această galerie. Nici nu știi cât de subțire este membrana care desparte lumea noastră de un loc îngrozitor, în anumite zone ale galeriei! Uneori e suficient să privești crăpătura și acel ceva se activează și începe să urce. Alteori e destul să te gândești la umbră și ai și invocat-o, vine!

— Doamna, vreau acasă! răsună limpede glasul lui Raul și Dana se trezi ca din vis. Era elevul ei, cel care dădea răspunsuri bune la citire și la aritmetică, dar pe care îl pasiona geografia și știa toate capitalele pe de rost.

— Raul, hai, scumpule! se împletici ea spre el cu brațele deschise.

— Doamna, mi-e foame! adăugă puștiul rânjind și Dana îi văzu bine dinții deși, lungi ca dinții de rechin.

☆ ☆ ☆

— Și-a revenit, anunță Horațiu pe cineva care nu încăpea în câmpul ei vizual.

— Ce s-a întâmplat? articulă Dana cu greutate.

— Ai leșinat.

— Raul?

— Raul e bine, l-au luat cu cealaltă salvare pentru o evaluare la spitalul din Beiuș.

— Ai la tine o... nu știu cum ai spus... un fel de föhn cu lumină concentrată?

— Poftim? Cred că mai delirează puțin, anunță Horațiu pe asistenta care trăgea ser într-o seringă.

„Am delirat, ce bine, totul a fost un coșmar indus de mintea mea. Nu sunt reali nici dinții, nici picioarele cu genunchii la spate, ca ai animalelor, nici *umbra* care se ridică din crevasă, nici föhnul cu lumină concentrată. Dar Horațiu e aici."

Curierul de Vâlcea, 2 septembrie 2022:

„Raul Oprea, elevul de nouă ani care a trecut printr-un eveniment traumatizant în excursia cu clasa, în această vară, a dispărut de acasă. Ultima oară când a fost văzut purta un tricou albastru și pantaloni scurți roșii. Are treizeci de kilograme și un metru și treizeci și cinci de centimetri, părul blond, ochi albaștri. Oricine poate oferi informații despre Raul poate suna la numărul pentru urgențe."

Vâlcea Info, 4 septembrie 2022:

„Raul Oprea a fost găsit duminică în Peștera Ursilor din județul Bihor, la aproape trei sute cincizeci de kilometri de casă. Deși nu comunică cu psihologii, nu povestește despre felul în care a ajuns acolo și a pătruns în peșteră, este imposibil de contrazis faptul că a fost răpit. Ipoteza că între incidentul prin care a trecut micuțul în luna iunie a acestui an și dispariția de la domiciliu, de acum două zile, nu ar exista nicio legătură este absurdă."

Ziarul de Vâlcea, 10 septembrie 2022:

„Raul Oprea a dispărut din nou. Părinții relatează o poveste șocantă! Sunt cadrele didactice de la Școala 5 implicate?"

Curierul de Vâlcea, 18 septembrie 2022:

„După tragedia familiei Oprea, caz cunoscut de întreaga țară, ca și după dispariițiile rămase fără explicație ale elevilor Matei Pătrașcu și Vlad Moșteanu, încă un elev de la școala numărul 5 s-a evaporat, efectiv, de la domiciliu."

Canalul TV Vâlcea 1, octombrie 2022, fragment din interviul cu părinții elevilor de la Școala numărul 5:

*„**Moderator:** Sunteți Lucian Ungureanu, tatăl lui Dorin Ungureanu, unul dintre copiii dispăruți în fenomenul Peștera Ursilor. Știu cât vă este de greu să faceți față absenței fiului dumneavoas-*

tră. O mulțime de părinți se tem pentru copiii lor, neștiind ce să creadă după această „epidemie" de dispariții: este un joc? O provocare de genul Balena Albastră? Și spun asta pentru că a început să circule o informație oarecum nouă. Credeți că detaliul pe care îl dezvăluiți ar putea duce la găsirea micuților?

Lucian Ungureanu: *Sper ca fiul meu și toți copiii dispăruți să fie găsiți teferi cât mai curând. Nu știu dacă observația mea ar putea să ofere șanse mai mari de a-i găsi, dar cred, cel puțin, că ar putea opri disparițiile.*

Moderator: *Despre ce anume e vorba, domnule Ungureanu?*

Lucian Ungureanu: *Discutând și cu alți părinți, mi-am dat seama că cei cinci băieți dispăruți până acum au primit un apel telefonic ciudat.*

Moderator: *În ce sens „ciudat"?*

Lucian Ungureanu: *Lui Dorin al meu îi tot suna telefonul și când răspundea nu se auzea nimic, nu vorbea nimeni, era doar un fel de uruit îndepărtat."*

Curierul de Vâlcea, 6 noiembrie 2022:

„Alte două fetițe din clasa a patra C de la Școala 5 au dispărut de acasă."

Inspirația din spatele povestirii „Cinci rățuște"

1983. Eram elevă în clasa a șaptea, îmi pierdusem mama în urmă cu doi ani și devenisem mai retrasă. Bunicii mei s-au înscris la o excursie, cu alți pensionari. M-au luat și pe mine. Eram singurul copil dintr-un grup de cincizeci de bătrâni. Am făcut un circuit de zece zile în țară și prima oprire a fost la Peștera Urșilor, unde am condus-o pe bunica, având grijă de ea să nu se împiedice pe traseul de sub pământ. Avea nouăzeci de ani pe atunci! Rămăseserăm puțin în urma grupului și mi-am imaginat îngrozită cum ar fi să mă pierd în acea peșteră...

HORROR

Scoțâtorul de apă

de Mircea Liviu Goga

Veneam dinspre Craiova și l-am întâlnit lângă drum. Veghea o fântână cu roată și lanț, cum încă mai sunt multe pe la noi pe la țară. Îmi era sete și am tras pe dreapta hotărând că e o bună ocazie să mă răcoresc puțin. El stătea acolo nemișcat, rezemat într-un cot de marginea fântânii, părând că doar ce se oprise să-și liniștească sufletul și poate chiar să bea o cană cu apă. M-a privit cum mă apropii și m-a întâmpinat zicându-mi:

— Vrei să bei? Scot o găleată?

Am încuviințat inițial, dând din cap, apoi m-am răzgândit și-am răspuns:

— Pot să scot și singur...

Omul a negat dând din mână cu vehemență:

— A, nu! Păi eu de ce sunt aici?

S-a repezit la roată și a început s-o învârtă viguros. L-am privit atent în timp ce scotea apa. Avea părul răvășit, nepieptănat de cine știe când. Barba o ținea lungă, alburie, iar obrajii arătau scofâlciți și murdari, dar mai ales îngrozitor de palizi. Trase afară găleata și mă invită cu un gest larg al mâinii:

— Hai, bea. Ți-o fi tare sete...

M-am apropiat și am privit curios în adâncul fântânii.

— Apă rece – ținu să precizeze.

Îmi întinse cana plină. Am golit-o repede, încântat de gustul deosebit al apei scoase direct de jos, dintre straturile pământului.

— Bună! am zis. Mulțumesc mult...

— Nu așa – mi-o întoarse el. Zi-i bogdaproste.

— Bogdaproste... dacă așa trebuie.

— Să fie primit... – îl auzi șoptind.

Ținea capul în jos, parcă umil, și nu puteam să-i zăresc ochii. L-am salutat și am urcat la volan. Când am demarat m-am uitat o clipă spre fântână, dar nu l-am mai văzut. „Ce repede a șters-o!" – m-am mirat. „S-a dus să stea la umbră"...

După doar două sute de metri, imediat în spatele unei curbe sinuoase, am descoperit o terasă umbrită și atrăgătoare nu doar prin răcoarea promisă, ci și prin fumul albăstrui ce se ridica dinspre un grătar ascuns în spatele unui rând de arbuști. Am hotărât că mi se făcuse foame și că până ajung la destinația la care nu știam cum voi fi primit și când se va pune masa, merita aplicată vorba românească „ce-i în mână nu-i minciună". Așa că am oprit și m-am grăbit să mă așez cât puteam de aproape de acel grătar pentru ca ospătarii să nu mă facă să aștept prea mult. Am comandat un rând de mici și, vai, bere fără alcool, iar când chelnerul a plecat m-am relaxat privind în jur cu interes, chiar dacă nu aveam multe lucruri de văzut. Era o terasă obișnuită, cum sunt o grămadă prin satele noastre, așezată la marginea drumului și accesată mai ales de localnici. Am observat câțiva bând bere la o masă lungă și încă unul ce părea deja cam abțiguit, retras mai de-o parte în fața unui pahar conținând un lichid incolor, probabil tărie. Băieții cu berea nu m-au băgat în seamă, dar acesta ultimul a început să se holbeze la mine. L-am ignorat.

Au sosit mai curând decât mă așteptam și berea și micii. I-am tăvălit în muștar și trebuie să recunosc că primilor doi

n-am apucat să le simt gustul: i-am înghițit pe nemestecate. La următorii am lucrat mai tacticos, topindu-i cu berea ce avea un gust sălciu, ciudat, așa cum au mai toate berile fără alcool. Mă pregăteam să cer nota de plată când individul care se tot uita la mine s-a ridicat de la masa lui și a venit ușor împleticit la a mea. Și-a tras un scaun și s-a așezat.

— De departe?...

N-aveam chef de dialoguri convenționale, așa că am dat din umeri.

— Din Craiova? a insistat.

— Îhâm, am catadicsit în cele din urmă să mormăi.

— Aha! Te-am văzut, te-ai oprit la fântână.

Am tăcut.

— L-ai găsit?...

— Pe cine? m-am trezit că întreb.

— Pe scoțător.

— Care scoțător?

— Ăla. Hai, că l-ai văzut. Care scoate apa...

Limba i se împleticea un pic, dar vorbea coerent, chiar dacă făcea pauze ciudate între fraze.

— Da, și?

— A fost și el om. A fost om odată. Ehei, cât pătimește de-atunci, săracul!...

„Ce-o vrea să spună?" m-am întrebat devenind oarecum curios.

— A pățit ceva? l-am întrebat politicos.

— Ei, săracul! E mult de-atunci. L-a blestemat bunică-sa. Da, da, nu te mira așa, ce știți voi ăștia de mai acum? În vremea aia blestemele se-mplineau, nu ca azi.

A sorbit alene din pahar.

— A lăsat-o să moară în casă însetată, nebăută apă. Și l-a blestemat să tot scoată apă la lume și să-i fie ei cu bogdaproste pentru ce i-a făcut. De-atunci nu pleacă nicăieri, stă

acolo. O să stea până s-o ogoi blestemul sau până i l-o fi menit a bătrână. Erau rele babele, mai ales că aia fusese mare vrăjitoare și nu-i plăcea să facă decât de-ălea nefăcute. Ți-era frică s-o întâlnești noaptea și nici ziua nu era de-a bună. Doar s-o fi supărat cu atâtica, – își arătă vârful unghiei de la degetul mic al mâinii drepte – doar cu-atât ajungea. Te miri ce păteai pe urmă. Numai unul singur se zice c-a înfruntat-o de era s-o bage-n pământ, dar nu era de-aici din comună. Cred că și el era vrăjitor sau vreun solomonar, că avea straie albe, o traistă pe umăr și cerșea de mâncare la oameni. Îmi povestea Tică ăl bătrân că el i-a dat de pomană atunci, dar alții nu. Mai ales babornița, când l-a văzut a ieșit la drum să-l ponegrească și să-l blesteme, dar ăla doar ce s-a-ntors așa, într-o doară și a ținut ciomagul în fața ei, că nu-ți spusei că avea și ciomag. S-a făcut, cică, hoașca verde-albastră și s-a-ntors pe călcâie ca sfredelul. A tulit-o în casă și n-a mai ieșit trei zile. Lumea zice că și când a ieșit tot n-avea boii la ea, că se-mbolnăvise, o vrăjise și pe ea cineva, de, ori i-o fi întors blestemul, te miri? Pe urmă i-a trecut boala și iar s-a apucat de rele. Dar până la urmă i-a venit și ei sorocul. Trebuia să-i vină, că n-avea Scaraoțchi cum s-o mai ție pe aici. Ehei, și când să se curețe, nepotul ăsta n-a stat lângă ea și a lăsat-o să moară în casă friptă de sete, că baba nu mai putea să se scoale nici la apă, nici la altele. Și-uite-așa l-a blestemat să-i tot scoată apă și s-o dea la lume de pomană.

— De ce nu s-a dus la vreun popă să-l dezlege?

— Păi, nu prea mai putea. Cum să se ducă?

— Dacă el nu putea, puteau alții.

— A venit popa, a citit. Degeaba. Or, n-o fi fost popa prea priceput. S-a și speriat, că lumea zice că-n timp ce citea era să-i scape cartea-n fântână, iar când s-a tras deoparte, i-a luat foc anteriul de la lumânările oamenilor.

— Păi de ce puseseră lumânări?

— A, stai că nu ți-am spus. Acolo l-au găsit.

— Pe cine?

— Pe nepot. A murit lângă fântâna aia, la două zile după ce-a răposat baba. L-au dus la cimitir să-l îngroape, dar s-a întors.

— Adică, n-a murit?

— Ba bine că nu! L-au îngropat, nu-ți spusăi?

— Hai, mă nene, las-o baltă! am început să râd. Adică, ăla e moroi? Așa, apărut la mijlocul zilei? Și-l mai vede și toată lumea?

— Poți să crezi sau să nu crezi. Dar să știi că nu apare la toată lumea. Îl vezi numai când ți-e sete. Atunci apare și te-ntreabă dacă vrei să bei apă. Dacă nu ți-era sete, treceai pe lângă fântână și nu vedeai pe nimeni.

— Chiar așa? Și oamenii ce zic, dacă e adevărat?

— Ce să mai zică? Oamenii s-au obișnuit. Și să nu te sperii de el dacă-l vezi, că nu face rău nimănui. Doar scoate apă și-atât. E, acu dă și mata o cinzeacă, dacă-ți povestii. Hai, că ești boier, nu ca noi, amărâșteni...

Am râs.

— Bine, hai. Povestea-i frumoasă, dar tot nu te cred.

— Păi, ți-am zis, crezi sau nu, treaba matale.

Am făcut semn către ospătar.

— Țuică – m-a atenționat omul de lângă mine. Și ia-mi o sută, nu cinzeci, că râde lumea de mine, zice că nu mai pot nici să beau.

Am plătit, i-am comandat suta de grame de țuică și m-am ridicat. Am plecat apoi în drumul meu, pe la prietenii de lângă Dunăre cu care am tras o partidă de pescuit de pomină. Două zile doar – apoi m-am întors, că venea ziua de luni și începeam serviciul.

Era seară de-a binele și, ca un făcut, când am trecut din nou prin satul acela mi s-a făcut o sete teribilă. Atunci l-am

văzut iarăși rezemat de ghizdurile fântânii. Când am oprit mașina și m-am îndreptat către el m-a recunoscut.

— Ai mai fost pe-aici de curând, așa e? Hai să-ți scot niște apă...

L-am lăsat să ridice găleata și să ia din ea o cană plină Am primit cana, dar n-am băut. L-am privit adânc.

— Oamenii spun multe despre dumneata...

— Au dreptate. Așa e. Mi-a fost groază de ea toată copilăria. Aș fi fugit, dar n-aveam unde. Și-atunci când s-a pus pe bolit... am vrut s-o ajut, dar n-am putut. Am văzut-o gheboșită-n pat, murdară, cu toate trențele de le-avea adunate în jurul ei. Mereu o să-mi aduc aminte. Și dimineața aia... Am intrat, zăcea, era pe ducă. Nu mai arăta a om, avea fața scofâlcită, părul îi căzuse cu totul de pe cap, iar ochii... tot focul iadului ardea în ei. Apă! – mi-a strigat. Apă! Am fugit, mi-era mai groază ca niciodată... La prânz, când m-am întors, își dăduse duhul. Dar a apucat să mă blesteme...

— Când s-a întâmplat? am îngânat.

Seara înainta, soarele apusese și prezența celuilalt mă înfiora.

— Demult. Oamenii spun că au trecut mulți ani de-atunci. Eu nu știu. Nu pot să țin socoteala. Hai, bea, că văd că ți-e sete rău.

Atunci nu știu ce m-a apucat. O inspirație? Un gând sosit dinspre oglinda întunecată și uriașă a cerului pe care se aprindeau stele?

— Stai de mult aici. Ție nu ți-e sete?

I-am întins cana.

M-a privit mut, cutremurându-se.

— Ba da, mi-e sete. Dar n-am voie să mă vaiet. Mi-e sete. Chiar mi-o dai?

— Sigur, ia și bea. Mai e destulă-n găleată.

— Chiar mi-o dai din tot sufletul?

— Da, am răspuns simțind față de el o milă infinită. Din tot sufletul meu.

A luat cana din mâna mea. I-am pipăit, când m-a atins, degetele reci, degete de cadavru. Mi s-a părut că și eu îngheț, că sunt una cu el. A dus cana la gură și a băut-o lung, dintr-o suflare. A așezat-o apoi pe marginea fântânii.

— Bogdaproste... M-ai eliberat... Tu nu știai asta și nici eu n-aveam voie să-ți spun...

Un suflu rece s-a pornit deodată de undeva din dreapta și am intuit, nu știu cum, că în direcția aceea era cimitirul. Aerul purta un miros ciudat de mucegai și lemn putrezit. Greierii porniseră să cânte, șoseaua era pustie, luminile străzii nu se aprinseseră încă. Și l-am văzut în strălucirea ciudată a serii de vară cum începe să devină transparent, cum se risipește în vânticelul acela mirosind a mucegai și lemn putred. Până când a dispărut cu totul.

Îți place să scrii
SF, fantasy, heroic-fantasy și horror?

Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**!

Condițiile manuscrisului:
Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele"; text aliniat stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare în documentul word decât dacă textul o solicită; titlul cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informațiile de contact ale autorului la finalul manuscrisului (nume și prenume, adresa, telefon, e-mail).

Pasărea albă

de Rodica Bretin

Papuaşul mi-a întins pasărea, strângând-o în pumn de parcă se temea să nu se trezească şi să-şi ia zborul. Dar era moartă: ciocul deschis, ochii sticloşi, penele de pe piept stropite cu mărgele roşii... Încă o pasăre fără nume – în douăzeci de ani nu-mi aduseseră nici una care să semene cu cele dinainte... Am săltat capacul lăzii. Înăuntru, oglinzi, jucării, fleacuri de sticlă, tinichele lucitoare. Am ales un pieptene şi omul a dat din cap, mulţumit. Cei din trib credeau că marea ladă de zinc nu se golea niciodată. Era adevărat. Numai că, din când în când, vărsam în ea o cutie sau două cu mărunţişuri; aveam stive, tatăl meu le cumpărase de la Companie. Nimicuri de sidef, perle şi scoici rare... Apoi Compania îşi mutase liniile în altă parte, iar locul redevenise un colţ uitat de lume, o plajă îngustă la marginea zidului verde al junglei.

M-am uitat la calendar: miercuri, întâia zi a lunii. Am deschis uşa cu piciorul şi, fluierând, am coborât pe ţărm, printre trunchiuri şi hăţişuri. Tribul se adunase la debarcader. Erau toţi, chiar şi bătrânii fără dinţi, chiar şi nou-născuţii. Când am lăsat cutiile jos, păsările, învelite în iarbă uscată şi câlţi, au foşnit nerăbdătoare. Cel puţin ele aveau să plece! Mi-am încrucişat braţele, privind spre larg. Părea de necrezut că undeva, dincolo de apele albastre, trăia o întreagă omenire...

Papuaşii se agitau arătându-mi ceva pe mare şi am desluşit un punct care creştea mereu: şalupa. Fiecare val părea s-o tragă în adâncuri, însă ea se ridica, sălta mai departe; când s-a apropiat l-am văzut pe căpitan şi, lângă el, un alb. Cine naiba venea în fundătura asta?! Ultima oară, acum cinci ani, fusese un zoolog ţicnit, pe care abia putusem să-l trimit întreg acasă...

Bătrânele maşini s-au oprit cu un şuierat prelung. Căpitanul a coborât primul, apoi un chinez mititel, agentul meu din Singapore. Ne-am strâns mâinile, schimbând banalităţile obişnuite. Melanezienii din echipaj ridicau cutiile şi m-am răstit să bage de seamă; dar nu mă uitam la ei, nici la chinezul care nu tăcea o clipă. Ci la străin. N-avea multe bagaje: două valize, un sac de voiaj, un trepied. Marinarii i le duseseră pe plajă şi papuaşii le pipăiau, curioşi. Străinul şi-a trecut un picior peste marginea copastiei, celălalt, a păşit pe nisip cu stângăcie. Şi-a netezit salopeta kaki, privind nehotărât în jur. Când m-a zărit, a pornit drept spre mine, scoţându-şi casca şi o revărsare de plete aurii i-a acoperit buzele roşii, surâsul. O femeie?! Absurd! Şi totuşi ea era aici, cu mâna întinsă, aşteptând. Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face: i-am cuprins degetele în palma care mi se umezise şi am bâiguit un bun venit în Noua Guinee sau cam aşa ceva.

☆ ☆ ☆

— Ţinutul tribului?

Am ridicat din umeri. Cât vedea cu ochii: plaja, stâncile, pădurea. Străina gâfâia după urcuş, însă nu contenea.

— Şi mai încolo?

Ţinutul tribului vecin, apoi altul şi altul, neîngrădite de garduri ori sârmă ghimpată; căci papuaşii ştiau unde sunt

hotarele nevăzute, le respectau de sute de generații. Teritorii după teritorii, înlănțuindu-se pe țărmurile insulei.

— Interiorul?

Munți, junglă, populații necunoscute... Întrebările mă exasperau. Pe ultimele le-am lăsat să treacă, arătându-i satul din vale, colibele ca niște monede aruncate între fâșia galbenă și verdele atotstăpânitor. Privindu-le, am înțeles de ce mă irita femeia cu cizme, pantaloni largi și pălărie de safari: între copaci, liane, tulpini de bambus și iarăși copaci, părea o stridență. Nu era vina ei, dar... Am oftat și m-am pregătit de întoarcere.

Satul. Copii cu burțile umflate bălăcindu-se în băltoace, un bătrân ghemuit – mumie cu ochi iscoditori –, porci încurcându-se printre picioarele oamenilor, o femeie tocând măduva de sago, bărbați ce își ascuțeau sulițele, două fete înșirând scoici pe o salbă. Căldură. Muște. Bătrânele amestecând într-o zeamă verzuie – și acum? Străina fotografia, eu asudam sub soarele care-mi ardea creștetul, papuașii se strânseseră în jurul nostru, porcii guițau asurzitor. Fețe negricioase, nasuri turtite, frunți încruntate sub clăile de păr date cu ulei. Bâzâitul aparatului. Chipuri curioase, indiferente, pasive. Și ultima poză.

Femeia a scos casetofonul. Traduceam cât mai exact, dar întrebările și răspunsurile sunau fals, forțat. Cu toate astea, străina era mulțumită; cei de la ziarul pentru care lucra vor fi și ei mulțumiți, cititorii la fel. Cui să-i pese de papuași? Îi foloseau doar – și am descoperit cu uimire că gândul mă deranja. După atâta vreme, disprețul meu căpătase o nuanță sentimentală, ca pentru o rudă săracă însă făcând, totuși, parte din familie. Erau papuașii *mei*. Ea n-avea dreptul să-i judece.

Un țipăt. Femeia s-a ferit, dar alte mâini se întindeau să atingă, să pipăie, să tragă de șuvițele blonde. Înghesuită,

sufocată, străina se zbătea să iasă din plasa degetelor răşchirate. I-am strigat să stea liniştită, papuaşii nu erau decât curioşi; ca şi cititorii ei. Nu m-a auzit. Groaza o amuţise, ochii i se măriseră, implorau. Din câţiva paşi am fost lângă ea, iar oamenii s-au dat la o parte, nedumeriţi. M-am uitat la femeia elegantă care se agăţase de mine tremurând şi mi-a venit să râd: pentru papuaşi, ea era maimuţa.

Când am ieşit din sat, se ţinea de braţul meu. Măcar tăcuse... Însă nici asta n-a durat: peste un minut – „cum", „de ce", „când"? Eu, băştinaşii îi păream totuna. M-am oprit brusc, mânios; dar în ochii albaştri n-am găsit obişnuita siguranţă. Străina era singură, îi era frică. Poate greşisem – ar fi trebuit s-o ajut. Era o albă; străini erau ceilalţi, papuaşii.

I-am zâmbit şi s-a rezemat de mine, recunoscătoare. Tremura încă, iar atingerea trupului ei mă făcea să mă crispez; când drumul s-a îngustat, m-am desprins uşor, lăsând-o s-o ia înainte. Mă simţeam ridicol – un sălbatic. De fapt, nu ştiam să mă port cu o femeie. Să-i spun că-mi pare rău... Cum? Păsările! Da, va înţelege, *trebuie* să înţeleagă.

Întâi fusese o cabană de bambus, în spatele bungalowului. Cu anii, adăugasem noi încăperi şi acum semăna cu un fagure uriaş, presărat cu ferestre. Doris avea ce să vadă. Sute de păsări cuminţi, nemişcate, într-o casă numai a lor. I-am arătat-o pe prima, cea de la care începuse totul. Ba nu, fusese cu mult înainte... Când eram mic, tata avea o mulţime de colivii, iar păsările cântau atât de tare încât trebuia să strigăm unul la altul, dar ne plăceau, şi mie şi mamei. Apoi, într-o noapte, taifunul a rupt doi pereţi, a smuls împletiturile de nuiele şi păsările au zburat. Am plâns atunci, pricepând că nicio pasăre vie nu este cu adevărat a ta...

Tăcerea ei, mai lungă decât toate mi-a fost de-ajuns. Înţelesese. Am lăsat-o acolo, cu păsările, şi m-am dus să pregătesc cina. Abia punând faţa de masă mi-am adus aminte ce

zi era. Am scos paharele de cristal şi o sticlă cu vin adusă din Spania, înainte de a mă fi născut. Doris a venit şi ea, într-un târziu. Părea palidă, tulburată sau poate obosită. Puţin vin o s-o întremeze... A văzut pregătirile şi a zâmbit. *Ce sărbătoream?* N-am spus nimic, am umplut paharele, am ciocnit. Chiar uitase? Se împlinea o lună de când era pe insulă.

☆ ☆ ☆

Fotografii: dreptunghiuri de hârtie lucioasă, ferestre spre ieri. O femeie blondă, un bărbat în haine europene, ţinând-o de după umeri. Plaja, jungla, toate erau în sepia, dar eu ştiam că rochia mamei fusese albastră, aidoma cerului. Era cadoul tatei – şi nu prea grozavă. Tata. Unul din cei cărora soarta le este potrivnică din prima până-n ultima clipă: oricât s-ar fi zbătut, din strădaniile lui se alegea praful. Era întreprinzător, energic, plin de idei. Un singur lucru n-avea – noroc... Încă o filă de album, cu o frunză uscată. În Noua Guinee nu venea niciodată toamna. Nu erau străzi, felinare, nici clădiri din cărămidă roşie, cu lei de bronz la poartă, nimic din ce însemnase *acasă* pentru femeia cu surâs resemnat. Mama: o adevărată doamnă. Când mă gândeam la ea auzeam foşnetul jupoanelor şi fustelor apretate, îi vedeam mâinile cu degete lungi, îngrijite, simţeam parfum de violete. Nu se obişnuise deloc cu insula şi, fiindcă nu se putea întoarce, încercase să aducă Anglia aici. N-a izbutit. Soarele, ploile erau prea puternice, îşi băteau joc de orice, de oricine... O nouă pagină. Bărbatul şi femeia în faţa bungalow-ului, cu un copil între ei. Şi din nou copilul, jucându-se pe plajă. Bărbatul, cu puşca la umăr, lângă o colibă; în fundal, câţiva papuaşi. O fotografie-portret a mamei: încă frumoasă, dar trăsăturile îi căpătaseră deja o nefirească severitate. În ultimii

ani, ai mei aproape că nu-şi vorbeau; nu mai aveau ce spune şi fiecare se închisese în propria-i tăcere. Apoi, tata s-a îmbolnăvit. Mama l-a îngrijit cu uitare de sine, însă el nu mai voia să trăiască. Era doar o carcasă goală – sentimentul ratării, al eşecului îl ucisese demult... Ea s-a stins după un an, fără să sufere, liniştit, ca o lumânare ajunsă la capăt. În cele din urmă clipe nu m-a recunoscut, crezând că e din nou în Anglia. Şi, într-un fel, se întorsese. A murit fericită...

Am pus albumul la loc, lângă cărţile cu foi galbene, atât de mâncate de umezeală încât o singură atingere le-ar fi prefăcut în scame şi mucegai bune să îngraşe pământul. Căci jungla se hrănea din toate. Şi pe ai mei îi înghiţise sub movilele cu cruci putrezite, sub iarba ce creştea biruitoare. Dar pe mine nu mă va avea aşa de lesne.

Doris dormea. Am intrat în camera ei păşind în vârful picioarelor, am dat la o parte perdeaua de plasă şi am privit-o. Părul răsfirat pe pernă, un braţ îndoit sub cap, buzele întredeschise. Să mă aplec, să... Gândul mi-a venit ca o ameţeală. O femeie ca ea. Lângă mine, clipă de clipă; până la sfârşit. Nu mă gândisem vreodată la căsătorie, însă ştiam că soţia mea va trebui să fie o albă, o doamnă.

M-am furişat neauzit din încăpere, am traversat curtea. Trecuse de amiază, văzduhul îmi frigea nările, dar în atelier era umbră şi răcoare. Pregătisem totul: trupul golit de mărunţaie, foarfecele, sârma, talcul. Am luat o pensă şi am început să îndes vata, câlţii. Cum se câştigă o femeie albă? La papuaşi se plătea preţul cerut de tatăl fetei şi gata. În lumea părinţilor mei, bărbaţii aveau poziţie socială, bani, relaţii. Eram trecut de prima tinereţe şi aveam doar o casă dărăpănată, printre papuaşi... Însă mama venise aici de bună voie. Tata, care dăduse greş cu toate, în *asta* izbutise... Aţă, clame. Am terminat de cusut, am potrivit ochii de sticlă. *Cum să convingi o femeie să rămână la capătul lumii?*

Pasărea era gata. Am privit-o în lumină: ochii lucitori, penele albastre netezite cu grijă, ghearele lipite de creanga-suport. Perfectă. O s-o aşez lângă pat şi când o să se trezească, Doris va vedea, va înţelege.

☆ ☆ ☆

Am răsturnat sticla cu gâtul în jos, scurgând ultimele picături. Am destupat alta, mi-am turnat un pahar. Nu eram obişnuit, dar acum aveam nevoie să beau. Până ce o să uit, până când vuietul din urechi o să acopere hohotul femeii. Îi spusesem totul dimineaţă; apoi îi cerusem să fie soţia mea. Şi ea... a râs!

Am ridicat paharul, l-am golit dintr-o sorbitură. Brandy-ul nu era chiar aşa de rău. Ardea, cauteriza. *Unde greşisem?* – mă întrebam iarăşi şi iarăşi. Mă durea capul, mintea mi-era plină de vălătuci albi din care se iveau, la răstimpuri, două imagini: părinţii mei alături, în şezlongurile gemene şi uimirea de pe chipul femeii, când i-am sărutat mâna. Poate că *altceva* dorea de la mine... Ce fac, *dincolo*, un bărbat şi o femeie? Plimbări, şampanie, dans. Despre astea citisem în cărţi. Şi mai departe?

M-am sculat, clătinându-mă, m-am dus la oglindă. Da, mă rădeam, îmi pieptănam zilnic părul rărit. Dar să mă *uit* cu adevărat... – de când n-o făcusem? De cincisprezece ani, poate mai mult. Peste încă zece voi fi bătrân. Aşteptasem atâta fără să ştiu ce... Iar *ea* venise; şi nu puteam, n-aveam s-o las să plece!

Un val de ameţeală. Am întins mâna după un sprijin şi ceva a căzut, s-a izbit de podea cu zgomot de sticlă spartă. Fotografia mamei. Am ridicat-o – deşi asta mi-a adus scântei sub pleoape –, am pus-o la loc, cu faţa în jos, şi deodată m-a apucat o ură cumplită împotriva întregii lumi. Am mă-

turat cărțile de pe rafturi, le-am azvârlit, le-am cărat, le-am împins afară. În curte am făcut un morman, l-am stropit cu ce mai rămăsese în sticlă și i-am dat foc. Albumul!... L-am aruncat în flăcări, tremurând.

Trecutul meu ardea, anii de singurătate se mistuiau. O cutie cu amintiri, asta fusesem... Peste pârâitul văpăilor am auzit vocea mamei, a tatei, apoi o voce subțire, de copil. Glasurile creșteau și scădeau odată cu focul, slăbind, până ce s-au stins cu cele din urmă pâlpâiri. Apoi n-a mai fost decât tăcerea. Priveam mormanul de cenușă fără mustrări, fără regrete. Doar cu o imensă, neașteptată ușurare.

Am auzit pași: Doris. Venea de la țărm, desculță, numai în halatul galben, și picioarele-i bronzate, stropite de roua oceanului, străluceau în lumină. Doris era frumoasă. Ar fi fost și *acolo*, pe o plajă cu mii de femei albe. Aici însă, era neasemuită. I-am spus-o și a zâmbit amuzată, îngăduitoare. S-a așezat în șezlong, scuturându-și pletele ude. Am adus un prosop și am început să i le șterg. Erau moi, lucioase, ca mătasea. I-am frecat tâmplele, creștetul, apoi degetele mi-au lunecat spre ceafă, masând ușor. Știam cum, și Doris s-a lăsat în voia mea, cu un suspin de mulțumire. Pielea, părul ei miroseau a alge și a sare. Halatul i s-a desfăcut, iar sânii rotunzi au părut să se umfle ca gușile păsărilor când cântă. M-am silit să nu mă uit, nu trebuia; în clipa aceea, Doris și-a întors capul spre mine. A șoptit ceva, însă eu nu-i vedeam decât buzele cărnoase, umede... M-am aplecat și le-am atins, apoi gurile ni s-au găsit, strivindu-se cu patimă.

☆ ☆ ☆

Satul. Aceleași colibe, aceiași porci și copii. Mai multe muște. Sudoarea șiroind, lipindu-mi cămașa de piele. Papuașii erau strânși în fața colibei vopsite în roșu a vraciului.

De o parte bărbații, de alta femeile; două gheme de brațe, capete și picioare. Pregătirile începuseră la răsărit și de atunci vorbele, gesturile, chemau întruna noaptea, sărbătoarea.

Primii s-au desprins, pornind spre luminiș cu sulițe și scuturi din nuiele verzi, împletite, Cei-nu-încă-bărbați. Fiecare călca pe umbra celui dinainte și trupurile zvelte, unse cu ulei, păreau să lunece prin văzduhul înserării. La zece ani doborâseră primul vânat, la treisprezece o să aibă prima femeie. La patruzeci vor fi bătrâni. Văzusem trei generații trăind și murind, în timp ce eu rămâneam aproape neschimbat – lor, cel puțin, așa li se părea.

Bătăi de kamă: rare, măsură pentru pașii fetelor. Plete și trupuri spoite cu var, sâni ascuțiți împungând văzduhul – Cele-aproape-femei aveau chipuri și mișcări aidoma. Toate în afară de una. Doris: despuiată, mânjită din cap până-n picioare, cu părul umflat ca o coamă. Un pas, unduirea șoldurilor, palmele lovindu-i-se de coapse, alt pas, unghiile roșii înfigându-se în șalele celei din față. Am închis ochii, dar înapoia pleoapelor îmi apăreau mâinile noduroase ale bătrânelor frământându-i trupul, întinzând pasta zgrunțuroasă pe piele... Doris voia să fie una de-a lor. Un joc, un capriciu. Ca să afle – ce? Văzuse tot ce era de văzut încă din prima zi. Dar continua. Fotografia, scria, iscodea – și nu pricepea nimic. Cum să-i deslușesc disprețul, mila, care clădiseră o punte între mine și ei? Erau papuașii mei; devenisem albul lor. Însă ea o să fie întotdeauna *străina*.

Kamele își întețeau ritmul: bătăi scurte, repezi, ecou al călcâielor ce izbeau pământul. Și goana a început. Fetele au țâșnit laolaltă, stol de păsări speriate. Băieții și-au înfipt sulițele în țărână: asta era o altfel de vânătoare. Când au pornit, fetele dispăruseră deja printre colibe – încercau să ajungă în pădure, să se ascundă. Însă din urmă veneau hăitași care n-aveau să-și scape prada... O oră, două, și fugarele s-au

arătat; dar nu singure. Țipau, împleticindu-se, târâte de plete, de mâini, de picioare. Toate se împotriveau și băieții răsuflau greu, ca după o hăituială adevărată. Căci era noaptea cea mare, când ei deveneau bărbați, când ele învățau să se supună. Doris a ajuns printre ultimele. Șchiopăta, cu lațuri la glezne, la gât, cei trei o trăgeau mândri și ea râdea, râdea...

Kamele amuțiseră. Începea serbarea. Tigve umplute și golite la nesfârșit treceau din mână în mână. Pește, scoici, nuci de cocos, turte din făină de sago. Degete apucând, beți-șoare scormonind după bucățile de carne, dinți înfigându-se în ciozvârte de porc pe jumătate crude, oase azvârlite în foc. Keul gâlgâind în ulcioare, scurgându-se pe bărbiile unsuroase; capete date pe spate, guri primind șuvoiul amărui ce înfierbântă sângele și tulbură vederea. Apoi doar hârșâitul cuțitelor de bambus, trosnetul flăcărilor, clefănitul fălcilor și, undeva în junglă, țipătul unei păsări de noapte.

Doris a dus oala la gură – a câta oară? – și băutura i-a șiroit pe gât ca un șarpe verde. Răsucindu-se spre unul din cei trei, i-a trecut vasul. Ochii lor păreau de jar și am recunoscut puterea licorii îndelung fermentate. M-am înfiorat, deși văzduhul era fierbinte, înăbușitor. Curând... După ce luna se va ridica peste acoperișurile colibelor, după ce ultima oală va fi sfărâmată și otrava grea a keului va slei mințile, va coborî în șale... Doris m-a privit mirată când mi-am lipit buzele de urechea ei.

— Să mergem, i-am spus, și înainte ca mânia să-i întunece ochii, i-am repetat-o încet, rugător.

M-a urmat, deși întorcea mereu capul spre luminișul unde rumoarea ospățului se amesteca acum cu glasul flautelor chemând Luna, stăpâna Apropierilor. Am grăbit pasul. Ce avea să se întâmple acolo, sub bolta cerului și-a junglei, nu era pentru ochii unei doamne. Nici ei nu ne voiau în preajmă, nu mai mult decât mi-ar fi plăcut mie să-i găsesc

noaptea în dormitor... Mergeam rar la ospeţele tribului şi plecam întotdeauna devreme. O singură dată am rămas până la sfârşit. Aveam zece ani, iar tata, golind ulcioarele cu keu, uitase de mine. Şi ore în şir mă holbasem la viermuiala de trupuri încolăcindu-se, încleştându-se, ascultasem chemări, gâfâituri, îngrozit de zbaterea cărnurilor scuturate ca de friguri, de izul năucitor... Pe tata nu-l vedeam nicăieri. Când s-a întors şi m-a luat acasă, aveam febră. Mama era trează, aşteptându-ne. M-a îmbrăţişat, apoi s-a tras înapoi, palidă – simţise în haine, în păr, mirosul de sălbăticiune. În ziua aceea părinţii mei s-au certat pentru întâia oară. Mama a venit la mine plângând şi m-a pus să jur că niciodată... Cuvintele le-am înţeles mult mai târziu. Însă chipul, lacrimile mamei le vedeam de parcă totul ar fi fost abia ieri.

Doris mergea înaintea mea, supărată. Ar fi trebuit să-i explic, era atât de neştiutoare... Dar de câte ori mă uitam la părul-i sluţit, la trupul dat cu var, mi se punea un nod în gât. Am urcat împreună treptele şi ea s-a dus în cameră fără o vorbă.

— Noapte bună, am rostit, însă Doris nu mai era acolo ca să mă audă.

M-am trântit pe pat, am închis ochii, dar ştiam că n-o să pot dormi. Dimineţile în care ieşea din valurile oceanului, amurgurile când o sărutam... Şi, mereu, senzaţia chinuitoare, insuportabilă, că aştepta de la mine mai mult, sau poate altceva... Apoi, seara aceea, pe verandă. Dinţii prinzându-mi uşor lobul urechii, palmele lunecându-mi sub cămaşă, pe piept, neliniştea, crisparea care mă înţepeniseră, în timp ce gândurile mi se roteau, ameţitor. *Ce trebuie să fac? Ce-ar vrea ea să fac?*

Îi plăcea să se joace: cu papuaşii, cu mine. Însă cu ei, jocul era primejdios; în fiecare negru pândea, nevăzut, animalul. Câteva oale cu keu, sunetul kamelor, aţâţarea dansului –

toate sau numai una puteau să-l trezească. Şi Doris nu era o fetiţă slabă, cu sâni de căţea... M-am pomenit în picioare, apoi în faţa uşii ei. Am bătut – niciun răspuns. Adormise. Am apăsat uşor clanţa, am împins. Nu voiam s-o trezesc. Doar să mă uit, să... M-am aplecat şi, minute lungi n-am auzit decât bubuitul de sub tâmple. Patul era gol.

☆ ☆ ☆

Buze fierbinţi atingându-mi în treacăt obrazul, cârlionţii de aur şi rochia prea scurtă săltând pe când cobora în fugă poteca; apoi, Doris a dispărut între hăţişuri. Nu mai avea nevoie de mine – deprinsese destule cuvinte şi, oricum, cartea-i era aproape gata. De la o vreme nu-şi ascundea nerăbdarea, căci gândurile îi zburau mereu *dincolo*, în lumea pe care n-o văzusem nici eu, nici tribul – deja uitaţi, stânjenitori.

Am pornit spre steiul de stâncă şi, sus, am dus binoclul la ochi: oceanul era una cu cerul, plaja strălucea în soare, satul părea pustiu. Toate se înnoiseră, însemnau, parcă, altceva. Iar dacă Doris avea să plece... Pentru ce oare? Bani? Faimă? Dintre mii şi mii de fire de nisip, îi pasă unuia când vântul îl poartă deasupra celorlalte?! N-o întrebasem, căci pentru mine se născuse abia de câteva luni. Înainte? Doar eu, papuaşii, păsările. Ea îmi tulburase rosturile, tihna. Viaţa mea era o sticlă pe care în fiece zi o priveam fără s-o văd. Şi iată că o femeie albă vine să-mi spună: „sticla asta-i goală". Cu ce s-o umplu?

În noaptea *aceea*, Doris s-a întors după patru ore, patru veacuri de nebunie şi aşteptare. O pândisem de la fereastră, dar n-am coborât. Poate fusese pe plajă – varul se luase pe alocuri, coama spoită se muiase – ce să facă în sat?... De atunci nu mă mai furişam noaptea în camera ei. Poate era acolo. Dar gândul că, poate, lipsea mă înfricoşa prea rău...

Am zărit fluturarea rochiei roşii lângă mlaştină. Arşiţa strânsese apele într-un ochi tulbure, malurile uscate crăpau, iar peştii rămâneau prinşi în mâl. Însă vânătorii nu veniseră, nu se făcuse destul de cald. Şi totuşi, bărbatul a ieşit dintre trestii, a întins mâna... O pasăre mi-a fulgerat prin faţă. Am tresărit şi am scăpat binoclul, cu inima zbătându-se să-mi spargă pieptul. Când i-am găsit din nou, femeia cu veşmântul ridicat până sub sâni şi papuaşul păreau un talaz ce zvâcnea înainte şi înapoi, alb, roşu şi negru. El o frânsese de mijloc: ea se proptise în mâini, îşi scutura capul fără încetare şi vârtejul pletelor îi descoperea pe rând obrajii goliţi de sânge, gura sfâşiată de strigăt, ochii ieşind din orbite...

☆ ☆ ☆

Dreaptă, încordată, Doris îşi stăpânea până şi tremurul pleoapelor. Noaptea trecută împachetase ore în şir, umplând ladă după ladă cu manuscrise, filme, casete, scoici, statui de lemn, piatră şi os. Dar mai voia ceva, *asta*, până să plece pentru totdeauna.

Femeile negre încremenite în jurul celei albe, murmurul tribului. Apoi, Doris a deschis încet ochii. Trecea de la una la alta, atingându-le pe rând, şi ele se înfiorau, trezite la viaţă de mâinile cu unghii purpurii. Mâinile acelea... Trupul ei zvârcolindu-se în iarbă, pe nisipul plajei, între tufe. Cu unul sau mai mulţi deodată, dându-li-se în atâtea feluri, cu atâta patimă, încât negrii păreau adesea înfricoşaţi. Iar undeva, nu departe, eu, acoperindu-mi urechile ca să nu-i aud ţipetele groase, stranii... Şi dincolo de furie, de neputinţă, mă întrebam iarăşi şi iarăşi: *ce* era Doris? O albă care nu-i şi doamnă, una de-a *lor*?! Dar fiicele tribului nu strigau, nu se zbuciumau, nu căutau plăcerea...

Doris: fus de sidef răsucit între braţele negre. Zeci de pene se înfigeau în împletitura ce-i strângea mijlocul – lungi în spate, scurte, dese, pe şale. Când a fost gata, femeile s-au tras înapoi, iar coada-coroană a unduit ca un imens evantai. Luna se ridicase, liniştea nopţii era o crustă tot mai subţire. După o vreme a răsunat un răpăit: coaja oului plesnise. Şi Doris şi-a început dansul peste fărâmele încremenirii. Pasărea se născuse, era una cu tribul. De ce venise aici, de ce pleca?! Poate că într-adevăr se jucase – cu mine, cu papuaşii. Iar acum se întorcea la alţi oameni, la alte jocuri... Tribul cânta. Buze rotunjind sunetele, aruncându-le la picioarele dansatoarei, palme izbite sacadat. Un pas al ei, fluturarea penelor, kamele bubuind dezlănţuite şi, deodată, glasurile subţiri ale fluierelor de bambus cerând, stăruitor, un răspuns. Dar Pasărea Albă rămânea mută. Se risipea numai, în spirale de fosfor, luneca prin văzduh, sălta – roată vie, rostogolită înăuntrul cercului de ochi strălucind în lumina focurilor, de guri rostind acelaşi cuvânt. „Dor-ys" îndemnau papuaşii, „Dor-ys" porunceau kamele. Şi Doris dansa. Cu lacrimile şiroind pe obraji, muşcându-şi buzele. Căci dansul Păsării Albe era zadarnic. Putea să caute zborul, înalturile, mereu mai îndârjită, mereu mai fără de speranţă, însă până la urmă tot avea să cadă. Iar negrii o să toarne în ea keu până ce va vărsa, ca o oală prea plină. Apoi, trebuia să zacă până-n zori în vatra unui foc stins şi orice bărbat putea s-o aibă dacă îi umplea gura cu cenuşă. Iar la ivirea soarelui Doris va fi o papuaşă ca oricare... Ba nu, în zori femeia albă o să plece – însă tribul nu ştia asta.

M-am uitat la trupul asudat, lucind sub curcubeul penelor roşii, albastre şi verzi. Braţele spintecau aerul, tălpile aproape că nu atingeau pământul. Papuaşii îşi topiseră strigătele într-unul singur, „Orrr-yss", care-mi spărgea tâmplele; nu mai vedeam bine şi m-am sculat, clătinându-mă.

M-am dezmeticit lângă casă. Degeaba alergasem: tobele, urletele, mă urmau. Am trântit uşa, m-am rezemat de ea abia suflând – şi, brusc, s-a făcut linişte. Scăpărând un chibrit, am văzut că nu eram în bungalow. Masa lungă de lemn, rafturile cu scule, lăzile. Nimerisem în atelier; însă era bine aici, sunetele de-afară nu răzbăteau prin pereţii groşi. Am coborât obloanele şi, în beznă, m-am lăsat pe scaun cu un gând-geamăt: *s-a sfârşit.*

☆ ☆ ☆

Bisturie, foarfeci, pense şi ace, de toate mărimile, de toate formele, lustruite, fără urmă de rugină. Aţă, sârmă, cârlţi, talaş. Uitasem scama şi am scos un pachet, încă unul. Le-am rânduit, am umplut tăvile cu spirt. Din spatele meu au izbucnit alte strigăte, dar nu m-am întors, n-aveam timp. Nu încă.

... Mi-au adus-o în zori. Stăteam cu fruntea în palme, fără să dorm şi fără să fiu treaz, când am auzit ciocănitul: întâi uşor, doar un râcâit, apoi tot mai puternic. Am deschis uşa, ieşind în lumina cenuşie, iar papuaşii m-au întâmpinat cu vorbe încleiate de keu. Erau şase, însă mai încolo se ghiceau alţii, aşteptând. M-am uitat la chipurile lor, la trupul purtat pe braţe şi le-am făcut semn să-l aducă înăuntru. Abia când l-au pus pe masă am văzut ce era: o pasăre. Mare, cu penele de pe cap muiate, lipite de ţeastă, cu ochii închişi, cu gura plină de cenuşă. Răsufla rar, şi când mi-am lipit urechea de pieptul ei i-am auzit bătăile inimii. Negrii m-au ajutat s-o scot din plasă, să-i desfac cingătoarea, s-o salt în picioare. Au ţinut-o până ce i-am legat aripile laolaltă, au tras frânghia trecută peste una din grinzi şi pasărea a rămas legănându-se, cufundată în somnul acela greu; însă nu se uitau la ea, ci la cufăr. L-am descuiat, înghesuindu-le în braţe comori la care nici nu visau: oglinzi, suluri de pânză, cuţite,

bile de sticlă, tingiri. Niciodată nu fusesem aşa de darnic, dar meritau – fiindcă înţeleseseră înaintea mea ce era Doris...

M-am spălat multă vreme cu apă, apoi cu alcool. Am ridicat mâinile, le-am vânturat ca să se usuce. Mănuşile subţiri, mulându-se pe fiece deget, mirosul de cauciuc, de talc – în sfârşit, eram gata. M-am răsucit spre Doris şi ţipetele m-au izbit drept în obraz. După rugăminţi şi promisiuni ce se amestecau, îşi pierdeau şirul, doar ţipete: ascuţite, prelungi, ciudate... O apăsare, carnea tresărind sub buricele degetelor. Nu, n-o să mă pripesc! Pulpele tari, coapsele puţin arcuite, linia şoldurilor de la care palmele îmi lunecau în sus, spre locul unde răsuna ticăitul iuţit nebuneşte. Peste tot, pielea rămăsese netedă, n-avea zgârieturi, pete; iar înăuntru nu se frânsese niciun os. Pasărea era întreagă. La început, papuaşii mi le dădeau însângerate, stâlcite; apoi învăţaseră cum să le prindă cu laţul, cu plasa. Însă Doris era prima pe care o aduceau vie... Am continuat să pipăi oasele, muşchii, fără să-i iau în seamă strigătele. Trebuia să fiu mai cu grijă ca oricând: Pasărea Albă era altfel decât celelalte. Coada-coroană zăcea pe podea, uitată, iar de pe trupul atârnând în văzduh şiroia sudoarea. De unde, cu ce să încep?

Lângă perete, un lighean gol, ruginit. L-am tras sub ea şi Doris a prins din nou să ţipe. Se zvârcolea neîncetat, răguşise, ţipetele îi deveniseră groase, sparte şi m-am oprit. O mai auzisem strigând aşa – când se tăvălea, se zbuciuma sub bărbaţii tribului... Şi deodată am priceput. Ţipetele nu fuseseră pentru ei; nicio clipă. *Pe mine* mă chemaseră, să-i dau ceea ce negrii nu ştiau – cum ar fi putut?! – iar eu mă frământasem degeaba... Dureros, sunetul m-a dezmeticit: Pasărea nu mai avea răbdare. Ţipetele i se înteţeau, obrajii i se goliseră de sânge, ca *atunci*, ca de fiecare dată. Căutase de atâtea ori ce era atât de aproape...

Am adâncit bisturiul din răsputeri, până ce lama a dispărut. Am simțit-o poticnindu-se, Doris s-a cutremurat şi ceva fierbinte mi s-a scurs pe mână, picurând în lighean. Am dat din cap: da, venise timpul. Oțelul a început să taie carnea moale, urca tot mai lesne, lăsând în urmă două margini roşii ce se lungeau. Femeia-pasăre mă ajuta cu zvâcnete mici, în tăcere. Tălpile i se chirciseră, tremura, îşi muşca buzele sfârtecate.

— Încă puțin, frumoasa mea. Încă puțin şi o să-ți scot tot răul dinăuntru, o să pun în loc scamă curată şi câlți...

Un freamăt a trecut prin văzduh, zidurile, podeaua au părut să se clatine. Doris nu se mai zbătea, mă ațintea doar, cu ochi imenşi, arzători – era bine, trebuia să stea liniştită, căci pielea putea să se rupă... Mi-am şters fruntea şi m-am dat înapoi, smucind, retezând. Atunci am auzit un oftat. M-am uitat în sus: Pasărea adormise, cu capul căzut pe umăr, împăcată.

☆ ☆ ☆

Am împins uşa atelierului. N-o încuiam: nu intram decât eu, iar păsările n-aveau cum să iasă. Stăteau în rafturi ca într-o colivie imensă, fără gratii. Mă primeau cu foşnete tainice şi ochii de sticlă sclipeau, mă chemau să le ating, să le mângâi, măcar câteva clipe. Aş fi vrut, dar nu puteam – erau atâtea de făcut... Şi *ea* mă aşteptase. În mijlocul camerei, arcuită spre spate, cu mâinile avântate înainte. Era cea mai frumoasă: piroanele care-i țintuiau tălpile de postament şi cicatricea subțire, prelungă, nu izbuteau să-i umbrească desăvârşirea, tot ce se desluşea pe chipul cu gura sfâşiată de un țipăt mut, în încordarea picioarelor şi a pântecelui, în tăria fiecărui sân. Doris. Venise de peste ocean, singuratică, tânjind după ce numai eu mă pricepeam să dau. Iar după

ea, papuaşii mi le-au adus şi pe celelalte vii. Căci îmi aflaseră menirea: să scot răul dinăuntrul trupurilor ce se zvârcoleau de nerăbdare, în rătăcire şi dorință...

Mi-am lipit buzele de pielea catifelată, mirosind a talc. Era la fel de albă, de netedă ca în serile când, în şezlong... Şi trupul era la fel, şi părul – în Casa care devenise şi-a ei, Pasărea Albă rămânea neschimbată. *Dincolo* ar fi îmbătrânit, şi-ar fi întinat frumusețea. *Aici* nici timpul, nici alți bărbați n-aveau s-o mai atingă... I-am răsfirat penele cozii, mi-am trecut un deget peste roşul pălit al ghearelor de la picioare.

— O să le vopsesc din nou, draga mea. Dar acum mă aşteaptă o soră de-a ta, mi-au adus-o în zori, mânjită de sânge şi noroi, căci este din tribul vecin, şi băieții au fugărit-o întreaga noapte, jucându-se cu ea printre tufe. Am spălat-o, i-am ales pene şi ochi noi, negri, netulburați de spaimă. Ştiu, nu-i decât o Pasăre Fără Nume, nu e asemeni ție; dar se zbuciumă sub grindă, îmi cere să-i dăruiesc ce ai cunoscut şi tu, ce ați cunoscut toate şi eu nu pot, nu trebuie s-o las să aştepte...

Ilustrație de Gionescu + Al

Tolea Cioboată

de Daniel Ninoiu

Poveste inspirată din poeziile
lui Marin Sorescu

Se făcuse primăvară de-a binelea afară, iarba şi frunzele pomilor erau verzi, dar predomina peste tot acel verde crud pe care doar în primele zile ale lui mai îl poți zări; albinele începuseră să-și facă de lucru printre florile proaspete de cais și de cireș, atrase de mirosul parfumat și proaspăt care plutea peste tot în aer, peste casele oamenilor, peste grădini, peste vârfurilor sălciilor înflorite. Soarele ardea pe cer ca o văpaie și o căldură plăcută, cum nu se mai simțise de multă vreme, invadase după-amiaza care se așternuse peste meleagurile pitorești mărginite de apa Tesluiului.

— *Ei aș, nu-i a ploaie prea curând*, răspunse moș Tincu la o întrebare nepusă, încercând să închege o discuție cu alți doi cunoscuți din sat, ce ședeau pe lavița din fața birtului cu câte un pahar de tescovină pe masă.

Moș Tincu părea că e de-al satului de când lumea, deși nimeni nu știa de unde venise și se aciuase pe la ei. În urmă cu un an se pomeniseră cu el că întreba prin sat că ar vrea ceva de lucru. Nimeni nu știa unde stă, umbla vorba ba că-și făcuse un bordei din crengi și frunze veștede în pădurea de

peste Teslui, care ținea până la Voineasa, ba că moș Tincu se aciuase pe iarnă pe la vreo stână, pe undeva pe dealurile care duceau spre Viișoara și Urieni. Oamenii care spuneau asta nu ar fi putut băga mână în foc că așa este, dar oricum nu interesa pe nimeni, întrucât, ca să-și câștige o bucățică de pâine, moșul mergea la pășunat cu vitele ori caprele sătenilor; stătea cu ele pe islazul de unde se lățea polovina și se lăsa în Teslui cât era ziulica de lungă.

Unii țărani, prinși cu diverse treburi și ale căror drumuri treceau pe lângă izlaz, duceau prin sat vorba că-l mai auzeau pe bătrân filozofând cu vitele, cu cerul, cu pomii ori cu tufișurile, așa cum stau oamenii de discuție bunăoară, însă de zăbovit niciunul nu se îndurase nici măcar ca să afle ce anume le spunea. *„A dat în mintea copiilor la bătrânețe"*, gândeau și treceau mai departe fără să se uite-n spate. Vitele păreau să-l asculte cu mare atenție, să bage la devlă ce le spunea moșul și să pască liniștite în continuare, ca și când nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lor nu era ieșit din comun, ci doar o parte a unei normalități cotidiene.

— *Da' de ce, bre moș Tincule?* făcu pe curiosul unul dintre ei, Tudor al lui Mardale, care-și ținea aproape o greblă și un sac cu frunze veștede și vreascuri pe care le curățase de undeva, cel mai probabil acesta fiind motivul pe care-l invocase pentru a putea pleca de acasă.

— *V-aș spune eu tălică, bre neică Tudore, dar nici nu se poate așa, pe burta goală, măcar de-ar fi una de bogdaproste,* spuse moș Tincu, privind cu jind la paharele mesenilor și mestecând cu poftă cuvintele.

— *Ai gusta ceva, moșule?* îl întrebă și cel de-al doilea mesean, un țăran de sta în capul satului, pe linia mică, de i se zicea Mitu. *Uite, ia-l de colea pe-al meu, că nu-l mai duc. De bogdaproste să fie, pentru cei care nu mai pot să stea cu noi și să bea...*

Și își împinse paharul cu tescovină în fața moșneagului. Acesta îl luă, îl mirosi mai întâi cât să-i savureze aroma, îl privi cu recunoștință, apoi îl duse spre buze și gustă îndelung lichidul, ca și când ar fi vrut să-l înmulțească în loc să-l dea peste cap.

— *Ei, acum ai de gând să ne spui au ba de ce nu plouă curând?*

— *Cum să nu, oameni buni, stați o țâră, că dară nu dau turcii, și-o să vă spui acușica,* încercă moș Tincu să lungească momentul, și mai duse încă o dată paharul pe sub nas ca să-i mai simtă aroma.

Mai bău puțin din el, după care-l ridică în fața ochilor, privind spre albastrul cerului prin băutura rămasă.

— *Vedeți?* li se adresă comesenilor. *Ia priviți aici...*

— *Ce să vedem?*

— *Norii...*

— *Care nori?* zise Mitu.

— *Ăia care nu sunt, moșule?* întrebă și Tudor.

— *Uitați-vă și voi, cerul e liber,* întinse moș Tincu mâna spre cer într-un gest teatral. *Nu sunt nori deloc, pe niciunde. Nici dinspre munte, nici de dincolo, de la Coama Argetuienilor înspre sârbi...*

— *Asta puteam să vedem și noi,* făcu înciudat Mitu, *și încă fără să mă lipsesc de-un pahar de tărie.*

— *Ăsta a fost de bogdaproste, Mitule,* protestă moș Tincu, *să nu-ți pară rău de el. Așa cum îmi pare rău mie că nu știți să vedeți ce trebuie, nu cunoașteți semnele lumii să le cetiți... că lumea, dragii moșului, ori Dumnezeu, ori Sfânta Treime, alegeți ce doriți, să știți că vorbește cu fiecare dintre voi în parte, vă trimite câte un semn pe care trebuie să știți să-l deslușiți.*

— *Moșule, am impresia că ne duci cu vorba și vrei să ne amăgești cu voroave de-ale dumitale, din cele bătrânești,* adăugă Mitu. *Cred că îmi mai iau o tărie, acum, că asta se duse de sufletul morților.*

Și îi făcu un semn lui Petre Țuruc, ăl de ținea cârciuma în sat, să-i mai toarne încă un pahar.

— *Să știi că a fost primită tescovina tălică, Mitule, cu jumatea ceea de pahar chiar ți-ai făcut pomană întru cinstea adormiților tăi,* completă moș Tincu. *Că și morții ăștia ai noștri, oricât am spune că nu mai simt nimic, acolo jos, sau sus ori unde or mai fi ei după... ehe, nu este chiar așa, din gând și în faptă, tot mai află și ei ce este pe-aici, pe la noi, la suprafață. Unii mai știu, alții mai simt, dar toți suferă pentru una-alta; pentru uitare, pentru nepăsare ori pentru răutate. Că s-a-nrăit lumea ce nu s-a văzut, drept să vă spui...*

— *Înrăită au ba, moșule, da' să știi că lumea este plină de șarlatani de tot felul. Uită-te și matale, că de când venișI ne tot păcălești, ba că ne spui de una, ba de alta, și mai mult vorba ce-i ne ține, că în afară că ne spui niște povești ca să ne duci departe de ceea ce trebuia să ne zici și să ne pierzi pe-acolo, altceva nici că am auzit,* spuse Tudor al lui Mardale. *Și uite, soarele-i la chindie, nu mai e mult și scapătă, iar noi ar trebui să plecăm pe la casele noastre... Păi treabă e asta?*

Moș Tincu privi oarecum absent spre paharul de tescovină, pe care îl goli hotărât în secundele imediat următoare, apoi își încrucișă brațele peste masă și li se adresă cu o voce joasă, gravă, și pe un ton schimbat:

— *Ascultați aici, măi băieți... voi chiar vreți să vă spun o poveste dintr-asta, bătrânească? Știți voi oare cum sunt poveștile din bătrâni? Pentru că nu sunt pentru toată lumea; există oameni care au trăit poveștile astea, să știți... voi doi credeți că sunteți suficient de pregătiți pentru așa ceva?*

— *Bre, nea Tincule, zi mai bine că matale încerci să ne duci cu vorba și să capeți încă un rând de tescovină,* îl apostrofă înciudat Mitu, tot mai apăsat de regretul că a cheltuit un pahar de tărie pe nimica.

— *Dreptu-i că nu mi-ar strica,* recunoscu moșul, *însă pentru sufletul adormiților am primit unul și îmi este îndeajuns, bogdaproste! De acu înainte îmi voi lua doar pentru sufletul meu, că trebuie să-l cinstesc și pe el cumva. E singurul pe care-l am... în fine, ce-o mai fi rămas din el, după atâta amar de vreme. Dar ia dați-vă voi mai spre mine, așa, să vă spui ce am auzit eu de la unii megieși că s-a-ntâmplat într-o vreme prin alte părți, prin alte sate, atât de demult că dacă nu s-ar trimite dintr-o ureche într-alta i s-ar pierde urma în ani.*

— *Și cam despre ce te-ai îndupleca să ne povestești matale?* întrebă curios Tudor al lui Mardale, mulțumit în sinea lui că nu trebuia să-l cinstească pe moș Tincu în seara asta.

— *Fiți atenți la mine; o să vă povestesc despre niște oameni, un bărbat și-o femeie, o familie cum ar veni, care furau haine, fiindcă din asta trăiau. Altceva nu știau să facă, iar munca, se vedea treaba, nu putuse să se lipească de ei. Furau haine, dar să fim bine înțeleși, nu furau orice fel de haine. Asta pentru că în acele vremuri oamenii erau atât de săraci, că unii dintre ei erau în stare de orice ca să facă rost de un bănuț.*

Cârciumarul apăru de după ușa birtului cu alte trei pahare pline cu tescovină, pe care le așeză tacticos fiecăruia în față. La privirile mirate ale celor doi comeseni, care voiau să spună că ei nu ceruseră așa ceva, moș Tincu scoase o pițulă de la chimir și i-o întinse lui Țuruc, cu mulțumiri pentru osteneală, după care își amușină, după bunul obicei deja statornicit, băutura, bucurându-se de fiecare aromă fructată în parte, ca un copil care-și dorise acel ceva foarte mult. Sorbi cu plăcere din pahar, având grijă ca prin cerul gurii să i se plimbe fiecare picătură aromată de lichid, apoi le înghiți fără să se grăbească, lungindu-le savoarea.

— *Ia spune-ne ghidușia pe mai departe, nea Tincule,* îi ceru Mitu, mângâind și el cu puțină afecțiune paharul ca și când ar fi preluat din apucăturile acestuia. *Cum ar veni, să știi și*

matale că snoave dintr-astea, cu oameni care fură țoale de la rumâni, mai auzirăm noi și de pe la alții, că lumea-i mare și pestriță; încai, dacă tot avem un pahar în față, zic mai acuși să-l bem și să te-ascultăm...

— Bine faceți, că pahare dintr-astea mai sunt la cârciumă, socoti moșul și începu să deapene:

— Știți și voi că din furtișagul unei țoliță, unei opinci, ilic ori a unei velințe, nu se iscă așa mare sfadă; nu zic, sunt unii care le ia de pe sfoara unde sunt puse la uscat de femei, dar ăștia-s mai degrabă niscai găinari, din ăia rupți în coate de foame. Altminteri, nu zic, fiecăruia ni s-a-ntâmplat să dobândim, într-un fel sau altul, țoale de pomană, ori poate un cioltar care nu era trebuință altcuiva. Când vii pe lume, când te fată mumă-ta la o adică, de-acolo ieși complet gol, că n-o fi bâlci printr-însa să te-nțolești cumva. Ș-apoi, tot ceea ce dobândești apoi și tragi pe tine, de la cămașa de prunc la primele izmene când mergi copăcel, sunt numai haine de câștig, pe care le primești de milă, de pomană. Doar că băiatul acesta de care vreau să vă spui, Tolea Ciobotea, nu fura haine de pe sârmă și nici de bogdaproste nu prea primea, nuuu... că doar se prinseseră cu bănuiala alde lumea de prin sat că schimba fel și fel de țoale, velințe și păretare cu precupeții din târguri. Și totul fu bine și frumos pentru toată lumea, atât pentru oamenii din sat, cât și pentru Tolea Ciobotea și muierea lui; asta până când începuseră oamenii să vorbească de unde au țoalele ăștia ai lui Ciobotea. Ba că unele erau ponosite și mucegăite, iar altele noi miroseau urât de parcă stătuseră ferecate ani la rând în dulapuri; ba că nu erau luate chiar de prin târguri și iarmaroace, ci mai degrabă din furtișaguri de peste tot, numai ei știau de unde; ba că zăvelcile, vâlnicele ori scurteicele pe care le ducea Toloaica în târg erau scoase de pe femeile moarte, dar de pe alea de la oraș, că erau gătite și împopoțonate cu ce aveau ele mai scump, și câte și mai câte.

Că vorba ceea, trebuia să mănânce și gura lor o pâine. Numai că, într-o primăvară, începuse Tolea să umble prin sat cu o șubă

mare pe el. Era una mare de el; ce-i drept nu părea ponosită, ci aproape nouă, numai că se vedea că nu fusese meșterită pentru el, că prea se mișca de parcă ar fi fost prins și întemnițat într-însa. Se uita lumea la el ca la o arătare, până când îl vede lelea Floarea și începe să se crucească:

„— Bre Tolco, da' de unde ai tu, maică, șuba asta, că doar nu o fi a ta? Ci ea a fost a lu' tăticu, de l-am îngropat cu ea astă-toamnă. N-are cum, eu o recunosc dintr-o mie, că și-a luat-o de moarte mai an din târg."

Și unde nu pui că începu fomeia să plângă și să se vaite, că ce-o face acum ticu ei, în groapă, fără șubă, că i-o fi și lui frig, că na, cum a avut Tolea acesta inima să-l lase pe mort dezbrăcat în tron, și câte și mai câte, plângea și se văicărea de-ți venea și milă de la atâta jale. Îți dai dumneata seama, lelea Floarea deja își imagina cum o fi tremurând tac-său acela în groapă, asta după ce-l înmormântase cu tot ce trebuia și-i făcuseră oamenii toate rânduielile. Și atât s-a văietat și atât a plâns, că se milostivi de ea Grigore, șeful de post, și ieși pe uliță, să afle care-i motivul zarvei.

„— Care-i treaba pe-aici, măi fârtaților, de la ce vă luarăți?" întrebă el, sperând ca la vederea sa toată lumea să se potolească și să înceteze tărăboiul.

Lelea Floarea își reluă văcărelile și plânsetele, și începu să povestească, amestecând cuvintele, însă șeful de post se îndreptă cu privirea spre Tolea:

„— E adevărat ce spunea lelea?"

„— Este, dom' șef, recunosc că l-am scos pe Murgaciu din groapă, eu împreună cu muierea, dar ca să-mi iau șuba, că-mi vine bine. Toată iarna asta am ținut-o în pădure, că prinsese mucegai; am lăsat-o să ningă peste ea, s-o plouă, s-o vânture furtunile și s-o scuture de viermi; da' acum este gata aerisită, și veni să zic bogdaproste pe ea, că de mare trebuință-mi va fi de acu-ncolo."

„— Băi Toleo", îi spuse ușor nervos, „te duci 'mneata frumos și pui îndărăt șuba asta, că nu e a ta, ce mă interesează că zisăși

tu bogdaproste dacă nimeni nu ți-o dădu ție de pomană. Încă de astăzi să te duci cu Toloaica și s-o puneți la loc; și fiți atenți aici la mine, că mâine trec pe la voi p-acasă să vă verific, și să nu mai faceți așa ceva niciodată, că vă bag în arest până crăpați... Ce, crezi că nu se știe că voi furați țoale din cimitire?"

„— Păi dacă am zis și bogdaproste pe ea," protestă Tolea, care nu înțelegea unde-i păcatul lui, „cum adică să o duc înapoi dacă a fost dată mortului de pomană?"

„— Mă, tu n-auzișsi bine ce-ți zisăi, trebuie să mă repet? Fă bine dracului și du-o mortului înapoi! Nu mă interesează cum o faci, dar vezi că dis-de-dimineață vin peste tine cu militari să te verific, înțelesăși? Hai, du-te de-aici și să nu te mai văd până mâine..."

Păi și nu spuneți că șeful de post se ținu, al naibii, de cuvânt? Zis și făcut; a doua zi de dimineață, împreună cu doi răcani de la post, care făceau armata voluntară, se și înființă în curtea lui Tolea. Numai că, acolo, ce să vezi? Curtea era plină de lemne rupte și împrăștiate peste tot, geamurile de la casă erau sparte și ciobu-rile împrăștiate prin iarbă, gardurile puse la pământ, pătulul dej-ghinat, iar Tolea și muierea, păruiți și zdrențuiți bine de tot, pur-tând urme de lovituri pe față și pe corp, încercau să strângă de pe jos gunoaiele și să le adune într-un colț din bătătură. Ce să mai, la ăștia ai lu' Ciobotea era ca după război, trebuia să calci foarte atent prin curte să nu care cumva să dai în vreun ciob și să te-alegi cu rană la picior.

„— Da' ce vrajbă a fost aci la tine, Toleo?" îl întrebă când văzu debandada din ogradă.

„— Iaca, ce să fie, dom' șef," se plânse omul, „că în puterea nopții ne pomenirăm cu-alde tac-său lu' lelea Floarea c-a venit să-și ia șuba îndărăt. Și unde nu pui că nu era singur, ci cu alte moarte care veniseră și ele după cataveici, și au făcut prăpădul ăsta."

„— Cum vine asta, Toleo, cum să vină morții din cimitir la tine?"

„— Așa cum mă vezi și cum te văd, dom' șef. Barem de s-ar f. mulțumit să-și ia țoalele îndărăt, dar ei căutară și-n lada de zestre a muierii și-i luară tot ce-avea și ea pe-acolo, perini, pânze, velinți și așternuturi, ce să mai, ne-au tâlhărit de toate odoarele și mă lăsară îracani, vai de ziulicile mele! Și-n plus, ne sparseră toate geamurile, rupseră giurgiuvelele, până și pătulul prinseră de ni-l stricară."

„— Mă Toleo, tu ești sigur de ce spui?"

„— Păi nu te mint, dom' șef, că doar nu eram beut or altceva. În zori trebuia să plec pân' la bâlciul de la Robănești cu toate țoalele de le strânsesem, numai că acu' mai pleacă, Toleo, dacă mai ai cu ce... Tot ne luară, nu ne lăsară nimica întreg."

„— Mă, să nu fi fost tu călcat de alții, care să fie cam vii, și ție să ți se fi părut că sunt ăia morții", îl iscodi neîncrezător șeful de post.

„— Păi eu nu-i cunosc, ce crezi acum, ha? Că ăia vii mai miros a ceva, a om, pe când ăștia de veniră azi-noapte puteau a hoit și a mucegai, aveau obrajii vineți și scofâlciți, cu ochii duși în fundul capului ca niște viermi, și se mișcau cam greu de la atâta stat pe spate. Dar lasă mata acu', numai să vezi că am eu ac de cojocul lor."

„— Păi și ce-ai de gând să faci, bre?"

„— Fac eu niște țepușe dintr-astea, din lemn, și pe urmă mă duc să-i dezgrop, ca să văd pe la care dintre ei mi-au dosit zestrea muierii. Și pe care-l văd că le-a dosit ori că-i mișcat cumva, pac!, îi bag țăpușa asta în inimă, să nu mai vină în toiul nopții peste oameni și să-i tâlhărească, că mie nu-mi place joaca asta de-a moroiul, mă-nțelegi dumneata?"

„— Auzi, Toleo, eu zic să stai cuminte și să nu fii afurisit, că mă superi", îl avertiză Grigore. „Termină aici de strâns ce este spart și dejghinat, și p-ormă te-aștept la post să îți iau declarație; că mie mi se pare că altcineva, mai viu, și nu morții, își făcură lucrare pe la tine azi-noapte. Și nu mă face să viu din nou pe-aici să te caut, că am treabă de nu mă văd, înțelesăși?"

„— Înțălesăi, dom' șef, cum să nu," confirmă atunci Tolea, „n-ai grije mata, că întocmai o să fac."

Este lesne de înțeles că până seara Tolea nu a mai apărut la postul de jandari, așa cum promisese. Fiindcă nu i se păruse atât de important, nici șeful de post nu mai avu chef să-l mai viziteze încă o dată, așa că-și văzu de ale lui, după cum își avea omul de aranjat treburile, cu gândul că-și va face drum din nou dis-de-dimineață.

Nu se luminase bine de ziuă, să tot fi fost cam pe la primul cântat al cocoșilor, că muierea lui Tolea bătea cu putere, în hohote de plâns, în poarta unde locuia Grigore. Mai mult urlând vorbele decât articulându-le coerent, reuși astfel să-l trezească nu doar pe el, ci și pe vecinii de la casele din jur. Plină de sânge pe mâini, pe veșminte și pe față, femeia tot repeta „Tolea al meu! Aoleou, Tolea al meu!", astfel încât lui Grigore nu-i fu greu să înțeleagă că se întâmplase ceva rău cu alde Cioboată, altfel nu venea muierea în crăpătul zilei să se plângă la el. Se echipă repede, ca la armată, trecu pe la post să-și ia arma, îl trezi pe unul dintre răcani și-i zise să-l însoțească, și apoi merseră glonț la Tolea acasă.

Când ajunseră acolo, priveliștea care li se dezveli ochilor îi înfioră. Printre perdelele de aburi ale dimineții, care se dădeau la o parte pe măsură ce se apropiau de casă, începuseră să apară, pe rând, cearșafurile albe, fețele de pernă imaculate, cămășile de in apretate, pânzele și velințele noi, toate lucrurile din zestrea Toloaicăi, fiecare din ele prinse de pereții casei cu câte o țepușă din lemn năclăită într-un sânge negru și vâscos, prelins domol până-n țărâna din curte.

Ceva mai încolo, cu palmele pironite pe peretele cuhniei cu niscai cuie, l-au găsit zăcând pe Tolea într-o baltă de sânge, cu o țepușă înfiptă adânc în piept, și cu Toloaica ținându-i capul în mâini și urlându-și durerea la ceruri.

Ei bine, asta a fost povestea pentru care v-am întrebat dacă sunteți pregătiți s-o ascultați, încheie Moș Tincu, după care

făcu o pauză din povestit și dădu peste cap ultimele înghițituri din paharul de tescovină din fața sa, și-l puse apoi pe masă cu un plescăit de plăcere. Noaptea deja se lăsase peste sat, iar felinarul din ușa cârciumii arunca umbre ireale, care păreau că dansează după cum adierea vântului de noapte mișca flacăra.

Se lăsase o tăcere îndelungată între ei și liniștea fu întreruptă tot de ăl bătrân:

— *Mă întrebărăți adineauri de unde știu că nu-i a ploaie prea curând, așa-i?*

— *Așa-i, moșule,* îngăimă Mitu, care nu se mai atinsese de minute bune de paharul din fața lui.

— *Ei bine, să știți și voi de la mine că atunci când se vor face norii a nicovală înspre nord, peste munte, atunci are să tragă un ropot de numa-numa. Și dacă norii se strâng în partea aia, spre sârb, și auziți bubuituri, atunci o să fie de bine; pe când dacă bubuie din partea ailaltă, peste Coama Argetuineilor, spre oraș, să luați aminte, că nu întotdeauna este a ploaie. Acolo mai sunt și alte socoteli, mai vin și alte neamuri, lucrurile sunt mai complicate.*

Și făcu o pauză.

— *Auziți voi aici, mă băieți,* mai adăugă el ridicându-se anevoios de la masă și aranjându-și chimirul și cojoaca de pe umeri, *acum eu cred că e timpul să mă duc într-ale mele, că iar au început să-mi înghețe buricele degetelor.*

— *Și ce înseamnă asta, nea Tincule?* îl întrebă Tudor al lui Mardale.

— *Înseamnă, măi copii, că iarna o să sosească mai devreme anul acesta, și că nopțile de mai sunt încă reci. D-aia moșul vostru are să se acopere în noaptea asta cu blana a groasă, altfel iar îmi înțepenește spatele și începe să mă doară rana.*

— *Care rană, bre?*

— *Rana de la țăpușă,* răspunse bătrânul, pornindu-se la drum. *Că a dat bine Tolea ăla, mă copii, nu s-a jucat...*

Și în timp ce moș Tincu se îndepărta mormăind și se lăsa înghițit de beznă, Tudor și Mitu, rămași în fața cârciumii, simțiră cum dintr-odată brațele li se blegesc și le pică nevolnice pe lângă trup, ca niște mâneci, cum gura li se strâmbă și nu mai pot nici măcar să strige după ajutor.

Luminos, cimitirul

de Lucian-Dragoş Bogdan

Pe aceste meleaguri locuieşte un popor aparte, evlavios. În tot ceea ce fac, oamenii cer ajutorul Atotputernicului, mulţumindu-I după aceea, ba încă adesea se salută pomenindu-L. Cu aceeaşi osârdie, însă, se tem de forţele necurate, dar fără a se deda la pedepsele care, în Apus, au semănat spaima în sufletele ereticilor. Şi nici de judecăţi precum cele din tânăra naţiune de peste marea cea mare n-am auzit să fie cazul.

La vremea când călătoria mea spre Orient m-a adus pe-acolo, locuitorii erau prinşi de mare forfotă şi nemulţumire, căci nu mai plouase de cincizeci de zile încheiate, iar animalele începuseră a naşte pui morţi. Ba încă şi copiii se îmbolnăveau mai adesea ca de obicei, deşi aici poate să fi fost de vină traiul nesănătos, căci oamenii sărmani trăiau în bordeie săpate în pământ, iar aerul târgului era îmbâcsit de manufacturile care mergeau fără încetare.

Pentru mulţime, însă, toate acestea se vădeau a fi semne că vreunul dintre morţii îngropaţi în ultima vreme nu era mort de-a binelea.

☆ ☆ ☆

De când am citit ştirea am ştiut că voi dori să merg acolo. Nu pot explica de ce. Nu era mai neobişnuită decât sutele de „întâmplări extraordinare" din toate cotloanele globului

pe care jurnaliștii avizi de senzațional le scoteau pe bandă rulantă pe post de *click-bait*.

Poate că declanșatorul l-a constituit faptul că locul de desfășurare era una dintre fostele țări aflate atâta vreme în sfera de influență a Uniunii Sovietice, dincolo de Cortina de Fier. Exista acolo un amestec ciudat și inedit de inocență și înapoiere, exotic în ochii mei. Inteligență și sărăcie. Ospitalitate și orori sociale.

Așa se face că, în mai puțin de o săptămână, îmi planificasem deja călătoria prin care – eram sigur – aveam să dejoc o farsă menită să impresioneze spiritele slabe și să stoarcă bani din buzunarele celor creduli.

Povestea în sine era o variațiune pe tema „ce se întâmplă cu oamenii după moarte". Zombii, vampirii, stafiile și locurile bântuite constituiau deliciul unei largi categorii de oameni și, prin extensie, a celor pregătiți să se îmbogățească din asta. Pentru mulți, ceea ce se putea întâmpla dacă te rătăceai într-un cimitir la miezul nopții reprezenta aventura supremă și nu rare fuseseră cazurile când oameni ce scurtaseră astfel drumul spre casă fuseseră găsiți morți la propriu de spaimă, după ce se agățaseră într-o creangă pe care o crezuseră mâna unui mort, ori călcaseră într-o groapă ce le dăduse senzația că pământul se deschidea sub ei ca să-i înghită.

Trebuie să recunosc că, cel puțin prin prisma recuzitei, cimitirul din articol avea o urmă de originalitate. Amplasarea lui lângă o stație de curent le permisese localnicilor să scornească povestea cum că, în nopțile cu furtuni năpraznice, fulgerele electrizau aerul, deschizând poarta către lumea de dincolo. Spiritele decedaților ieșeau la lumină, dansând pe morminte și furând sufletul vreunui trecător rătăcit, pe care localnicii îl găseau a doua zi rece, țeapăn. Din primul moment îmi sunase a oameni loviți de trăsnet – și exact asta eram pregătit să demonstrez. Prin urmare, în

bagaj am îndesat și două dintre manechinele ce mă însoțeau adesea în peregrinările mele demistificatoare.

Nu mă putusem abține și adăugasem o sabie de recuzită, frumos lucrată, pe care doream s-o pun în mâna unuia dintre manechine, imortalizându-l apoi, în timpul descărcărilor electrice și prezentându-l sub sintagma *There could be only one*. Mi se părea o găselniță amuzantă și nu era imposibil ca mitul spiritelor luminoase să se fi născut după ce locuitorii acelor meleaguri – multă vreme izolați de producțiile Occidentale – vizionaseră filmul *Highlander*.

Unul dintre prieteni mă acuzase la un moment dat că aveam o satisfacție deosebită în a distruge mituri, legende, în a strica poveștile ce dădeau culoare vieții care – și așa – e destul de searbădă. I-am replicat că nimic nu mi-ar făcea o bucurie mai mare decât să-mi fie contrazis scepticismul cu ajutorul dovezilor întâlnite pe teren.

☆ ☆ ☆

Țările est-europene au, pentru noi, o aură de exotism, de *tărâm fantastic*. Știu că acolo oamenii de rând dau mai multă importanță superstițiilor, vindecărilor făcute de femei bătrâne după ritualuri păstrate din moși-strămoși, decât medicinei alopate. Teritoriul prin care trec în ritmul lent al trenului îmi confirmă că am intrat într-o altă lume. Peisajele sunt mai aproape de natural decât la noi, în Occident – asta când nu sunt punctate de arhitectura cenușie, lipsită de simț artistic a stilului sovietic (câtă ironie să ajungă aici un popor ce a creat, de-a lungul istoriei, capodopere artistice în diverse domenii!). Oamenii, la rândul lor, sunt mai simpli, mai plini de voie bună și mai sociabili decât la noi. Păstrând proporțiile, mi se pare că am pășit într-un trecut unde mă întâmpină hobiții din Comitat.

Ajung la destinație după multe ore petrecute pe tren și, ulterior, pe autobuz, jurându-mi că drumul de întoarcere îl voi face cu avionul, indiferent cât m-ar costa. Mă cazez la un hotel ce încearcă să facă din spațiul sordid al unei construcții comuniste un loc adaptat standardelor internaționale. La viața mea am văzut și mai rău, dar am văzut și mai bine. Obosit după călătorie, iau cina – bună și sățioasă – apoi mă culc.

A doua zi pornesc în recunoaștere. Îmi las calabalâcul la hotel și, echipat doar cu o geantă ușoară de umăr, iau la pas localitatea până la periferia unde se găsesc, alăturate, stația de curent și cimitirul. În lumina dimineții însorite, dau impresia unui loc idilic – în măsura în care se poate folosi acest termen cu privire la un câmp ticsit cu morminte și generatoare.

Dau târcoale o vreme, apoi intru pe poarta deschisă și mă plimb printre locurile de veci mult mai pline de culoare decât cele de la mine de acasă. La fel ca în biserici, la noi e austeritate, în timp ce aici pare o celebrare a vieții, ca și cum decedatul n-ar fi trecut în neființă, ci a călătorit într-o lume mai veselă.

Știu că în antichitate zona fusese populată de triburi ce nu se temeau de moarte, ci, dimpotrivă, socoteau nașterea un eveniment nefericit, iar finalul vieții un moment de bucurie, căci mergeau să se alăture zeilor. Poate că, la fel ca peste tot în lume, creștinismul se amestecase cu tradițiile păgâne, dând naștere unei forme aparte de venerare a acestei vieți și a celei de apoi.

Conform poveștilor de groază pe care le citeam – avid în adolescență, amuzat la vârsta de acum – responsabilul cimitirului trebuia să fie un bătrân decrepit, cu fața plină de riduri, păr rar, gura știrbă, haine zdrențuite, eventual cu o cocoașă și mers șchiopătat.

Realitatea, însă, e mult mai prozaică. Omul are undeva pe la patruzeci de ani, ochelari moderni, câteva fire de păr alb la tâmple. Poartă tricou și blugi – cu alte cuvinte, arată ca o persoană obișnuită. Se plimbă printre morminte, oprindu-se în fața fiecărei cruci – aici notând ceva într-un carnețel, acolo îndreptând un buchet de flori de plastic, dincolo dând la o parte câteva frunze căzute pe lespedea de piatră. Când observă că mă uit la el, mă întreabă ceva. Îi răspund în engleză că nu înțeleg, iar omul trece la limba respectivă. O vorbește cu accentul specific acestei zone – despre care unii spun că e tipic slav, alții că, dimpotrivă, că ar avea mai curând caracteristici balcanice, venite pe filieră grecească. Eu nu fac diferența, doar îl sesizez.

Mă prezint și-i spun cu ce mă ocup, informându-l apoi cu privire la articolul care mă determinase să bat atâta drum. Cumva, văzându-l cum arată, mă aștept să zâmbească îngăduitor și să-mi spună că totul e o superstiție a bătrânilor locului, apoi să-mi dea explicația reală. Sau să-mi prezinte o strategie de marketing ce atrage anual mii de turiști creduli.

În loc de asta, omul – pe care am aflat că-l cheamă într-un fel ce seamănă cu Nick – susține că se întâmplă fenomene ciudate pe timp de furtună.

— Nu știu dacă o fi de la electricitatea statică sau ce, dar – mai ales dacă e noapte – apar siluete umane luminoase când fulgeră. Parcă dansează.

Evident, noaptea. Acesta e mereu primul indiciu că am de-a face cu o farsă – ori, în unele cazuri, cu superstiții locale. Totul se petrece pe întuneric, atunci când temerile ancestrale ies la iveală din creierul nostru reptilian, când simțurile ne sunt obturate și ne fac vulnerabili, când e greu să înregistrezi ceva clar dacă n-ai aparatură performantă – și chiar și așa, rezultatele sunt adesea neclare, fiind supuse interpretării.

— Păcat că acum e senin, glumesc. Știi ceva de prognoza meteo? Sunt șanse de furtuni?

— La meteo zice că va fi frumos toată săptămâna, dar azi-noapte luna avea o aură cețoasă. Asta înseamnă că va ploua într-o zi sau două.

Evident. Prognoza meteo nu e credibilă. Observațiile „din străbuni" constituie o dovadă infailibilă. Oricum, sunt nevoit să aștept – fie că mă bazez pe datele oficiale, ori pe cele „tradiționale". Îi mulțumesc omului și-l întreb când ar fi liber să discutăm mai pe larg despre cum e cu cimitirul luminos. Îmi promite că mă va aștepta a doua zi pe la amiază, așa că-l salut și plec.

☆ ☆ ☆

După ce s-a ținut sfat în piață, condusă de mai marii târgului, mulțimea a purces spre locul de veci. Preotul a făcut semn către patru cruci sub care se aflau îngropați cei ce muriseră în ultimele șase luni, dacă am înțeles bine. Câțiva oameni mai puțini săraci cu duhul s-au încumetat să sape pământul uscat, crăpat, scoțând cadavrele la lumină.

Duhoarea trupurilor aflate în diferite grade de descompunere era de nesuportat. Unora li s-a făcut rău, alții și-au pus la nas basmale înmuiate în oțet, ori în ulei de lavandă. Spre surprinderea mea și oroarea mulțimii adunate ca la circ, unul dintre trupurile deshumate era încă întreg. Viermi și gândaci mișunau de zor pe pielea pământie, dar nu se vedea niciun semn de degradare, cel puțin nu de acolo de unde mă aflam. Nici poziția trupului nu era firească pentru îngropăciune, ci sucită, de parcă omul s-ar fi trezit sub pământ și s-ar fi zbătut. Pe chip avea urme adânci, ca și cum s-ar fi zgâriat cu unghiile, dar oamenii locului credeau cu tărie că acela era chipul diavolului, ieșit la iveală de sub trăsăturile omenești.

Preotul a început o slujbă deasupra mortului pe care bărbații îl țineau strâns, întins pe jos, de parcă se temeau să n-o ia la fugă. A luat apoi o cruce cu un capăt ascuțit, ca un țăruș, a potrivit-o deasupra pieptului cadavrului și a izbit-o cu putere.

☆ ☆ ☆

În restul zilei am bătut la pas localitatea. Părea un orășel împietrit în timp, captiv încă în vremurile comuniste și indecis încotro s-o ia odată cu instaurarea societății capitaliste. Era tipic pentru țările în curs de devoltare ca totul să se polarizeze în jurul câtorva centre mai importante, în timp ce restul zonelor se depopulau și trăiau la limita sărăciei, cu mici oportunități de afaceri. Odată ce economia se punea cât de cât pe picioare, bunăstarea începea să radieze din orașele mari către regiunile limitrofe și, ulterior, întreaga țară ajungea să fie dominată de o clasă de mijloc capabilă să asigure stabilitate. Din prognozele economice citite despre țările ex-socialiste, se părea că aici mai intrau în ecuație și îmbogățiții peste noapte, care-și creau adevărate zone de influență. Corupția atingea cote de neconceput pentru noi, occidentalii, iar asta făcea ca drumul de la sărăcia comunistă la bunăstarea capitalistă să treacă printr-un fel de feudalism de secol XX.

Nu înțelegeam ce vorbeau localnicii, dar am constatat că mulți dintre ei cunosc suficient limba engleză cât să-mi răspundă la întrebări. Și sunt curioși – un lucru necaracteristic în Vest, unde a descoase un necunoscut doar pentru că ți-a cerut o informație e considerat nepoliticos.

Totuși, pot întoarce asta în avantajul meu. Odată ce află scopul vizitei mele în orășelul lor, oamenii par dornici să-mi împărtășească tradiții, legende și superstiții locale. Aflu astfel că pe acele meleaguri există obiceiul ca mortul să fie dez-

gropat după șapte ani. Preotul ține o nouă slujbă, oasele sunt apoi puse într-un sac și așezate într-o parte în mormântul care, astfel, devine disponibil pentru un nou cadavru. Sau, cel puțin, așa am înțeles. Mi se pare un obicei barbar, dar și eficient, dintr-un punct de vedere – atâta vreme cât rudele au grijă să păstreze un ecart de șapte ani între decesele lor.

După aflarea acestei informații, mă retrag pe o bancă dintr-un parc și urmăresc pe internet un filmuleț despre cum se desfășoară înmormântările din această țară. Mă miră fastul, numărul participanților, durata slujbei și cheful de după. Pentru că asta pare să fie acel eveniment. Localnicii sunt un amestec al extremelor, trecând cu ușurință de la bocete și văicăreli la căpătâiul mortului la distracție. Imaginile îmi amintesc de *Zorba grecul*, cu Anthony Quinn și Alan Bates.

Superstițiile sunt, însă, mult mai fascinante. Nu sunt sigur dacă cei care mi le-au povestit nu le-au mai înflorit, pentru a râde de străinul neștiutor. Sau poate n-au tradus corect unele concepte – ori eu nu le-am priceput cum trebuie. Dacă despre obiceiurile de la casa de unde pleacă mortul nu am înțeles mare lucru, fiind extrem de întortocheate – ba, uneori, interlocutorii se certau dacă un anumit ritual se face într-un fel sau altul – ceea ce se petrece ulterior mi s-a părut mai clar. Și trebuie să recunosc că nu mă mai așteptam ca în aceste vremuri, în Europa civilizată să mai existe asemenea concepții pe care le puteai întâlni în antichitate, ori în Evul Mediu.

Teama de puterile celor morți e evidentă. Drumul de întoarcere acasă trebuie să difere de cel către cimitir, pentru că sufletul celui decedat poate veni înapoi pe calea cunoscută, atacând rudele întâlnite în cale. Spălarea ritualică de după înmormântare e esențială, pentru a se evita riscul de a fi posedat ulterior de un spirit malefic. Mortul se poate transforma în *moroi* – ceva asemănător unui zombi, în unele privințe. Există o serie de temeri legate de posibilitatea ca,

în primele zile după moarte, sufletul decedatului să rămână legat de lumea aceasta – ba chiar că, în cazul unui ritual desfășurat incorect în cimitir, sufletele altor morți ce bântuie pe-acolo ar putea reveni printre cei vii, făcându-le rău.

Într-un asemenea context, articolul citit înainte de a porni încoace nu mi-a mai părut ieșit din comun. Dacă jurnalistul s-a bazat pe discuțiile cu localnicii, atunci pot spune că a făcut chiar o prezentare palidă a fenomenului.

Unii dintre cei care-mi povestesc superstițiile râd, semn că nu le cred nici ei. Aceștia sunt în general tineri, dar faptul că le cunosc atât de amănunțit îmi demonstrează că sunt bine înrădăcinate în cultura locală, transmise din generație în generație.

☆ ☆ ☆

A doua zi, la întâlnirea cu Nick, încerc să aduc în discuție cât mai multe dintre lucrurile aflate. Le-am notat seara, înainte de culcare, așa cum mi le-am amintit. Groparul mă corectează pe alocuri – fără ca asta să mă ajute să mă lămuresc foarte bine în acel hățiș – dar are grijă să-mi spună că toate astea sunt superstiții, iar majoritatea oamenilor le respectă pentru că țin de tradiție.

— Dar există și unii care le cred, firește. Mai ales bătrânii. Iar la sat e și mai și.

— Și tu crezi în siluetele luminoase, îi amintesc.

— Le-am văzut, afirmă. Ce sunt, nu știu. Unele lucruri mă fac să bănuiesc că n-ar fi doar un fenomen natural. Mai multe nu știu să zic, dar prefer să mă închid înăuntru când au loc. Știi cum se spune – nu ispiti soarta.

— Dar ai văzut pe cineva care să fie atacat de spirite? Poate chiar ucis? Pentru că articolul pe care l-am citit asta susținea.

Am presupus că jurnalistul a compus textul în urma discuției cu localnicii, inclusiv groparul. Cel puțin, așa ar fi fost deontologic. Dar jurnalismul nu mai e – dacă o fi fost, vreodată – o meserie făcută cu onestitate. Nu contează adevărul, ci senzaționalul – iar dacă acesta nu există, e inventat. Îmi dau seama acum că e posibil ca, la origine, cineva să fi compus un articol pornind de la informații culese pe teren. Apoi, din cele scrise de el, să se fi inspirat alții, înflorind până se ajunsese la o traducere făcută cu mai mult sau mai puțin profesionalism de cel care scrisese articolul citit de mine.

Toată discuția se poartă în timp ce bem o băutură locală, destul de parfumată, care-mi amintește de vodcă.

Nick confirmă că s-au găsit oameni morți în apropierea cimitirului după furtunile însoțite de dansurile luminoase. Pe trup prezentau urme adânci de gheare.

— Gheare? De unde?

— Se spune că din morminte mai ies, nevăzute, și alte creaturi. Există o relatare interesantă a unui călător care a trecut pe aici în prima jumătate a secolului al nouăsprezecelea, în călătoria sa spre Orient.

— Adică înainte de apariția electricității, remarc. Deci cam greu cu ființele luminoase pe timp de furtună.

Nick nu mă contrazice. Se ridică de la masă și se duce la un dulap, de unde scoate un biblioraft. Acolo, într-o folie de plastic, se află o copie.

— Originalul a fost tradus în perioada interbelică, continuă el, ignorând observația mea anterioară. A dispărut când au trecut nemții pe aici. A mai rămas doar traducerea, care e expusă la muzeu.

Îmi întinde folia. Nu înțeleg limba locală, așa că nu-mi folosește la nimic. Groparul își dă seama de asta și începe să-mi traducă, poticnit, folosind uneori termeni arhaici pe

care îi auzise prin filme, iar alteori cuvinte moderne, din engleza învățată la școală.

☆ ☆ ☆

Țărușul de lemn a străpuns pielea în locul unde ar fi trebuit să fie inima. Un șuvoi de sânge a țâșnit, împroșcându-i pe toți cei aflați în apropiere. Gura mortului s-a descleștat, scoțând un sunet asemănător unui urlet sinistru. Apoi mortul s-a ridicat în șezut, iar mulțimea a urlat, îngozită, „Mortul viu, mortul viu!".

Nu știu dacă a fost așa sau dacă, speriați de șuvoiul de sânge și de urlet, cei care-l țineau pe mort au sărit de la locul lor, mișcând cadavrul. Totuși, trupul ar fi trebuit să fie suficient de țeapăn încât să nu se îndoaie. La fel, însă, din inimă n-ar mai fi trebuit să țâșnească sânge. Și nici să mai existe aer în plămâni.

Un om de ordine a scos sabia de la brâu și, cu o mișcare expertă, a retezat capul mortului, care s-a rostogolit la marginea gropii. Acolo, a clipit de câteva ori din ochi, apoi a rămas nemișcat, rânjind.

Nebunia s-a liniștit treptat. Localnicii sunt convinși că străpungerea inimii cu un țăruș sfințit și decapitarea ar fi suficiente pentru ca „mortul să moară", iar lucrurile să reintre în normal.

Dacă a fost sau nu așa, nu pot ști, pentru că am plecat mai departe a doua zi. Dar când am părăsit târgul începuse o ploaie cu tunete și fulgere, de parcă se rupsese un blestem. Potopul m-a făcut să mă tem că vom rămâne împotmoliți pe drumurile desfundate.

☆ ☆ ☆

Am băut cam mult împreună cu Nick. M-am dus înapoi la hotel cu taxiul și m-am aruncat pe pat. Am adormit imediat.

Când mă trezesc, afară e întuneric și plouă. Tună. Fulgeră. În mintea mea confuză se amestecă povestea auzită câteva ore mai devreme, articolul care m-a adus aici și realitatea de dincolo de geam. Mă înțeapă inima, capul parcă-mi plutește desprins de trup.

Mă dezmeticesc, iar mintea începe să-mi lucreze. Fulgere. Stația de curent. Cimitirul. Fenomenele ciudate. Bombăn slăbiciunea care m-a făcut să beau în loc să mă pregătesc pentru eveniment. N-am timp acum, nu știu cât va ține furtuna, iar de la hotel până la cimitir e ceva de mers. Iau doar camera video, îmi arunc în spate pelerina de ploaie și mă reped pe ușă afară.

Toarnă cu găleata. Alerg, călcând în bălți și stropind în jur. În loc de observație metodică, voi fi nevoit să mă mulțumesc cu ce culeg pe fugă. Pentru început, e mai mult decât nimic. Voi încerca să scot maximul din ocazia asta și-mi voi prelungi sejurul până va apărea alta.

Pelerina abia face față ploii, dar nu mă deranjează. Îmi doresc ca urgia să nu se termine până ajung la cimitir. Furia ei parcă s-a mai domolit, dar fulgerele încă luminează bolta, iar tunetele ce se aud aproape imediat răsună de parcă s-ar rupe cerul.

Poarta de fier e închisă. Clădirea lui Nick e învăluită în întuneric. Nu știu dacă doarme, amețit de băutură, sau stă ascuns, temându-se de presupusele fenomene paranormale. Din fericire, întreg gardul e făcut din bare de fier forjat, care îmi permit să văd înăuntru fără dificultate. Mă adăpostesc sub streașina unei clădiri aflate vizavi de cimitir. Scot camera din geanta impermeabilă, o calibrez, apoi încep să filmez.

Imaginea unui cimitir deasupra căruia se răsfiră fulgerele, luminând cerul, are ceva aparte. E un cadru potrivit pentru un film de groază. Sau un reportaj *creepy*. Se pot naște multe povești fumoase într-un asemenea decor.

O salbă de linii taie cerul, ramificându-se parcă la infinit. Și atunci o văd. Deasupra unui mormânt de pământ, înconjurat de un brâu de beton, pare să se contureze o siluetă ce se mișcă într-un dans din altă lume. Experiența mă ajută să-mi dau seama că, mai mult ca sigur, îi dau acest sens pentru că așa am fost condiționat s-o văd. Articolul. Mărturiile localnicilor. Povestea lui Nick. Poate că dacă aș fi observat-o întâmplător, fără să știu la ce mă uit, mi s-ar fi părut doar un spectaculos fenomen luminos. E cam ca atunci când te uiți la un nor și ți se pare că sesizezi un cal, un avion, ceva. Acum, însă, *știu* că ar trebui să văd un om, așadar asta văd. Creierul e învățat să simplifice totul, să facă asocieri cu ceea ce cunoaște.

Dar voi avea ocazia să revăd filmul iar și iar, făcând stop-cadru de câte ori consider că e cazul. Iar atunci voi analiza pe îndelete ce am zărit de fapt.

O durere insuportabilă îmi arde spatele. Urlu, dar zgomotele de afară acoperă orice sunet. O mână încearcă să mă prindă de umăr, dar alunecă pe pelerina udă. Asta-mi dă timp să sar într-o parte, deși corpul e chinuit de suferință. Agresorul dă să mă apuce din nou, dar prinde camera și mi-o smulge din mână. O parte a minții mele strigă disperată, conștientă că pierderea aparatului e un lucru grav, dar din fericire instinctele sunt mai puternice.

Țâșnesc de lângă clădire. Am doar o singură direcție unde pot fugi: în față, unde e cimitirul. Aud un strigăt furios, apoi pași în urma mea. Dintr-un salt, mă cațăr pe grilaj și trec dincolo, insensibil la metalul care-mi zgârie coapsele. Spatele mi-a amorțit. Efectul adrenalinei.

Aterizez de partea cealaltă. Abia atunci am curajul să arunc o privire înapoi. Agresorul s-a oprit pe stradă, nesigur.

Firește. Superstiția funcționează și în cazul lui. A profitat de ea pentru a mă ataca, dar nu s-ar încumeta, totuși, să

intre în cimitir. Se balansează pe picioare, nehotărât. Spune ceva. Gesticulează în direcția mea cu o armă terminată cu trei cârlige. Apoi se răsucește pe călcâie și o ia la fugă, ducând cu el camera capturată.

Inima încă îmi bate cu putere, dar încep să mă liniștesc, să gândesc mai rațional. Și deși am pierdut dovada filmată, am devenit eu dovada că aici nu se întâmplă nimic paranormal, ci totul are o explicație cât se poate de logică. Urâtă, dar logică.

Furtună, stradă pustie, fenomene luminoase pe care superstițiile locale le interpretează drept suflete ale morților ieșite din sicrie. Și după ce totul se sfârșește, e descoperit un cadavru. Legătura e ușor de făcut. Vedem ceea ce vrem să vedem.

Pentru hoții și criminalii de aici, e camuflajul perfect.

Brusc, îmi pierd echilibrul.

Pământul cedează sub picioarele mele și mă trezesc căzând în gol. Aterizez dureros, sucindu-mi glezna dreaptă. Ajung pe fundul unei gropi.

Mă dezmeticesc cu greu și mă uit în sus. Nu văd nimic. Clipesc nedumerit. Spaima mă cuprinde din nou. Pipăi cu mâinile. Pământ de jur-împrejur. Și deasupra, la câteva palme mai sus de fața mea. Cum? Sus ar trebui să nu fie nimic. E ca și cum groapa s-ar fi închis de la sine.

Împing, dar fără rezultat. Încep să scurm cu degetele. Mintea îmi spune că trebuie să fie proaspăt, că abia a căzut peste mine. Dar unghiile simt lut întărit. Nici măcar ud de la ploaie, ci dur ca betonul.

Mă panichez. Nu mai am aer.

Nu se poate, e doar claustrofobia. Încă nu e grav.

Gândește! Gândește!

Răcnesc, dar am impresia că sunetul rămâne captiv unde mă aflu. În plus, dacă strig, consum aer și mă panichez.

Calm, calm... Gândește, sigur există o soluție. O explicație.

Caut cu palmele un loc unde pământul e moale. Sau... sau... să găsesc ceva, orice. Nu e nimic. Încep să devin tot mai stresat. Strig. Mă zbat. Inima pompează tot mai dureros. Mintea mi se începoșează.

Urlu.

Lovesc.

Scurm.

Simt cum solul se unduiește ușor sub mine. Aud un mormăit surd, satisfăcut, un plescăit. Delirez. În realitatea deformată dată de hipoxia cerebrală, mă simt ca o pradă. Poate că-mi imaginez, sau poate că e real, poate că asta îmi transmite locul unde sunt prizonier.

Nu morții-vii sunt periculoși. Nici spiritele ce bântuie hai-hui, luminoase sau nu. Ei sunt doar mesageri, trimiși de mormintele goale, cu oase adunate la colțuri. Singuratice, ele tânjesc după trupuri fragede pe care să le îmbrățișeze, să le țină strâns.

Să le digere.

Ilustrație de Glonescu + AI

HORROR

Legenda lui Joe Fără-nas

de Dodo Niță

Jo Killer demult îmi promisese că o să mă scurteze. Îi suflasem vreo două-trei bucățele grase de sub nas şi de-atunci îi stăteam ca apa-n gât. Chestia cu scurtatul o luasem în sens peiorativ: mă gândeam la vreo crestătură-două pe spinare, vreun deget, ceva, acolo.

Singura măsură de protecție a fost că m-am ataşat de „Bowie", un şuriu de-o juma' de metru pe care îl purtam la tureatcă. Şi-n plus, nu mai beam seara patru de „Calu bălan", ci patru de „O centă de cimpoieşi", că-i mai slab.

Să vă zic câte ceva despre Jo ăsta, că merită.

A debutat luând gâtița lu' tac-so, care nu mai voia să-l țină pen' că băga cu nevastă-sa, mama vitregă a lu' Jo, cum ar veni. Aşa că a avut timp să-şi facă mâna la Alcatraz, de unde a ieşit cu doi ani mai devreme. Pentru comportare exemplară!

Dup-asta şi-a început meseria de gentleman la drumul mare: portofele, maşini, femei, bijuuri, la nimereală. Din când în când mai lua capul vreunui tovarăş care avea neobrăzarea să-i încalce teritoriul.

Ştiți şi voi. Însă acum trebuşoarele astea le făcea pe şest, să nu-l ştie lumea.

Şi ce sculă meseriaşă are Jo! Taie gâtul ca pe ață. A moştenit-o de la bunu-său, care a lucrat în aceeaşi branşă.

Ei, şi-ntr-o seară, pe când mă întorceam de la Cățeaua Leşinată, cu cele 4 pahare de vizichi în mine, aud paşi în urmă. Pe Jo îl recunoşteam dintr-o mie, doar după călcătură. Dau să m-aplec ca să-l scot pe Bowie, dar simt o înțepătură în spate şi renunț. Jo îşi extrage tacticos bisturiul din mine şi mi se pune în față:

— Nenică, a sosit scadența!

— Jo, am vrut să-l înjur, dar nu am mai apucat pentru că bila îmi zburase de pe umeri, rostogolindu-se pe caldarâm.

Trupul mi-a mai făcut câțiva paşi, într-o pornire de al strânge de gât, dar n-a mai reuşit şi s-a proptit într-un zid, rămânând înțepenit pe vecie.

Jo mi-a apucat capul de chică şi s-a dat la lumina unui lampadar amețit, ca să-l vadă mai bine.

— Şi zi aşa, fiu de cățea, foraşul ăsta de cenuşă cu care erai umplut nu ți-a sfârâit că nu-i bine să te bagi peste bisnisul meu, hai?

Toate ca toate, dar să-l facă fiu de cățea pe băiatu', os de indiancă liberă din preerii, asta nu am putut suporta şi, adunându-mi ultimele forțe, mi-am înfipt colții în morcovul său olfactiv. După ce-i mestecai carnea, închisei ochii mulțumit, în timp ce capul îmi zbură într-o ladă de gunoi, în urma şutului năprasnic al lui Jo...

Da, prieteni, acesta e singurul motiv, şi cel adevărat, pentru care Jo Fără-nas nu mai are nas, spusei eu, rotindu-mi privirile peste celelalte capete din borcanele aşezate ordonat în raft.

Ultimul Halloween cu Faraday

de George Lazăr

Grupul de copii era însoțit pentru ieșirea de o oră, conform regulamentului, de doi adulți. În față se afla doamna Marta, învățătoarea lor, iar în spate, domnul Marius, tatăl lui Jan, care se oferise voluntar pentru inițierea din acest an. Tânărul era mândru: la paisprezece ani ieșea în Exterior însoțit de tatăl său care, împreună cu doamna învățătoare, avea grijă de el și de toți ceilalți unsprezece colegi ai săi.

— Vă rog să rămâneți grupați, copii! se făcu auzită prin mască vocea stridentă a doamnei Marta, înainte de a porni, urmată de cârdul elevilor ei. În niciun caz să nu vă pierdeți, așa cum s-a întâmplat acum vreo zece ani cu un elev care nu a mai fost găsit. Mersul în Exterior nu este o joacă, să țineți minte asta.

Jan zâmbi, de fapt râse pe mutește de-a binelea: nu existase nicio dispariție vreodată, știa de la tatăl său. Era doar o sperietură cu care învățătoarea spera să-i țină împreună. În costumul său pentru Exterior, doamna Marta semăna cu o pasăre uriașă, neagră: capul îi era acoperit de masca de cauciuc, cu vizoare rotunde de sticlă în dreptul ochilor și un soi de cioc în dreptul nasului, prin care putea respira fără ca eventualele picături de ploaie să poată intra. Pe creștet, ca o creastă, se afla descărcătorul principal, pentru cazul că puterea Radiosferei creștea prea mult. Mâinile și picioarele

costumului erau legate de restul corpului prin fâșii de cauciuc acoperite cu părți din plasa metalică ce ecrana și restul costumului, ca o cușcă Faraday, singura modalitate prin care se putea ieși în Exterior.

De fapt, toți aduceau cu niște păsăroi. Firele de alamă ale plasei ce învelea costumele aveau o oarecare rigiditate, așa că mersul le era sacadat. În plus, fiecare era obligat să tragă după el minimum trei cozi din lițe de alamă moale, împletite, curbate la capătul care se târa pe sol, pentru împământare.

Urmele distrugerilor făcute de Radiosferă erau peste tot, dar peisajul dezolant, presărat cu case arse și vehicule ruginite. Putea fi văzut și de la ferestrele construcției de scânduri, ce susținea plasa de alamă ce o transforma în cușcă Faraday, care acoperea străzile a ceea ce mai rămăsese din oraș. Toate deveniseră relicve ale unui trecut peste care se așternea, încet, o dată cu fiecare nouă generație, uitarea. Dar părinții nu voiau asta pentru copiii lor, ci să-și amintească mereu că pe Pământ fusese o cu totul altfel de lume, neînchipuit de bună și complexă. Acesta era adevăratul motiv al ieșirilor în Exterior.

Se opriră lângă serele hidroponice. Exista și un soi de arteră de acces, ca un hol lung din scânduri, ecranat, care făcea legătura cu orașul. Astfel de construcții uneau și cu serele hidroponice sau grajdurile unde creșteau porci, vaci, oi, capre și păsări. Ba chiar exista o legătură și cu ogorul acoperit, de câteva hectare, pe care cultivau cereale, floarea soarelui și rapiță, culturi atent rotite în fiecare sezon, pentru a nu sărăci solul. Cu toate acestea, la fiecare câțiva ani, ogorul era schimbat, iar construcția de scânduri și plasa cușții Faraday erau demontate și reasamblate pe un nou amplasament.

Jan își roti privirile, însă nu se prea vedea ceva diferit față de ceea ce se zărea prin ferestrele din pereții orașului. Cu

toate acestea, senzația de spațiu liber era copleșitoare. Unii copii, ba chiar și unii adulți, nu suportau asta, le era teamă. Vântul clătina lin ramurile copacilor pădurii aflată la nici un kilometru mai spre nord. Radiosfera nu reușise să ucidă arborii, ciupercile și cele mai multe specii de plante. Scăpaseră și insectele, dar se aleseseră cu mutații ce le dădea un aspect bizar, diferit de cel din pozele vechilor manuale de biologie. Se presupunea că Radiosfera nu reușise să pătrundă în mări și oceane, nici măcar în lacuri sau râuri, pentru că undele radio, cu excepția celor cu lungime foarte mare și prin urmare incapabile să transporte multă energie, nu răzbăteau prin apă.

Clădiri vechi, crăpate, cu tencuiala scorojită, cu geamuri lipsă sau sparte, se găseau spre sud. Bunicii salvaseră în urmă cu vreo jumătate de veac atât cât putuseră din oraș, adică doar o mică parte, în care locuiau toți.

Învățătoarea se opri în dreptul unei sere și ridică o mână, făcându-i semn domnului Marius. Acesta își consultă radiometrul pe care îl ținea atârnat de gât și înălță palma dreaptă cu degetul mare ridicat: totul era bine, Radiosfera se menținea în limitele considerate normale. Copiii se adunară roată în jurul ei.

— Peste patru ani veți alege ce anume veți face pentru comunitate, le spuse ea arătând spre construcțiile exterioare de scânduri. Veți lucra la sere, sau la grajduri, sau unde o să vreți dacă, desigur, vor fi locuri disponibile în Exterior. De regulă, sunt.

— Dar în oraș nu putem lucra? întrebă Vlad, un tânăr subțirel care purta pe nas, pe sub mască, o pereche de ochelari cu lentile crăpate.

— În oraș vrea toată lumea, mormăi învățătoarea, apoi schimbă subiectul. Știe cineva cum a apărut Radiosfera, copii? îi întrebă, iar aceștia ridicară și agitară o pădure de mâini.

Doamna Marta făcu semn spre Laura, o fetiță blondă și subțirică – atunci când nu era ascunsă în costumul de Exterior – în vreme ce domnul Marius intră în vorbă cu doi tehnicieni care înlocuiau scândurile putrede de pe acoperiș și reconectau câteva din firele desprinse ale plasei de pe seră.

— Radiosfera a apărut acum cincizeci și doi de ani, strigă ea, ca să se facă auzită prin mască.

— Dar știe cineva de ce? se auzi vocea domnului Marius din spatele grupului.

De această dată se ridică o singură mână, cea a lui Jan. Existau mai multe teorii ale apariției Radiosferei, bazate pe pseudoștiință sau religie, pe care familiile le povesteau copiilor lor. Circula totuși și varianta oficială, probabil cea mai apropiată de adevăr.

— De fapt, Radiosfera a apărut cu mult mai devreme, de când s-a inventat primul emițător de unde radio, punctă Jan. După care s-au făcut din ce în ce mai multe dispozitive care emiteau și recepționau radiații electromagnetice. De felul radiourilor, televizoarelor, cuptoarelor cu microunde, telefoanelor mobile, routere și stații de emisie-recepție. Pe atunci unele dintre undele radio, cele care nu se reflectau de ionosferă, părăseau Pământul și se împrăștiau în spațiu. Inițial, suma tuturor acelor unde electromagnetice se considera că formează Radiosfera.

Aflase din fotografiile revistelor păstrate în biblioteca școlii, care era totodată și biblioteca orașului, la ce foloseau asemenea obiecte, deși funcționarea unora dintre ele, cum ar fi plita cu inducție sau panourile cu leduri organice, rămăsese de neînțeles. În plus, existau încă multe aparate electrice, în casele părăsite, care nu mai funcționau, păstrate pentru vremuri mai bune, când Radiosfera avea să dispară.

Găsise într-un manual de fizică cu pagini îngălbenite schema unui aparat de radio simplu: o cască audio, o diodă

și o sârmă. Scormonise printre mormanele de vechituri rămase în casele abandonate de la periferia orașului, dar aflate încă sub protecția cuștii Faraday, până găsise casca ce aparținuse cândva unui telefon mobil. Împrumutase discret un metru jumătate de sârmă de cupru din trusa de intervenții a tatălui său, sigur că nu avea să se observe. Cel mai greu fusese cu dioda: nu doar că nu pricepuse cum anume funcționează, dar nu-i găsise nicăieri o fotografie, așa că nici măcar nu știa ce să caute.

Până la urmă conectase sârma direct la cască, sperând ca acest mărunt dispozitiv electronic de odinioară să conțină și diodă. Scosese sârma subțire din cupru, atent izolată cu folii de plastic vechi și gălbui la capătul pe care îl ținea în mână, printr-o crăpătură dintre scândurile zidului, în afara cuștii Faraday. Ascultase uimit în cască amalgamul de zgomote, fragmente de convorbiri telefonice, piese muzicale incomplete, jumătăți de fraze din emisiuni, pocnituri și trosnete, umbre electromagnetice ale unor sunete rămase captive în Radiosferă.

— Bun, și totuși ce s-a întâmplat de s-a ajuns la Radiosfera actuală? îl îmboldi tatăl său să răspundă, asta ca să afle și ceilalți copii, deoarece ei doi discutaseră de nenumărate ori pe acest subiect.

În urmă cu doi ani, fusese aspru pedepsit când îi povestise isprava.

— A fost o prostie, puteai să mori! se înfuriase atunci tatăl. Radiosfera are intensitate variabilă, nimeni nu știe de ce. Dacă era în creștere, puteai sfârși prăjit ca un pui în cuptor, cu tot cu izolația în care ai înfășurat tija. La școală nu v-a învățat ce-i un paratrăsnet?

Amintirea pălise, dar nu și lecția primită. Răspunse aproape mecanic:

— Nivelurile de radiații electromagnetice au depășit la un moment dat un maxim, datorită creșterii fără precedent a traficului pe internetul ce trecea prin rețelele de sateliți, a numărului mare de mesaje și convorbiri schimbate între utilizatori. Atunci, undele produse artificial au intrat în rezonanță cu radiația electromagnetică provenită de la oceanul de fier topit care se rotește în centrul Pământului, cel puțin așa se presupune, și s-au amplificat foarte mult, pe toate frecvențele. Asta a creat și automenținut Radiosfera, care, deși a mai pierdut din intensitate, n-a mai plecat.

Mai existau și alte teorii, că rezonanța s-ar fi petrecut cu radiația solară, sau cu cea cosmică, însă nu explicau de ce noaptea undele electromagnetice nu scădeau în intensitate. Bunicul lui, Nelu, adică tatăl tatălui, era convins că Radiosfera interfera cu oamenii, mai precis cu câmpul electric al

creierului. Nu doar el credea în această superstiție, ci mai toți cei din generația lui. Nu și Jan, deși i-ar fi plăcut să fi ascultat în cască și fragmentele de gânduri sau dorințele nerostite ale oamenilor din vechime. Visa ca atunci când va fi mare să găsească o modalitate de a tria undele electromagnetice care se puteau transforma în sunete din trecut, asemenea radioastronomilor de pe timpuri, care ascultau muzica stelelor, chiar și ale celor care muriseră înainte ca Pământul să se nască.

— Rezonanța e ca atunci când soldații trec în pas de defilare pe un pod, iar acesta se rupe, încercă doamna Marta o explicație pe care le-o mai dăduse și în clasă, fără prea mare succes.

Copiii începură să discute între ei: nimeni nu știa ce e cu soldații și pașii de defilare și cu atât mai puțin nu pricepeau de ce s-ar rupe în acest fel un pod solid. Doamna Marta bătu din palmele învelite în mănuși de cauciuc, ca să le atragă atenția:

— Știe cineva precis când anume s-a întâmplat asta?

De această dată nu mai ridică nimeni mâna, pentru că toți știau că Radiosfera care distrusese civilizația se născuse de la puhoiul de mesaje de felicitări schimbate între oameni, așa că strigară în cor:

— De Halloween!!!

☆ ☆ ☆

Amândoi se pregătiseră de câteva săptămâni pentru Halloween. Jan se costumase în schelet; pentru asta, croise o bucată de pânză neagră, recuperată din hainele de doliu ale bunicii, care murise în urmă cu vreo trei ani, apoi cususe până obținuse un soi de halat cam strâmb, dar care-i venea destul de bine pe trupul subțirel, de adolescent. Pe veșmânt

pictase cu vopsea albă mai multe dungi, închipuind un schelet nu foarte reușit, deși se inspirase dintr-un manual de anatomie din care avea să studieze în liceu. Adăugase o mască din carton, pe care o prinsese cu elastic în jurul capului, pe care pictase un craniu în gâvanele căruia făcuse găuri ca să poată vedea. O desagă intenționat zdrențuită, improvizată din pânza neagră rămasă de la costumație, pe care desenase oase și cranii, îi atârna de umărul stâng.

Sora sa, Ana, se pregătise și ea, dând dovadă de ceva mai multă îndemânare, în pofida celor doar nouă ani împliniți în vară. Își confecționase o pălărie strâmbă de vrăjitoare, din același material negru rămas de la bunica, pe care o ornase cu pene vopsite, panglici argintii și steluțe de staniol, decupate din ambalaje de ciocolată pe care le adunase din primăvară, din gunoaiele de prin casele părăsite, rămase de la lumea de dinainte de Urgie. Își mai făcuse un nas fioros, din carton, colorat cu acuarele, completat cu o mască doar pentru partea de jos a feței, închipuind o gură știrbă, cu buze subțiri, crispate într-un rânjet sumbru. Fata mai ducea o mătură zbârlită; nu avea desagă pentru că se înțelesese cu fratele ei să împartă tot ce reușeau să strângă din colindul de Halloween. În cealaltă mână ținea o curelușă care era legată de gâtul unui cățel de talie mică și origine incertă, care se agita la picioarele lor, ai cărui ochi bulbucați îi aduseseră numele de Ciclop. Animalele de companie erau rare. Pisicile dominau, de departe, pentru că șoarecii și șobolanii reușiseră cumva să scape de Radiosferă și să se pitească în orașul lor. Câinii deveniseră rari pentru că nu foloseau nimănui.

Rămas puțin mai în spatele lor, ajutându-se la mers cu un baston cu măciulie de argint, pe care îl ținea în mâna dreaptă, îi însoțea bunicul Nelu, pentru că doar așa reușiseră să smulgă părinților permisiunea de a merge cu colindul în cea mai importantă sărbătoare a comunității, mai însemnată

și decât Crăciunul, desigur. În mâna stângă ducea un dovleac scobit, căruia îi tăiase ochi, nas și gură. Îl transformase în felinar după ce strecurase înăuntru o călimară cu alcool și un fitil cu flacăra reglată la minimum. Însă nu felinarul îi ajuta să vadă pe unde mergeau, pentru că lămpile iluminatului public, ce ardeau biogazul, adus prin țevi de ceramică arsă din rezervorul uriaș cu dejecții animale și umane aflat la câteva sute de metri în Exterior, fuseseră deja aprinse de două ceasuri; flăcările acestora, ascunse în cuștile lor din sticlă convexă, alungau eficient întunericul.

— Nu aș vrea să repet, spuse tare bunicul, ca să se facă auzit. Am căzut de acord să mergem grupat, iar asta înseamnă să n-o luați înainte. Știți bine că trebuie să fim foarte atenți. Ne adăpostim imediat, la cel mai mic semn că apare o fisură în plasa de protecție și crește Radiosfera, după care ne întoarcem acasă.

Cu toate că adulții făceau adesea referiri la pericolele aduse de imprevizibilele radiații electromagnetice, Jan nu experimentase nicio manifestare ostilă a Radiosferei, nici măcar la recenta lui ieșire în Exterior. Până și plasa cuștii Faraday se strica rar și, pentru că ochiurile erau mai dese decât ar fi fost nevoie, ecrana eficient chiar și cu unele defecte. Instinctiv, cei doi copii plecară capetele și micșorară pasul până când bătrânul ajunse în dreptul lor. Nu puteau să meargă toți unul lângă altul. Mulți alți copii, însoțiți sau nu, scoși din casă de sărbătoarea Halloween-ului, treceau pe aceeași stradă închisă cu pereți și acoperiș din scânduri, ca un tunel șerpuit ce se întindea la nesfârșit, la fel ca toate celelalte străzi și alei ale orașului, unind clădirile puțin mai sus de nivelul intrărilor. Din loc în loc, prin ferestre, Luna plină și stelele de pe cer, cocoțate peste acoperișurile clădirilor, dar și barele subțiri și dese, din alamă, ce constituiau cușca Faraday – ecranul de protecție al orașului.

— Am fost azi afară cu tata și colegii mei, în călătoria inițiatică și totul era întreg și perfect funcțional, protestă Jan. N-avem de ce să ne temem.

— Dacă era chiar și cea mai mică primejdie, nu ne-ar fi lăsat, întări Ana. Așa cum a făcut acum doi ani, când grindina a rupt plasa. Și cred că a mai fost o dată, dar eram prea mică să țin minte.

Însă bunicul zâmbi și clătină încet din cap, semn că știe el mai bine. Fluxul de copii și însoțitori, bărbați și femei, mai tineri sau mai în vârstă, se revărsa în liniște din toate străzile, precum afluenții unui râu, în Piața Mare unde domina, de pe un dâmb nu prea înalt, Biserica de pe Deal. Racla cu moaștele Sfântului Nicolae fusese depusă pe altarul special ridicat în fața bisericii, cu prilejul Halloween-ului.

Și piața fusese acoperită cu un acoperiș înclinat din scânduri, ridicat la vreo trei metri, deasupra cărora se afla plasa omniprezentă a cuștii lui Faraday, de peste două generații. Fuseseră necesari stâlpi deși de susținere, îngropați în pământ. Bunicul povestea că atunci când avea cam vârsta lor, văzuse piața descoperită, dar nu mai erau mulți ca el. Doar portalul bisericii, cu ușa imensă, era integrat în structura din scânduri a pieței. Restul lăcașului de cult, ca mai toate clădirile orașului, nu se mai putea vedea în toată măreția lui decât din Exterior, dar plasa de protecție împotriva Radiosferei toxice acoperea totul. Piața aducea cu o sală mare al cărei tavan se ridica în unghi ascuțit pentru a cuprinde și intrarea în biserica aflată ceva mai sus, pe movilă.

Sfeșnice complicate, pline cu lumânări, flancau altarul cu racla Sfântului Nicolae, ajutând puțin felinarele cu biogaz să alunge întunericul din spațiul uriaș, delimitat și acoperit cu scânduri.

Ca de fiecare dată la această sărbătoare, ajutoarele preotului scoseseră statuia Sfântului în fața bisericii și îi elibera-

seră spre Exterior capul. Lucrarea fusese cioplită în marmură în urmă cu vreo sută de ani sau mai mult și era înaltă cât cel puțin două staturi de om. Îmbrăcat în veșminte preoțești cioplite în piatră, statuia ținea în mâna dreaptă paterița, toiagul cu capătul curbat într-un cerc incomplet, iar în stânga, cartea sfântă, Biblia.

Era mult de muncă pentru a o mișca și, chiar dacă se făcea o singură dată pe an, special pentru noaptea de Halloween, era complicat și nu lipsit de riscuri. Deși dascălii o mutaseră de multe Halloween-uri, exersau procedurile cu vreo lună înainte, pentru că se petrecuseră accidente serioase. Mai întâi, ajutându-se de sfori, culcau pe spate statuia, pe un cărucior și așa o transportau în afara bisericii. În urmă cu șaptesprezece ani, un dascăl fusese strivit din pricina unei sfori șubrede care se rupsese.

Apoi își îmbrăcau costumele de protecție cu împământare, urcau pe scări de lemn și deschideau capacele din tavan, având mare grijă ca nimeni să nu se afle prin preajmă. Cu alte sfori și scripeți ridicau statuia al cărei cap trecea de nivelul tavanului din scânduri al pieței. Îi așezau coroana din argint pe creștet și în acest fel închideau iarăși cușca lui Faraday. Această etapă era cea mai primejdioasă și, de-a lungul timpului, alți trei dascăli își găsiseră sfârșitul, arși de puterea Radiosferei, fie din lipsă completă sau parțială de împământare, fie din cauza defectelor cuștii Faraday din costum.

Cum contactul cu plasa exterioară din alamă nu era perfect, apăreau descărcări electrice în coroană. Acestea învăluiau capul Sfântului într-o aură albăstruie prin care șerpuiau nenumărate fulgere care trosneau ușor și des, într-un pârâit continuu, ce umplea cu ozon aerul din jur. Până și cei necredincioși erau de părere că în noaptea de Halloween Radiosfera parcă dădea viață Sfântului.

Piața deveni aglomerată, sosiră mulți copii în așteptarea evenimentului anual și poate a treia parte dintre adulții din

oraș, ca să participe la slujbă sau să-și însoțească odraslele. Erau toți tinerii de până în paisprezece ani, vârstă după care, dacă nu deveneau însoțitori pentru frații mai mici, era rușinos să mai umble cu colinda. În restul nopții, la statuia Sfântului se desfășura un adevărat pelerinaj, pentru că era singura dată în an când, în credința populară, îndeplinea dorințe celor care știau cum să-i ceară. Unii, o minoritate, chiar dacă-și lăsau copiii să colinde, erau de părere că sunt superstiții și rămâneau să sărbătorească acasă.

Jan a încercat să-i numere pe cei din piață, dar a pierdut socoteala după primii douăzeci. Oamenii nu stăteau nemișcați, ca statuia Sfântului, ci mișunau care încotro, mai ales copiii, salutându-se sau sporovăind voioși, povestindu-și unii altora ce dorințe voiau să le fie îndeplinite. Tata îi spusese odată că în piața mare pot încăpea chiar și toți cei vreo trei sute de oameni ai orașului, iar acum aceasta aproape că se umpluse pe jumătate.

— Îmi pare rău pentru mama și tata, că nu sunt și ei aici, spuse Ana.

Același regret îl mărturisise cu voce tare de fiecare dată de Halloween. Numai că, deși știa, nu prea accepta că mama, ca întotdeauna la asemenea eveniment, rămânea de serviciu la dispensarul orașului, unde lucra ca asistentă medicală, pentru cazul că ar fi apărut urgențe. Din care mereu erau: fie leșina careva de la prea mare înghesuială, fie se lovea vreun copil de la îmbrânceală, fie pur și simplu unii se îmbătau și li se făcea rău. Iar tata era consemnat ca specialist în echipa ce asigura intervențiile de urgență la plasa cuștii Faraday, ce ecrana și proteja orașul și clădirile sale. Pur și simplu de Halloween nu-i putea însoți decât bunicul, care se sprijinise tacticos de un stâlp de susținere lângă care lăsase felinarul-dovleac.

☆ ☆ ☆

La doar două străzi distanță de Piața Centrală se afla casa lui Fodor, un bătrân nesuferit, pe jumătate nebun. Era din generația bunicului Nelu care, ca mai toți locuitorii orașului, nu avea de-a face cu el deoarece nu-l zărea aproape niciodată. Se știa că fusese chimist, dar pentru că nimeni nu se putea pensiona cu adevărat, încă mai amesteca soluții și prafuri pentru stârpirea dăunătorilor, pentru fertilizarea solului secătuit de sub soproanele-seră sau pentru curățarea și oxigenarea bazinelor de acvacultură.

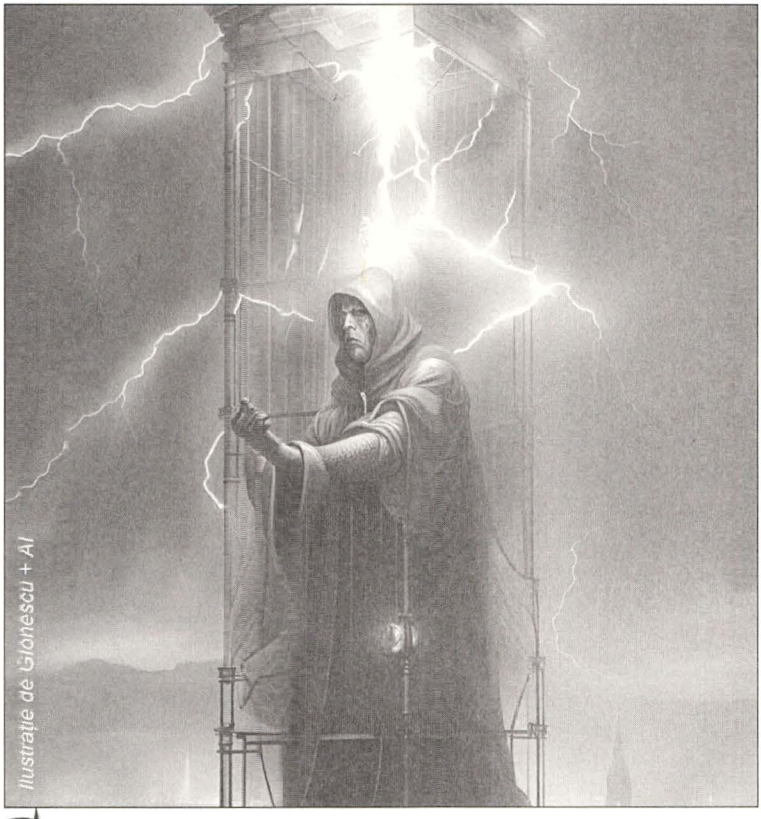

Ilustrație de Gionescu + AI

Nimeni nu știa că Fodor era extrem de deranjat de zgomote. Bănuia că lucrul cu chimicalele îi dezvoltase hipersensibilitatea auzului, care începuse cam de pe vremea când fusese elev și făcea experimente. Tot pe atunci, în urma unei explozii accidentale suferite în laboratorul său improvizat, avusese nevoie să i se refacă dantura cu implanturi și coroane, lucrări din aliaje sofisticate, din paladiu și argint, ce nu se mai puteau face în lumea Radiosferei, când dinții stricați erau pur și simplu scoși.

Își izolase casa cu resturi de lână rămase de la dărăcit, construind încă un rând de pereți prin interior, iar pe geamuri prinsese obloane, de asemenea izolate, ceea ce-l făcea să consume mai mult biogaz pentru iluminat, fapt ce părea firesc datorită îndeletnicirilor sale.

Mai mult, purta câlți în urechi, doar-doar să scape de hărmălaia continuă și zumzetul, amplificat de pereții și tavanul de scândură ca într-o cutie rezonantă, făcut de semenii săi aflați într-un du-te-vino permanent, care se mai liniștea puțin noaptea. Zgomotele îl dureau fizic, iar sângele îi urca în cap împreună cu migrene înfiorătoare, dătătoare de insomnii și coșmaruri, atunci când epuizarea îl făcea să aţipească puțin. Maxilarele i se încordau dureros și scrâșnea cumplit din dinții lui falși. Uneori își dădea cu pumnii în cap după ce se convingea, pentru a mia oară, că palmele lipite de urechi nu împiedicau câtuși de puțin sunetele de tot felul să-i ajungă la timpane.

De mai multe ori se gândise să dea foc orașului: pentru un chimist ca el era simplu să sintetizeze o soluție inflamabilă, pe bază de fosfor, care ar fi aprins pereții ignifugați, imposibil de stins cu apă. Numai că zgomotele ce veneau din Exteriorul zidului de scânduri, dincolo de plasa cuștii Faraday, erau cu mult mai rele. Le auzise cu mulți ani în urmă, când îndrăznise să iasă în Exterior ca să caute chimi-

cale și medicamente prin fabricile și farmaciile din partea neecranată a orașului. Însă cum ieșise de sub protecția cuștii Faraday, zgomotele năvăliseră fără milă prin costumul de protecție, mai stridente și mai puternice ca niciodată. I se amestecaseră toate în cap, frânturi de cuvinte, scârțâieli, pocnete și bubuituri, într-o cacofonie de neînțeles. Dinții îi clănțăniseră necontrolat, de parcă ar fi căpătat viață proprie. Nu știa cum îl căraseră îndărăt, ci doar că-și mușcase limba până la sânge. De atunci, alții îi aduseseră substanțele din Exterior; el le sorta pe cele utile și le aduna într-o magazie pe care o păstra încuiată cu trei lacăte.

Nu, nu era niciodată cu adevărat liniște, cel mult momente de acalmie, când hărmălaia continuă ce-i răsuna în cap se transforma într-un susur continuu, iar vocile în șoapte.

Dar dintre toți, cei mai gălăgioși și insuportabili erau copiii, cu jocurile, chiotele și strigătele lor, complet nepăsători la cei din jur: îi ura din tot sufletul. Iar apogeul era atins o dată pe an, de Halloween, când nivelul zgomotelor, atât ziua cât și noaptea, mai ales trosniturile electrice continue din coroana Sfântului, îl aducea în pragul delirului.

☆ ☆ ☆

După vreun sfert de oră ieși preotul, în sutană albă, cu capul acoperit cu o mitră episcopală, semnificând importanța liturghiei ce urma să o țină. Pentru că era singurul preot rămas, putea la fel de bine să fie cardinal sau chiar Papă. În urma lui veneau doi copii, îmbrăcați de asemenea în alb, cu lumânări în mâini, pe care Jan îi recunoscu ca fiind băieții din corul bisericii. Încet, în sală se făcu atât de liniște, încât se auzeau rafalele vântului ce sufla nervos după pereții din scânduri. Ana se plictisi repede, mai ales că era mică de înălțime și nu vedea mare lucru. Bunicul îi făcu hatârul și o luă

pe umeri, oftând și gemând de la efort. Jan îl luă în brațe pe Ciclop; cățelușul era agitat din cauza aglomerației și s-ar fi putut pierde cu ușurință prin mulțime.

— ...mulțumim Domnului nostru că ne-a scăpat de mânia Urgiei din Exterior și ne-a dat un loc în care să ne adăpostim, hrană ca să ne îndestulăm și apă ca să ne potolim setea...

— Ce-i cu Urgia? întrebă Ana aplecându-se la urechea bunicului. Copiii râd de mine că nu știu.

Vorbise destul de tare, ca să fie sigură că bunicul, bătrân fiind, chiar o aude. Jan auzi și el, ba chiar se întoarseră și câteva capete în jur. Desigur, el știa. Știau toți, dar de pe la zece ani, mai întâi din cele povestite de copiii mai mari, apoi de la adulți și, în sfârșit, din explicațiile foarte greu de înțeles date de învățătoare la școală.

— Acum ascultăm liturghia, șopti bunicul.

Jan ar fi putut lesne să o lămurească, așa cum făcuse și pentru colegii cu care ieșise mai devreme în Exterior. Urgia era Radiosfera. Strămoșii, de când Marconi inventase primul emițător, în urmă cu vreo două sute de ani, făcuseră tot mai multe obiecte care emiteau unde electromagnetice. Volumul de unde emis de oameni și mașinile lor în fiecare clipă devenise imens, iar Radiosfera se extindea în spațiul cosmic, de jur-împrejurul Pământului, deplasându-se cu viteza absolută pe care numai lumina în vid o poate atinge. Nu o dată încercase, fără să reușească, să-și imagineze cum Radiosfera se extinde tot mai mult, până ajunge la stele și trece de ele, ducând cu ea urmele civilizației omului.

La biblioteca școlii existau o mulțime de cărți greu sau chiar imposibil de înțeles, în care oamenii se foloseau în mod obișnuit de radioemițătoare de tot felul. Deveniseră dependenți, practic nu mai exista vreo activitate în care undele electromagnetice să nu fi fost întrebuințate. Când au depășit un prag, despre care nu știa nimeni că există, a in-

trat în rezonanță cu câmpul electromagnetic al Pământului. Mai întâi au fost afectate undele de foarte înaltă frecvență, iar apoi toate celelalte. În doar câteva clipe, puterea lor a crescut exponențial, distrugând tot ce funcționa cu electricitate: centrale nucleare, hidro și termocentrale, fotovoltaice și turbine eoliene, linii de înaltă, medie și joasă tensiune, chiar și ce funcționa alimentat cu baterii sau acumulatoare, pentru că au apărut supratensiuni uriașe induse de rezonanță. Și oamenii prinși în capcana aparatelor electrice au fost victime, adică, se presupune, aproape toți.

Comunitatea lor a scăpat pentru că erau dreptcredincioși și se aflau în biserică, la slujba de Halloween, iar învelișul acesteia, din foițe de cupru, nu a lăsat undele electromagnetice să intre, așa că Dumnezeu, prin Sfântul Nicolae, i-a lăsat în viață. Printre ei se aflau ingineri care au înțeles ce s-a întâmplat și au construit ecranul, care de fapt a fost inventat de un bărbat ce a trăit cu aproape trei secole înainte, pe nume Faraday. Tot ei au recuperat animalele care se nimeriseră prin adăposturi subpământene, și semințe pitite prin pivnițe, dar și metale din care au făcut uriașa cușcă a lui Faraday cu care au acoperit orașul. Se credea că mai existau comunități ca a lor, dar cum nimeni nu îndrăznea să se avânte mai departe de câțiva kilometri de adăpostul orașului, și asta foarte rar, chestiunea rămăsese la nivelul de presupunere care încingea imaginația câte unei generații.

Jan se gândise de multe ori la asta. Discutase cu părinții și cu bunicul, cu învățătoarea și cu prietenii, dar nimeni nu știa nimic, deși toți făceau presupuneri care nu se abăteau de la crezul unanim acceptat. Avea sentimente confuze față de această problemă: ar fi fost teribil să fi rămas doar ei singurii locuitori ai planetei, la fel cum cei de dinainte de Urgie, pentru că nu reușiseră să dea de urmele vieții în afara planetei, credeau că sunt singurii raționali din Univers.

Cu toate că, trebuia să recunoască, în pofida amenințării permanente a Radiosferei, unicitatea orașului său îi dădea un sentiment de siguranță, mai ales după ce citise despre războaiele oamenilor din trecut sau despre crimele teribile săvârșite de aceștia. Aici, la ei acasă, nu existau astfel de primejdii. Nimeni nu omorâse pe nimeni vreodată, cel puțin nu intenționat, pentru că accidente se mai întâmplau.

Îl întrebase pe bunicul cum a fost în acele vremuri de început, sau cum a fost înainte de Urgie, și el și Ana, dar bătrânul le răspundea invariabil:

— Eram prea tânăr, nu-mi mai amintesc.

Dar Jan îl bănuia că nu vrea să retrăiască momentele de groază de atunci, când într-o clipă a fost ca și cum lumea toată luase foc: avioanele, cu electronica arsă, se prăbușiseră din cer, mașinile se ciocniseră sau ieșiseră bezmetic de pe șosele, rețelele electrice se topiseră și multe din armele armatelor lumii detonaseră chiar în silozurile lor. Semănase cumva cu Apocalipsa din Biblie, dar care chiar se întâmplase și, cu toate că fuseseră siliți să renunțe la aparatele ce funcționau cu electricitate, Radiosfera îi aștepta perfidă în Exterior, ca un animal sălbatic și ucigaș, oprită doar de plasa cuștii lui Faraday.

Preotul mulțumi pe rând celor care aveau grijă de zidurile și de tavanul din scânduri, de plasa din alamă, dar și celor care, cu mult curaj, îndrăzneau să iasă afară, la hambarele, grajdurile și serele ecranate, pentru a crește animalele și a semăna, apoi a strânge recoltele, oameni fără de care viața n-ar fi fost posibilă. Jan tresări de mândrie: și tatăl lor era un astfel de om, care ieșea din când în când în Exterior, ca să schimbe câte o scândură crăpată sau să repare ochiurile plasei, în costumul special, din cauciuc, învelit în plasa de protecție și coadă de împământare, așa cum îmbrăcase și el în călătoria inițiatică în Exterior, unde fusese dimineață. Îi povestise că atunci când trebuia să urce pe acoperiș, înfi-

gea cârligul în pământ și-l lega la un fir pe care-l derula dintr-o bobină ce o purta în spate; după ce termina treaba, răsucea un mecanism simplu care aduna firul înapoi.

Preotul ar mai fi spus multe, dar începu o ploaie aprigă, de toamnă târzie, și parcă dintr-odată milioane de bețe, făcute din picături grele, răpăiră pe acoperiș ca pe o tobă uriașă. Eforturile preotului de a ridica vocea, ba chiar și ale copiilor care apropiară de gura lui un con din tablă, cu vârful tăiat, care să-i amplifice spusele, se dovediră zadarnice. Așa că încheie liturghia făcând cu mâna dreaptă cruci mari în aer. Cei care doreau să ia masa formară un rând lung și șerpuit. Picăturile de apă pătrunseră prin chepengul din dreptul capului statuii, se prelinseră pe fruntea, fața, gâtul, trunchiul și picioarele acesteia și, pentru că apa e bună conductoare de electricitate, Radiosfera o acoperi treptat cu fleșuri electrice, îmbrăcând-o într-o mantie unduitoare ca de flăcări albe, galbene, albăstrui și roșiatice. Preotul se lăsă în genunchi, își împreună mâinile și înălță o rugăciune Sfântului Nicolae. Copiii și adulții ovaționară și aplaudară tot mai tare pe măsură ce veșmintele de foc învăluiau statuia. Un astfel de fenomen se întâmplase doar de șapte ori în istoria orașului de după Urgie, iar în memoria colectivă rămăsese întipărit că Sfântul va fi mult mai deschis la îndeplinirea dorințelor dreptcredincioșilor.

Bunicul o dădu jos pe Ana de după gât și își recuperă bastonul și dovleacul-felinar.

— Eu zic să mergem cu colindul, spuse Jan practic, privind în jur. Acum e cel mai bun moment, n-o să trebuiască să așteptăm prea mult pe la uși.

De fapt, mai mulți copii plecau sau se pregăteau să plece, îndemnați probabil de același gând. Așa că bătrânul încuviință încet din cap și porni în urma nepoților săi.

☆ ☆ ☆

Tradiția ca toate familiile comunității să se pregătească pentru Halloween, indiferent dacă erau sau nu credincioase, data de zeci de ani, chiar de la începutul Urgiei. În afară de masa specială de Halloween, la care veneau rudele și prietenii, se pregăteau dulciurile ce urmau să fie oferite copiilor. Cum resursele erau limitate, prepararea lor devenise o adevărată artă. Cei mai pricepuți începeau cu săptămâni înainte, când confecționau formele din lemn bine șlefuit în care turnau zahărul topit, pentru a-l încremeni, după ce se răcea, în iepurași cu ochi de rubin, sau cățeluși ori pisicuțe drăgălașe, cai și porcușori simpatici, uneori brazi sau chipuri fermecătoare de fetițe și băieței, după imaginația și îndemânarea fiecăruia, din culorile ce se puteau obține din plantele cultivate în sere. Părea că, o dată pe an, unii dintre adulți dădeau în mintea copiilor și se jucau cu zahărul colorat.

Cei mai mulți însă coceau plăcinte umplute cu brânză, sau tarte cu miere ori cozonaci cu nucă, chiar în ajun, pentru a le oferi proaspete colindătorilor. Cei mai puțin pricepuți făceau biscuiți de casă, dulci sau sărați, pe care, dacă îi ținea răbdarea, schițau în aluatul moale, înainte de a-l coace, silueta Sântului Nicolae. Puțini erau cei care nu primeau colindători: persoane singure și retrase, care nu mai puneau preț pe așa ceva. Ca regulă, oamenii aprindeau lumânări sau felinare și le așezau la ușă, semn că așteptau să fie colindați.

Una dintre aceste persoane era Fodor, care nu doar că nu primise vreodată colindători, ci îi și alungase de câteva ori pe cei care, din întâmplare, strigaseră „Ne dați sau nu ne dați", la ușa sa cufundată în semiîntunericul străzii.

Însă, cu un an în urmă, de Halloween, enervat la culme de forfota veselă a copiilor, a născocit planul de a scăpa o dată pentru totdeauna de ei. A început să lucreze încă din

septembrie și a conceput frumusețe de acadele translucide, în formă de mere, pere, portocale, pepeni, ananași sau prune, multe din fructele pe care cei tineri le știau doar din cărți. Parcă întinerise. A devenit binedispus și chiar a schimbat câteva amabilități cu vecinii. Cu toate că a trebuit să mai aștepte un an, zgomotele nu l-au mai scos din minți, dimpotrivă, i-au dat puterea să-și ducă planul la bun sfârșit.

Îți lăsa gura apă când le vedeai. Lucrase acadelele cu migală și pricepere, blestemându-se că nu îi venise ideea mai devreme. Le învelise în foițe fine de celofan, obținut numai el știa de unde. Erau dulci și acrișoare, ba chiar izbutise să reproducă aproximativ, folosindu-și din plin chimicalele alimentare și amintirile, gusturile originale.

Erau cadourile perfecte de oferit copiilor care aveau să-i bată la ușă de Halloween. Numai că ascundeau un secret cumplit: erau otrăvite.

☆ ☆ ☆

Din biserică se făcu auzită orga care, pentru o vreme, depăși răpăiala picăturilor de ploaie pe tavan. De fapt, părea că sunetele scoase de instrumentul muzical se îmbină cu ale ploii ca într-o orchestră condusă de un dirijor uriaș. Firișoare de apă se prelingeau pe strada principală, ca de altfel și prin mai multe locuri, prin crăpăturile învelitoarei acoperite cu carton asfaltat răscopt. Dar cea mai mare parte a apei de ploaie era colectată în rezervoare adânci, menite să alimenteze orașul, hambarele cu animale, prețioasele sere și culturi hidroponice, suplimentând ceea ce venea prin jgheaburi de la râul Repedea.

Copiii aveau capetele acoperite cu măștile lor; bunicul se felicită în gând pentru că-și luase pălăria, indiferent la glumele făcute pe seama acesteia de fiul său, și se putea

apăra astfel de picăturile rătăcite. Porniră să colinde pe la case, începând cu cele apropiate de Piața Centrală, iar scenariul se repetă aidoma, la fel ca la toate sărbătorile de Halloween în care își însoțise nepoții. El rămânea puțin mai în spate, în vreme ce copiii băteau la ușă, strigând: „Ne dați sau nu ne dați?" până ce ieșeau gazdele. Acestea mai întâi admirau și lăudau costumația, îi întreba cum o mai duc, se mirau cât de mult au crescut și, în final, ofereau dulciuri: mici prăjituri împachetate frumos în hârtie reciclată, tablete de ciocolată de casă, felii de cozonac, mere, alune sau nuci din recolta trecută și, mai rar, pentru că era nevoie de pricepere și efort, acadele din zahăr caramel.

Străzile se umpluseră cu copii care colindau. Deși nu toți erau însoțiți de adulți, niciodată nu umblau singuri. Iar copiii, tot ca de obicei la asemenea sărbători, schimbau între ei informații importante:

— La casa din colț nu deschide nimeni!

— Ne-au dat doar două felii subțiri de chec cam tare la numărul 7.

Nu aveau de gând să colinde prea mult. Mai ales Jan, care se considera deja suficient de mare ca din anul următor să devină el însoțitorul surorii lui în locul bunicului. Poate încă o casă sau două și voiau să se retragă. Umpluse traista pe jumătate. O bună parte din dulciuri, mai ales cele perisabile, oricum aveau să ajungă la animale, prin sistemul de reciclare, pentru că era imposibil să fie toate mâncate în scurt timp. Și acasă părinții pregătiseră bunătăți, chiar dacă masa comună urma să mai aștepte o zi, până când se încheia consemnul și statuia Sfântului ajungea înapoi în biserică.

S-a răzgândit totuși când s-au întâlnit cu frații Petraru.

— Iată ce am primit, a spus Radu, cel mai mic dintre ei, scoțând din buzunar o acadea în formă de cireașă.

Era perfectă: roșie, cu codița verde și cu o frunză atârnând cochet într-o parte.

— E frumoasă, nu-i așa? a completat Mițu, soră-sa. Fodor ne-a dat!

— Dar Fodor nu a primit pe nimeni, niciodată, a protestat Jan.

— Ei bine, anul acesta primește, a replicat Alin, fratele mai mare. Și uite ce minuni a făcut!

Când s-au despărțit, toți trei frații aveau câte o acadea în gură.

— Vreau și eu, vreau și eu! a plâns Ana, bătând din picior.

— Fodor e nebun, a spus și bunicul. Nimeni nu vrea să-i calce pragul. Cine știe ce-a mai pus la cale. Mai bine să ne vedem de drum.

— Vreau acadele, vreau și eu!!! a strigat Ana, frustrată.

— Nebun sau nu, ai văzut ce acadele dă, l-a contrazis Jan. Hai să mergem, până nu le termină pe toate.

Într-adevăr, la ușa lui Fodor se formase deja o ceată de copii care strigau în cor:

— Ne dați, ori nu ne dați!

Ușa casei lui era larg deschisă și luminată de două lampioane din pânză mari, rotunde, în care ardeau lămpi chimice care-și schimbau culoarea.

— Vă dau, cum să nu, le zâmbea Fodor din prag. Vă dau la toți! Luați, luați. Luați câte doriți, sunt destule, sunt pentru toți!

Sub braț ținea un vas mare, cioplit din lemn, pe jumătate plin cu acadele. Cu cealaltă mână le împărțea, cu gesturi largi, colindătorilor. Jan a reușit să pună mâna pe câteva, nu însă și Ana, care era pur și simplu prea mică.

Fetița izbucni în plâns.

— Poftim, doar ți-am spus că le împart cu tine, a potolit-o fratele ei, arătându-i mâinile făcute căuș pline cu acadele.

Fata a ales una în formă de căpșună, i-a desfăcut ambalajul, pe care l-a pus reflex într-un buzunar, ca să-l predea spre reciclare și a băgat bomboana în gurită, strecurând-o pe sub mască.

— Are un gust minunat, a spus ea. Este incredibil! N-am încercat niciodată ceva atât de bun!

Încruntat, Jan și-a scos masca și a pus-o în traistă. Apoi a desfăcut și el din ambalaj o acadea în formă de măr, a lins-o de câteva ori și a făcut ochii mari.

— Zici că e chiar măr, a spus. Dar mult mai bun.

Milos, a mai desfăcut una și i-a întins-o lui Ciclop, care țopăia pofticios, dar după ce a mirosit-o, cățelul n-a atins-o.

— Poftim, nici dulce nu-i mai place, s-a revoltat Jan. Bunicule, tu nu vrei una?

— La dinții pe care-i mai am, doar zahăr le lipsește, a refuzat acesta.

☆ ☆ ☆

Nu au mai ajuns acasă. Doar până la Piața Mare, lângă biserică. Fodor nu intenționase ca otrava pusă în acadele să acționeze imediat și să se dea alarma. Amestecase cu centrifuga combinația de zahăr topit, arome și toxină, ca să se distribuie uniform și, pe măsură ce acadeaua era consumată, otrava pătrundea în organism. Dorise să împartă moartea la cât mai mulți copii. Încercase otrava pe șobolani, iar cei mai mulți rezistaseră peste zece minute. Desigur, nu avea cum să știe în cât timp avea să acționeze la puii de om.

Mai întâi i s-a făcut rău Anei și după câteva minute și lui Jan. Au vomitat convulsiv, unul după altul, un soi de fiere, roșie fetița și verde băiatul. Erau culorile acadelelor pe care le mâncaseră.

— Nu... nu pot să respir, a șoptit Jan cu ultimele puteri.

Ana deja închisese ochii și se albise la față, iar Ciclop mârâia și lătra nervos. Pălăria de vrăjitoare îi căzuse pe undeva, iar bunicul îi scosese masca și nasul de carton. Și ea și Jan își duseseră mâinile în dreptul inimii; așa plănuise Fodor să acționeze toxina pusă în acadele, provocând stopuri cardiace succesive care sfârșeau, invariabil, prin a ucide victimele. Disperat, bunicul nu mai știa ce să facă pentru a-și ajuta nepoții. Ambii se chirciseră pe caldarâm, cuprinși de spasme.

Pe strada principală, mai mulți copii erau fie căzuți fără suflare pe asfalt, fie vomitau încovoiați sau în genunchi. Strigătele îngrozite ale însoțitorilor și celor care veniseră să se roage Sfântului se amestecau cu gemetele de agonie ale copiilor.

— Bomboanele... – mai șopti Jan și lunecă în inconștiență.

— Bomboanele?! Le-a otrăvit, ticălosul! Fodor, monstru fără inimă! strigă bunicul și-și scoase haina, o împături și o așeză cu grijă sub capul lui Jan. Disperat, se lăsă în genunchi și luă în brațe trupușorul fetiței. Degetele acesteia se descleștară și mătura pe care o purtase toată seara se rostogoli pe caldarâm. Peste tot erau împrăștiate părți din costume sau măști, dovleci-felinar și mături, recuzita de Halloween care în mod obișnuit era păstrată pentru anul următor.

Bunicul puse urechea pe pieptul micuței, dar inima acesteia abia se mai auzea. Ascultă și inima nepotului, care încă mai bătea, tot mai rar.

Închise ochii și se rugă fierbinte blocului de marmură cioplită aflat la câțiva metri de ei, a cărui coroană din argint sfârâia și pocnea de la fulgerele electrice, să-i aducă înapoi la viață nepoții și pe toți copiii căzuți pe asfalt, dar nu se întâmplă nimic. Cineva intrase în biserică și începuse să tragă clopotul. Dangătele grave trimiteau ecouri înfundate prin și pe deasupra pereților de scândură.

Mulți alții, cu copii în brațe, i se alăturară și în curând se adunară în piață zeci, poate toți locuitorii orașului, femei și bărbați îngroziți.

Medicul și cele două asistente, aflați de gardă, sosiră în fugă pe strada principală și se răspândiră printre copiii căzuți. Sofia, mama lui Ana și Jan, auzi lătratul lui Ciclop și se năpusti spre ei. Depăși șocul de a-și vedea odraslele aproape fără suflare și întrebă, în vreme ce se lăsa în genunchi lângă ei și-și desfăcea trusa medicală:

— Ce s-a întâmplat și acum cât timp?

Bunicul o privi neajutorat, fără să înțeleagă. Ea îl scutură de umeri și repetă strigând:

— Ce s-a întâmplat? Acum cât timp?

— Bomboanele... – bălmăji bunicul pierdut. Bomboanele de Halloween de la Fodor, acum vreun sfert de ceas. Cred că le-a otrăvit.

La rândul ei, femeia scoase un stetoscop și ascultă pe rând inimile fiicei și fiului ei. Aprinse o mică lanternă cu spirt, le ridică pleoapele și studie reacția ochilor. Le desfăcu pe rând gura cu o spatulă de lemn și analiză starea limbii. Apoi începu să facă masaj cardiac Anei.

— Fă la fel pentru Jan! îi ordonă bunicului.

Și ceilalți salvatori ajunseseră la aceeași concluzie, așa că tot mai mulți adulți porniră procedura de masaj cardiac la copiii căzuți. Marius, alertat de dangătele clopotului, sosi și el în fugă și-l dădu la o parte pe bunicul epuizat. Masă cu vigoare pieptul fiului său.

— Dă-le via-ță! Dă-le via-ță! Dă-le via-ță! șopti, apoi rosti din ce în ce mai tare Sofia, în ritmul masajului cardiac.

Soțul ei preluă cuvintele, care se răspândiră printre cei din jur, transformându-se în incantație. În scurtă vreme, toți cei aflați în piață rosteau vorbele care se doreau magice, implorând în cor, cerând Sfântului Nicolae, ocrotitorul copii-

lor, să le îndeplinească dorința unică și supremă, să îi aducă pe micuți înapoi la viață.

Iar ceea ce s-a întâmplat a fost unic și s-a transmis de-a lungul generațiilor următoare ca o legendă ale cărei detalii au rămas mereu vii în mentalul colectiv. Se presupune că sutele de gânduri intense, care voiau același lucru, viața copiilor lor, unite într-o voce neauzită, au intrat în rezonanță, formând un biocurent unic ce a interferat cu Radiosfera care pătrunsese în oraș prin coroana statuii Sfântului Nicolae.

Statuia s-a înălțat de pe soclu, iar apoi a plutit spre mulțime, capul ei depășind înălțimea tavanului. Levită încet deasupra caldarâmului, avansând pe strada principală, sfâșiind cu vârful capului tavanul și plasa cuștii Faraday, ca un demon al Apocalipsei.

Aura de fulgere a coroanei își mări dimensiunea. Puterea radiosferei începu să topească din vârfurile acesteia, iar metalul lichid înlocui picăturile ploii care se oprise și se prelinse pe fața statuii, pe gât și pe trup, urmărit îndeaproape de fulgerele descărcărilor electrice. În scurtă vreme, toată partea de sus a sculpturii era cuprinsă de fulgere.

Dinspre statuie porniră fulgere către copiii morți și către cei ce-i vegheau. În drumul ei, adulții erau aruncați violent la câțiva metri sau izbiți de pereții de scânduri, de puterea descărcărilor electrice. În schimb, trupușoarele copiilor se contorsionau și se curbau asemenea unor arce, după care se prăbușeau pe caldarâm.

Mirosul ozonului devenise intens.

Fulgerele făcură să explodeze unul după altul, de ambele părți ale străzii, felinarele cu biogaz și doar dispozitivele de siguranță care tăiară imediat alimentarea împiedicară incendiul general. Numai lumânările și numeroșii dovleci-felinar abandonați peste tot de copiii căzuți mai luminară palid piața centrală.

Un fulger prelung uni coroana statuii cu clopotnița, trecând prin tavanul sfâșiat și plasa cuștii Faraday întreruptă. Clopotul mai scoase un ultim dangăt și se prăbuși, perforă acoperișul bisericii, se rostogoli și trecu prin ușile larg deschise, fiind cât pe ce să strivească mai mulți credincioși, până se opri bufnind în ghizdurile fântânii din piață. Preotul și ajutoarele sale ieșiră în urma lui, dar se opriră pe treptele bisericii. Aici, preotul înălță neputincios mâinile spre cer și rosti o rugăciune care nu se auzi din pricina vacarmului.

Cam pe când statuia se apropia de capătul străzii principale, apăru Fodor. Ochii i se rostogoleau bulbucați în orbite și saliva i se prelingea din colțul buzelor, în pofida maxilarelor foarte încordate. Șuvițele de păr cenușiu care le mai avea pe creștet îi atârnau neglijent. În mâini căra un topor mare, cu două tăișuri. Zgomotele, pe care spera să le fi oprit odată cu otrăvirea copiilor, se amplificaseră. Identifică dintr-o privire cauza, anume statuia Sfântului, care plutea aproape de caldarâm, însoțită de trosnetele fulgerelor și se năpusti asupra ei.

Ridică toporul și lovi cu sete în pieptul statuii, dar aceasta nici măcar nu încetini. Toporul fu imediat înconjurat de descărcări electrice care alunecară într-o clipă spre mâinile lui Fodor. Chimistul fu cuprins de spasme, iar trupul i se scutură și i se contorsionă cumplit. Șuvițele cenușii de păr i se zburliră precum țepii unui arici. Dinții îi clănțăniră atât de tare, încât proteza dentară, montată cu zeci de ani în urmă, îi sări cât colo. Ochii îi explodară în orbite, iar din gâtlej și urechi îi ieșiră fuioare de fum albicios. În liniștea care îl cuprinse înainte de a se prăbuși și a-și da duhul, înțelese că nu copiii fuseseră sursa zgomotelor din capul său, ci proteza metalică din gură care, ca un aparat de radio primitiv, capta și reda sunetele transpuse în unde electromagnetice, rămase prizonierele Radiosferei.

Fulgerele ce înconjurau coroana și capul statuii Sfântului Nicolae își pierdură încet din vigoare până când dispărură. Statuia se lăsă greoi pe caldarâm, se clătină de câteva ori, se prăbuși cu o bufnitură puternică într-o parte și se frânse, mai întâi de la mijloc, după care se desprinse capul. Coroana de metal, parțial topită, se rostogoli de câteva ori înainte de a se opri aproape de mijlocul străzii.

Peste tot, pe stradă, copiii reveneau la viață; electroșocurile provocate de fulgerele aruncate de statuie reporniseră inimile afectate de otrava lui Fodor. Adulții se ridicau, privind năuciți, prin tavanul sfărâmat, Luna plină și cerul acum limpezit de ploaie, spuzit cu stele. Preotul trecu pe la fiecare copil care revenea din moarte, făcând cruci mari, binecuvântând și repetând fără încetare:

— Miracol, Doamne, ai făcut un miracol prin Sfântul Nicolae!

— Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă Jan, dând cu ochii de ea.

Se ridică amețit. Ciclop, cățelușul fericit, i se învârti printre picioare. Înălță privirile și văzu stelele și Luna prin tavanul sfâșiat de capul încoronat al statuii. Ameți și închise imediat ochii, sperând ca atunci când îi va redeschide să dispară cel mai cumplit coșmar al locuitorilor orașului, de care învățaseră să se teamă încă de la vârste fragede: distrugerea acoperișului însemna întreruperea cuștii Faraday. Iar Radiosfera pătrunsese deja în interior. Erau cu toții ca și morți.

— Da, chiar așa, ce s-a întâmplat? chițcăi și Ana.

— Radiosfera... – șopti emoționată femeia. A dispărut!

Jan deschise încet ochii. Așa ceva nu era posibil. Dar de jur-împrejurul său se aflau oameni, mulți judecând după piața care se umpluse; probabil veniseră toți cei trei sute de locuitori ai orașului, iar ei erau cât se poate de vii.

— Dar cum este posibil? se miră Ana, în timp ce tatăl ei o ridica în brațe.

Un murmur general înlocui plânsetele și bocetele, rugăciunile și mulțumirile: într-un fel sau altul, toți puneau aceeași întrebare.

— La un moment dat oricum ar fi dispărut, spuse Marius, îmbrățișându-și pe rând copiii. Are variații mari, imposibil de prevăzut, dar scade constant, de zeci de ani. Calculaserăm că ar mai fi trebuit să treacă cel puțin o sută până să ajungă la limita care să facă iarăși posibilă viața în Exterior. Cred că pur și simplu descărcarea masivă din această seară, prin coroana statuii, a coborât Radiosfera sub pragul critic la care avea loc automenținerea.

— De Halloween a venit Urgia și tot de Halloween a plecat, pentru că Sfântul Nicolae a alungat-o, strigă cât putu de tare Ana, fără ca nimeni să o contrazică.

Și preotul începu o rugăciune de mulțumire, repetată de toți cei din piață. Vocile lor se unire într-un cor ce înălță, prin tavanul distrus al orașului, mulțumiri Sfântului ascuns după cerul curățat de ploaie și de radiații electromagnetice undeva, printre stele.

SUMAR

Editorial

1 – Cu spaima în priviri
Aurel Cărășel

Horror

4 – Biserica Arsă
Constantin D. Pavel

24 – Specii
Aurel Cărășel

63 – Cinci rățuște
Diana Alzner

88 – Scoțătorul de apă
Mircea Liviu Goga

95 – Pasărea albă
Rodica Bretin

113 – Tolea Cioboată
Daniel Ninoiu

125 – Luminos, cimitirul
Lucian-Dragoș Bogdan

140 – Legenda lui Jo-fără-nas
Dodo Niță

Proză SF

142 – Ultimul Halloween cu Faraday
George Lazăr

Abonează un copil la revista **CSF** și sprijină Programul **REÎNCĂRȚUIREA**, de creștere a numărului de cititori în România!

Revista **CSF** **Colecția Science-Fiction**
Anul V, nr. 29/2023 ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori: **Anamaria Borlan, Daniel Timariu, Florin Giurcă, Dan Popescu, Cristian Cârstoiu**

Coperta: **George Ionescu** / Vignete rubrici: **Marius Ghergu**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Citeşte **ANTOLOGIILE CSF**
pe www.pavcon.ro

ISSN 2668-1862
9 772668 186044

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025